

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la U.C.I.P.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió: Barcelonesa
de Publicacions, S.A.
Dipòsit legal:
B-14387-1979

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Els cristians no
poden deixar a un costat
la seva fe a l'hora de
col·laborar en la
construcció de la ciutat
temporal. Han de fer
sentir la seva veu,
coherent amb els valors
en els quals creuen i
respectuosa amb les
conviccions dels altres."

Joan Pau II

Any IV N.º 165

Setmana del 21 al 27 de novembre del 1982

40 Ptes.

afinant

Visita? Gràcia i Misteri!

Sols un poeta —o un profeta!— podria dir les paraules prou adients per a glossar aquest diumenge set de novembre, que passarà a la història.

Impressionant, decebedor...? Desastre, reeiximent...? Proesa arran de l'heroisme; generositat a devessalls. Emoció continguda; esclats d'entusiasme. Capteniment corpenedor i la pinzellada d'histeria mitinesca... Però cobricelant-ho tot, més que la pluja i la boira, gràcia i misteri.

El Papa —Pare de tots els cristians— marejat, desconcertat, a voltes com a les palpentes buscava un poble que, es diria, no li havien presentat. Les multituds, mogudes per un ressort inescrutable, cercaven —encuriosides, enardides, impàvides— el missatge transcendent d'aquell home paradoxalment únic i comú, fràgil i fort, absent i d'una presència imponent.

Refusos d'arreglar-me amb els cofois del "qui no s'accontenta es perquè no ho vol", i amb els que els defuig l'Esdeveniment, entortolligats amb l'anècdota per punyent que sigui.

Deixeu-me, en el silenci, maldar per copsar la paraula misteriosa que ens ha estat adreçada i la gràcia preciosa que ens ha estat oferta.

Joan E. Jarque i Jutglar

sumari

6

Cinc mil sacerdots amb el Papa a València.

25

En el Nou Camp de Barcelona: "Adopteu actituds, veritablement cristianes".

Centrals

Montserrat Gudiol:
"Quan pinto, contemplo l'interior del personatge".

L'Abat de Montserrat avalua així la visita del Papa a la Moreneta

"Una invitació a ser fidels a Crist, a l'Església i a Catalunya"

L'Abat i la Comunitat de Montserrat feren pública la següent nota sobre la visita papal a la Santa Muntanya:

"A tots els homes i dones de Catalunya, grans i joves, que pujàreu diumenge a Montserrat per venerar, junt amb el Papa Joan Pau II, la Mare de Déu, Patrona de la nostra terra: gràcies per la vostra fermesa i per la vostra solidaritat!

Tots vàrem lluitar junts contra la tempesta i el cansament extrem. No fou una celebració brillant, sinó un pelegrinatge en un clima de pregària i de sacrifici que ens féu viure més profundament ser Església junt amb el Sant Pare.

Pensant en el bé de tantes persones que aguntaven durant moltes hores el mal temps, proposàrem al Sant Pare de suprimir la celebració de l'Eucaristia, però celebràrem la caritat de Crist en l'abnegació exemplar dels uns pels altres.

Ens dol que les circumstàncies adverses no permeteren un contacte viu del Papa amb els joves que havien preparat tan intensament aquest encontre seguint la invitació dels bisbes. Tanmateix sabem que per a molts ha estat una experiència forta de comunió en la fe i en l'amor. Una experiència que resta com una fita ferma i una invitació a ser fidels a Crist, a l'Església i a Catalunya.

Volem fer constar el nostre agraïment a tots els organismes i entitats que prepararen un digne acolliment del Sant Pare a Catalunya com també a totes les persones que amb llur serenitat i disponibilitat varen contribuir a transformar l'adversitat inesperada en ocasió per viure més profundament els lligams humans i cristians que ens uneixen i que el Papa venia a confirmar.

Lamenten els retalls dels actes del Papa a Catalunya

Els bisbes catalans es planyen del tractament donat per la TVE

La Conferència Episcopal Tarraconense, formada per tots els bisbes de les diòcesis catalanes, es reuní, durant els dies 11 i 12 d'aquest mes, a la residència "Mater Salvatoris" del Tibidabo. Al final, lliuraren un comunicat, les idees principals del qual estimen són les següents: a) Profund agraïment al Sant Pare, conscients del bé espiritual que la seva visita ha reportat a les esglésies diocesanes. b) Exhortació, a tots els catòlics i homes de bona voluntat, a reflexionar i viure el missatge del Papa. c) Agraïr al poble català l'acolliment donat al Sant Pare, malgrat les inclemències meteorològiques i als obligats canvis de programació. d) Manifestar la seva alegria pel gran estol de noies i noies que respongueren a la convocatòria de pregar, peregrinar i acollir el Papa a Montserrat. El seu exemple ha estat una crida a tots a viure amb coratge la comunió en la fe i en l'amor. e) Manifesten el seu

condol, i comparteixen el dolor de les famílies de les dues noies que moriren al tornar de Montserrat. Els Srs. bisbes de Vic i Girona i el pare Abat de Montserrat els ho manifestaren personalment en les exèquies. f) Manifesten la seva gratitud a les entitats i persones que tan generosament han col·laborat en la preparació i realització del viatge. g) Lamenten profundament que Televisió Espanyola interrompés la transmissió de la missa dominical celebrada al Camp Nou, deixant sense poder participar de la mateixa als malalts i avis, sobretot als que s'havien aplegat al Palau Blaugrana. h) Esperen un aclariment que expliqui els motius d'aquesta interrupció.

"CATALUNYA CRISTIANA" que, amb tant d'esforç i d'amor, ha col·laborat en la preparació i realització de la visita del Papa, s'adhereix cordialment als sentiments i actituds manifestats pels bisbes catalans.

Aiguats:

El doctor Martí Alanís s'enfronta al problema

El bisbe d'Urgell, Dr. Joan Martí Alanís, de retorn del viatge a Montserrat i al Camp Nou de Barcelona, amb motiu de la visita del Papa, amb quatre autocars, no pogueren arribar a casa. En constatar la impressió escudada del Segre, el Sr. Bisbe i els serveis de la Mitra d'Andorra entraren en contacte amb la Delegació permanent de Perpinyà, amb la Generalitat de Catalunya, i obtingueren helicòpters per les emergències.

Els helicòpters establiren la base d'operacions a l'aeroport de la Seu d'Urgell.

El primer balanç és aquest: vint morts, milers d'hectàrees de conreus perdudes per sempre o anegades pels rius, estatges arrasats i comunicacions destruïdes. Dos anys no seran suficients per a assolir la normalitat.

Centenari del naixement de monsenyor Cardijn

S'han iniciat els actes en honor d'un dels més destacats i influents cristians en el món obrer: Joseph Cardijn. Nasqué a Schaerbeek el 1882 a la zona flamenca de Bèlgica, morí a Lovaina el 1967. Fill d'un minaire no creient, sentí la vocació religiosa de molt jove. Dedicà tota la seva vida a predicar l'Evangeli entre la classe treballadora. El 1912 fundà la Joventut Obrera Cristiana (JOC), que no fou reconeguda oficialment fins al 1925 i que aviat s'estengué per Europa.

Cardijn fou un home de gran prestigi intel·lectual i havia estudiat a la Universitat de Lovaina ciències polítiques i socials. El papa Pau VI el nomenà cardenal el 1965. La seva influència en el concili Vaticà II fou notable, així com també en els ambients cristians i obrers de Catalunya.

Els joves a Montserrat

Voldríem fer un comentari dels fets que van succeir el proppassat diumenge dia 7 a Montserrat amb motiu de l'anada del Papa.

Per afrontar l'acollida dels joves que pujàvem a peu des de Monistrol tan desfets per causa de les inclemències del temps, vam constatar uns fets positius dignes de remarcar: —la tasca duta a terme per la Creu Roja.

—els serveis dels establiments comercials que s'obriren per acollir aquells que ho necessitaven.

—el cos de la Guàrdia Civil que es mostrava ben servicial.

—l'interès del P. Cassià, abat de Montserrat i del Sr. Collell, Conseller de la Generalitat que es van ocupar de nosaltres i que posaren a la nostra disposició gratuïtament els autocars de la Generalitat per no haver de baixar novament a peu fins a Monistrol.

—les atencions rebudes de molta gent que havia pujat a veure el Papa, i que no el veieren per tal d'atendre els joves extenuats i mig congelats.

Gràcies a tothom!

Grup de joves de Sant Celoni

La Visita Pastoral del Sant Pare

Moltes persones i personalitats, desitjaven que Catalunya fos quelcom excepcional en la visita itinerant del Sant Pare, per Espanya. Reconeixem que ho ha estat. Diferent de com ens pensàvem, perquè els ca-

mins del Senyor, no són els nostres camins, però ho ha estat.

I, si d'una banda, humilment hem de reconèixer també que "Déu té un bastó que pega i no fa remor", i amb un temporal imprevist va aigualir projectes gairebé imposats, forçats, al programa inicial i va impedir lluir arreu del món les bel·leses naturals i artístiques de la nostra terra, en canvi va fer capaç al poble de demostrar, amb més sacrifici que ningú, "contra viento y marea", una fermesa, com cap altre poble ha tingut oportunitat de testimoniar. Cara i creu, al meu entendre, d'una mateixa contrarietat.

Lloable fermesa del poble, captivat per la fermesa, valentia i claredat de conceptes de Joan Pau II, que no va exposar res més que doctrina pura, i que hauria de fer replantejar a molts elements de la nostra Jerarquia, si el camí pel què ens guien és tan ferm, tan recte i tan clar, com gràcies a Déu ens ha refermat el Sant Pare, i si és realment, el que el poble desitja.

Gràcies.

Maria Mariné

El Papa i la bandera catalana

A l'AVUI del dia 4 de novembre la Generalitat de Catalunya protestava per l'absència de banderes catalanes als carrers de Barcelona cara a la visita del Sant Pare a la Ciutat Comtal, i s'invitava a guarnir façanes i balcons amb la senyera, car solament s'havia col·locat la bandera espanyola i la de la

Santa Seu. Aquesta notícia, entre d'altres coses, em va regirar la memòria, i s'encengué una llum relacionada amb la Santa Seu i la bandera catalana.

Es una notícia històrica de finals del segle XII. Diu així: "...lo Papa mateix de ses mans posà en lo cap, lo que no se era acostumat de fer a altres Reys, e així ab aquesta estúcia lo Rey en Pere fou coronat per mans del Papa, e aprés que fou coronat lo dit Rey renuncià a la Iglésia o al Papa en nom de aquella lo ius patronat que tenia en los beneficis Eclesiàstics de son regne o per ço lo Papa atorgà li en gràcia: que tota vegada que ell o successors cavalcen per anar en qualsevol part haguessen a portar davant si un pavelló ab les armes o barres de Catalunya o de Aragó, segons que fins el dia de vuy los dits Papas acostumaven".

Aquests fragment està copiat de "Textos Medievales, 29, Pere Tomich. Histories e conquestes dels reys d'Aragó e comtes de Catalunya" escrita el 1534 i reimpresa en facsimil a València l'any 1970.

El rei era Pere I de Catalunya i II d'Aragó, dit el Catòlic, fill d'Alfons I de Catalunya-Aragó i de Sança de Castella; entre d'altres victòries conquerí Madrid als almohades, es casà amb Maria de Montpeller, va ser el pare del rei Jaume I el conqueridor.

Referent al Papa que va coronar el rei Pere I es Innocenci III.

Pregunto: És fer política demanar que el Papa de Roma la primera vegada que entra a Barcelona es vegi precedit de banderes catalanes, quan un

antecessor seu ho va prometre, per ell i els seus successors?

Carmel Biarnès
d'Ascó

Post data:

Costaria molt demanar per part de la TVC a la TVE que emetés per tot Espanya les gravacions televisives de la visita del Sant Pare a Catalunya que es donaren el dimecres dia 10 a la tarda? Així no podríem dubtar de la bona fe de la TVE madrilenya.

Altrament caldria preguntar-se: Qui són els separatistes?

"Joan Pau II, ¿Sacerdot-Obrer?"

Al meu entendre, si, i això és molt digne d'ésser remarcat. Els Papes d'aquests últims segles han simultanejat dues tasques. Una, la de successor de Pere; i juntament amb aquesta, una de segona que s'ha intentat que fos no solament digna i honesta, sinó el més acordada possible amb la primera; tan és així, que per molts les dues els semblen una sola.

Efectivament, el Papa, a més de Bisbe de Roma i Pastor de l'Església universal, és Rei de l'Estat Vaticà. Però no és això l'important, sinó que recolzant-se'n aquest càrrec polític (petit en quant a territori—, els Reis del Vaticà han assolit exercir una influència creixent sobre grans àrees del mapa mundial han estat àrbitres i impulsors

de la civilització romana i del Dret Romà, benemèrits certament; a més de treballar per la pau de Crist, han treballat entre les nacions per la "pau del món" (no hi ha dubte que aquesta pot afavorir a aquella); els Bisbes de Roma moltes vegades han estat factor d'equilibri en la política internacional, han lluitat pel dret a la vida han defensat la família romano-cristiana i l'han extès a altres cultures... I quasi és segur que els Reis del Vaticà hauran exercit, especialment a través de les nunciatures, altres moltes accions que resten en el silenci dels discrets arxius de la diplomàcia.

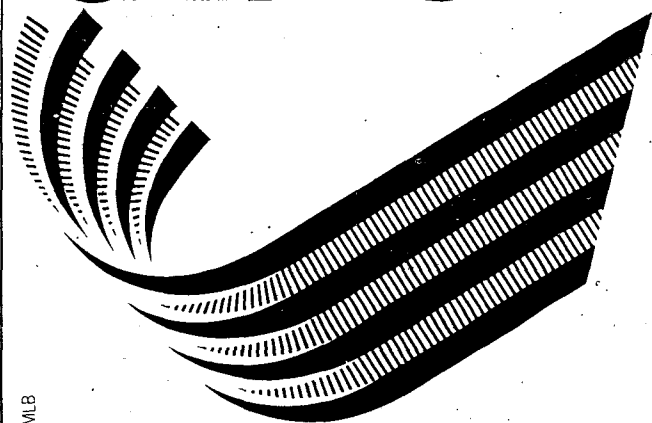
Obviament els Papes, en aquest "treball laic", han comès també alguns desencerts. Però el resultat global és positiu per a l'extensió del Regne de Déu i per tant per la Humanitat.

Ara bé aquest ofici terrenal dels Papes no és essencial a la seva missió de Pastors del Poble de Déu, sinó que és opcional: podrien haver-ne elegit un altre, o no haver-ne desenvolupat cap. Aquesta distinció és important perquè comporta algunes conseqüències. Per exemple pels creients en Crist és essencial estar en comunió amb el successor de Pere, però es molt diferent la relació que puguin tenir amb ell quant a Rei de l'Estat Vaticà i propulsor, des d'allí de la civilització i la Pax romana. Tan diferent aquesta última relació, que no és essencial ni obligatòria per seguir a Crist en comunió amb el seu Vicari, sinó que és optativa.

Benvingut sigui Joan Pau II en el seu viatge a Espanya!

Maria Sánchez

«CATALUNYA ENDAVANT» TÉ MOLTA GENT DARRERA

Els 1.600 metres quadrats, les pel·lícules, els videos, els plafons, el robot, les maquetes i tots els elements de l'exposició "Catalunya endavant" no són només el producte del treball de 200 persones durant mig any. L'exposició "Catalunya endavant" pot existir perquè hi ha un poble amb empena que la fa existir, que li dona raó d'ésser: un poble que estudia, un

poble que treballa, que investiga, que fa esport, que escriu, que llegeix. Un poble que són tots els ciutadans de Catalunya, ni més ni menys, els protagonistes, els que estan darrera de "Catalunya endavant". Tu estàs entre ells: vine a veure-ho.

GENERALITAT DE CATALUNYA
ACCIÓ CÍVICA

Horari: De 10 a 21 de 4 a 11 de la nit
Lloc: Plaça de Catalunya ENTRADA GRATUÏTA

editorial

Ja s'ha escrit molt sobre la passada visita del Papa a Montserrat i a Barcelona. Fora d'algunes estridències, amb les quals ja s'hi havia de comptar, el to dels comentaris i reaccions apareguts a la premsa ha estat ponderat i correcte. Domina el sentiment de frustració —justificat, al nostre entendre— i no hi manca la valoració positiva del que representà aquella jornada memorable malgrat la inclemència del temps, les fallades humanes i, aneu a saber si àdhuc, la malvolença d'algú.

Els bisbes de la Tarraconense ja han parlat serenament i han posat les coses al seu lloc: han agraït, primer al Papa i després al poble, el que amb tant d'amor i de sacrifici aportaren a aquell dia per a fer-ne una jornada esplendorosa contra tot i tothom; s'han dolgut del tracte inexplicable —i fins avui inexplicat— amb que ens "obsequià" la inefable TVE. I encara queda més d'un interrogant en l'aire... Deixem-ho i mirem endavant. L'Església, com els pobles —i no és l'Església el Poble de Déu?— necessita de "nous horitzons", "noves fronteres" per rellançar l'entusiasme per a la tasca comuna. Les lliçons a treure són de l'esdeveniment són nombroses i obscures alhora. Sols el nostre capteniment correcte d'ara enda-

És l'hora d'un nou horitzó

vant ens ajudarà a anar-les dilucidant i a assimilar-les.

Un diumenge de novembre tots els catòlics de Catalunya ens vàrem posar dempeus i ens vàrem presentar al nostre poble amb un rostre, un nombre i una capacitat de "ser i estar", que molts potser ignoraven. Ens veieren units quan tot faria creure que no ho estem pas gaire. Descobriren que tenim una joventut que més d'una ideologia ens envejaria i que els clixés fàcils havien desdibuixat. Ens descobriren creients i joiosos quan se'ns titllava de "carques" i ensopits. I nosaltres, no ho oblidéssim pas, ens adonarem que molts conciutadans que "no van a missa" tenen més set i fam d'Evangeli del que les anàlisis, ben intencionades, dels nostres cenacles resclosits entrellucaven. Palparem com el missatge essencial "net i pelat", exigent i alliberador alhora, captiva les masses. L'Església, per un dia a casa nostra, durant deu dies per tota la

geografia d'Espanya, fou al carrer i s'hi trobà com a casa.

Per què no ho repetim, almenys un cop a l'any? I ara ve la utopia. Per què no celebrar anyalment aquell dia en el qual, sense estridències, sense triomfalismes, sense cap aparell "d'agit-prop" confessàrem la nostra fe i proclamàrem la nostra esperança moguts tant sols per l'amor? Seria molt somniar amb una diada anyal dels catòlics catalans —a la manera del "Katholikentag" dels alemanys com proposava mossèn Piquer, en una col·laboració de la setmana passada? I aleshores, quan l'haguéssim reexit durant diguem tres anys, avançats ja els processos de beatificació dels nostres sants d'avui, el bisbe Torres i Bages i el seglar, metge i sacerdot Pere Tarrés; quan haguéssim recobrat la nostra unitat essencial, aglutinadora de les nostres diferències legítimes i enriquidores —llengua inclosa—; quan haguéssim convençut la Santa Seu que som un poble, gràcies a Déu prou diferent i consistent per a poder ser obert i solidari amb tots els pobles que ens reconguin; podríem convidar de nou el Bisbe de Roma i Cap visible de la nostra Església per a la festassa joiosa i per a la conversa fraternal de la que enguany ens hem sentit frustrats.

col·laboració

La visita del Papa a Montserrat

Així veié un periodista italià la visita del Papa a Montserrat.

Si no hi hagués Montserrat, Catalunya molt probablement no seria Catalunya. Montserrat és l'epicentre de la seva civilització. És el punt de referència de la seva religiositat, de la seva cultura. És el símbol de la seva força, de la tenacitat amb la qual durant molts segles ha sabut defensar la seva originalitat, la seva llengua, i ensem obrir-se als altres pobles, i a altres experiències, més enllà dels Pirineus, i pel Mediterrani. És el símbol, també, de la seva resistència, contra tots els que han volgut doblegar-la des de Felip V, passant per Napoleó i l'últim dictador, i avui contra el govern central que mira de retallar-li les seves modestes reivindicacions.

Montserrat, és un mot, és la síntesi d'aquesta terra de contrastos, la neu i l'edelweis al nord i al sud les palmeres, els tarongers i el perfum del llimoner. És la síntesi d'aquests contrastos i ensem és ella mateixa un contrast en l'escenari de la naturalesa catalana. Potser en cap més lloc del món hi ha una muntanya com aquesta que s'alça, insospitada, compacta, com tallada a cops, sobre la immensa planura circumdant. L'han descrit de mil maneres com una nau, un gran castell, l'han cantat com un incendi de flames petrificades, per les seves roques roges. En realitat és sols una muntanya que s'alça vertiginosament vers el cel, i sembla confondre's-hi. Si fa sol, fins el verd dels arbres i dels arbustos esdevé blau. Però si fa mal temps, el paisatge esdevé apocalíptic.

I el diumenge 7 de novembre començà així, en un clima de tragèdia, la visita de Joan Pau II a terra

catalana. Àdhuc el Papa pelegrí a aquest lloc que "invita irresistiblement a la pregària" i que és com una "sageta" que indica l'itinerari vers "escalades ulteriors", apuntant vers el cel, vers la trobada definitiva de l'home amb Déu. Però també el Papa pelegrí ha estat obligat a doblegar-se amb els "contrastos" d'aquesta muntanya. Com si Montserrat, presentant-se aquell dia amb el seu rostre auster hagués volgut fer més difícil el camí, fer comprendre als cristians, a l'Església, que la Veritat evangèlica és exigent.

Aquell diumenge el retard fou gran; el programa va haver de ser capgirat a causa de la tempesta que des de la tarda anterior s'abatia sobre tot el país. El vent bufava a vegades a ràfegues de 50 nusos, la boira era espesíssima, i no s'hi veia ni a pocs metres de distància, el fred era intens. Molta gent havia arribat a Montserrat el dissabte al vespre. Grups de joves s'havien posat en camí des de primeres hores de la matinada. Alguns sofriren congelacions. Molts, durant el camí es van haver de refugiar en aixoplucs de la muntanya, més d'un es va perdre. I finalment es produí la tragèdia: de tornada dues noies d'un col·legi varen ser colpides per unes pedres esclavissades de la muntanya, una morí a l'acte, l'altra més tard a l'hospital.

L'arribada del Sant Pare s'havia previst a les 8,30. En canvi després d'haver sobrevolat inútilment per tres vegades la muntanya l'helicòpter va aterrar a Barcelona des d'on el Papa va reprendre el camí amb automòbil. Així doncs va arribar al monestir benedictí a dos quarts d'onze en lloc de dos quarts de nou. Plovia a bots i barrals, però sota els paraigüdes, abrigats amb els impermeables la multitud semblava embogida de joia: ja no creien

que el papa Wojtyla pogués venir amb aquell diluvi. Restava encara un gran problema: Joan Pau II era esperat a Barcelona per resar l'Angelus. Per això tot s'hagué de fer amb presses. No es va celebrar la missa, i a l'aire lliure sols es llegí l'Evangeli.

L'arquebisbe i cardenal Jubany no va renunciar però a les seves paraules de benvinguda al Papa i ell que, fent-se interpret de les queixes dels catalans que s'havien sentit ferits en el seu orgull nacional, havia protestat públicament per les "retallades" que s'havien fet al programa de la visita pontificia, havia, doncs, de dir quelcom, explicar, insinuar. Va recórrer hàbilment al "parentiu" entre la Mare de Déu negra de Czestochowa i la "moreneta", la Mare de Déu de cara ennegrida que es venera a Catalunya en un cambril sobre l'altar major de Montserrat. Una comparació molt subtil, perquè, tal com va escriure aquell mateix dia en un diari un monjo, "el Papa polonès, amb la fidelitat a les seves arrels, ens encoratja a mantenir-nos fidels a les nostres. I saben que l'arrel més pregona de Catalunya és la llengua. No es pot ser universal renunciant a la pròpia identitat...". Una manera com una altra de reivindicar l'autonomia pròpia.

La cerimònia es realitzà a corre cuita. El Papa després del discurs i la benedicció, penetrà a l'església mentre la famosa escolania cantava el Virolai i l'himne polonès a la Mare de Déu. Joan Pau II restà llarg temps pregant; després pujà al cambril de la "moreneta", la besà més d'una vegada mirant intensament aquell rostre clàssic i tendre que expressa tot l'amor de la Verge Mare per l'Infant que té a la falda. Finalment amb automòbil i a tota velocitat davallà vers Barcelona.

G.F. Svidercoschi

el lector escriu

Sentit de la vida

La vida es mostra solidària amb ella mateixa; la identificació orgànica l'impulsa a existir sense parar esment en el perquè de la seva pròpia existència.

L'instint és el que mou i contenible la vida i viceversa. Instint i vida marxen junts, inseparables, esperant que algú els doni sentit.

La vertadera explicació de la vida està en ella mateixa, però racionalitzada. L'home és l'únic ser capaç d'assumir la vida donant-li sentit i direcció; però la vida només té sentit si es cerca de debò el seu sentit. Allí on van identificats sentit amb vida es troba la seva existència que es dona per si mateixa; sense contradir-se amb la vertadera condició humana conferidora de sentit; és el do que no ve d'ell el qui fa en ell mateix (en l'home) trobar sentit a la seva vida, és el do gratuït i amorós que està més enllà de la vida — i per tant de la mort — l'únic que pot revelar el sentit de la vida en l'home. / Josep Sabater i Rodríguez.

Els Minyons Escoltes
a Joan Pau II

Quan el monestir de Montserrat va oferir a la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge

el servei d'ordre a realitzar amb motiu de la vostra visita, els nostres escoltes i guies van respondre amb entusiasme i goig. Sempre ens ha agradat col·laborar amb Montserrat, per tot el que representa per al nostre país i la nostra Església.

La jornada va ser dura, la boira, la pluja i el vent ens ho van complicar força. Tot ho vam suportar amb coratge i alegria, vam realitzar el servei d'ordre i d'altres, vam participar en la peregrinació dels joves que van pujar a peu la muntanya. Vós ens veníeu a animar en la nostra fe i esperàvem les paraules que ens adreçaríeu.

No som ningú per a jutjar les vostres paraules com a pastor de la nostra Església, però ens va dir una cosa que ens va doldre molt. Ens va tractar de la "región catalana de la nación española" i, en això, us va equivocar. Us van fallar els vostres assessors, o potser les paraules dels nostres bisbes us han arribat massa fluixes.

Heu de saber que per nosaltres Catalunya és una nació i que les lleis vigents a Espanya ens donen el tractament de nacionalitat. Creiem que els nostres joves i el nostre poble no es mereix el tractament que ens heu donat i esperem que en pròximes ocasions sabreu

estar més atent als nostres sentiments. Potser esperem molt de vós, però això és expressió de la importància que teniu per nosaltres.

Perdoneu si us hem ofès en alguna cosa amb les nostres paraules, però creiem que callar era traïr una mica tots els nostres nois i noies i la nostra terra. Respectuosament, quedem al vostre servei.

Carme Carbó i Jordi Ayza
comissaris generals de ME/GSJ de C.

Estimat Sant Pare!

Ja heu vingut a Catalunya! Amb quina il·lusió us hem esperat! I ara que ja sou fora, ens trobem que ens ha quedat una miqueta d'un regust amargant. Ens ha passat com quan un infant prepara una cosa amb il·lusió i, en presentar-ho, li diuen: ets petit!

Els nostres joves s'han volgut trobar amb Vós a Montserrat. Han caminat tota la nit. Han patit fred, cansament. Múltiples han aguantat hores i hores per a resar amb Vós a la nostra Patrona, i quan després de molt esperar, pel mal temps, (d'això no en teniu la culpa) heu arribat, els heu dit que Catalunya és una regió. Qui us ho ha fet llegir això, Sant Pare? Qui us ho ha escrit? Per què ens heu volgut ferir així? No us heu

assabentat que lluitem perquè se'ns reconegui allò que som en realitat, una nació? No feu llegir els vostres discursos abans, almenys a una persona del país? Perquè, d'això n'estem segurs, és difícil per a Vós saber matisar en tantes llengües estranyes a la vostra pròpia, cada idea.

Ja ho veieu quin poble som! Som diferents en moltes coses dels altres pobles germans d'Espanya. Ho heu pogut comprovar en el nostre silenci a la missa dominical de l'estadi Blaugrana. Nosaltres resem en silenci.

Do totes maneres, Sant Pare, som un poble que us estima. Sempre fidel. Fins i tot després de rebre la vostra plantofada, us podem dir de tot cor que us estimem. Però, no ens en doneu cap més! N'hem rebut tantes de tots cantons!

Sempre devota filla vostra.

Rita Ribas d'Augé

TV talla la visió
del Camp Nou

El diumenge passat mentre, per televisió, esperàvem l'arribada del Sant Pare a Montserrat, el locutor feia conèixer a tots aquells que no ho sabessin que a la Verge que coneixem per La Moreneta era la Morenita, així com el Çavall Bernat era el

Caballo Jo creia que els noms populars i els propis no podien traduir-se.

Un cop el Sant Pare va parlar a Montjuïc, per la televisió ens varen posar uns minuts musicals quan no feia falta que ho fessin car, gràcies a tenir una ràdio engegada vaig sentir com els Cors de Clavé estaven cantant L'Empordà. Ah! encara el Sant Pare donaria la benedicció. Però arribem a l'acte principal dels celebrats: l'Eucaristia, i als que ens hauria agradat sentir proclamar la Paraula de Déu en català no vàrem poder tenir aquest gust ja que a mida que s'anava llegint el locutor l'anava traduint al castellà. Jo li hauria recomanat que hagués traduït el que es deia en llatí que potser molts no ho entenen. Però encara havia de venir la més grossa, ja que tots els que no vàrem tenir el privilegi de poder estar al camp del Barça seguint l'Eucaristia, i més que per mi parlo per aquells malalts que esperaven poder-la seguir per televisió, se'ns va privar fins i tot d'aquesta alegria, ja que després de parlar el Sant Pare ens varen tallar la transmissió per fer un documental. La veritat tot això no ho comprenc. Atentament.

Salvador Torrent i Gallart

petits anuncis

BORSA DE TREBALL
OFERIMENTS

ADMINISTRATIU expert amb alemany i francès. *Contracte mercantil.*

ASSESSOR d'indústries tèxtils. *Contracte mercantil.*

PINTOR-decorador a domicili, ordenança o cambrer. *Contracte mercantil.*

CONSULTOR-analista d'empreses amb gran experiència. *Contracte mercantil.*

VENEDOR de nivell o cap de vendes béns industrials. *INEM-18.808.007*

GERENT s'ofereix, amb gran experiència en organització d'empreses. *INEM-112.528.*

SOTS-DIRECTORA o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social. *INEM-0/4.119.321.*

AUXILIAR administrativa. *INEM-31.282*

AUXILIAR administrativa en pràctiques matins. *INEM-31.705.*

AUXILIAR administrativa. *INEM 24.172.*

ADJUNT a gerència amb molta experiència. *Contracte mercantil.*

APARELLADOR. *Contracte mercantil.*

ADJUNT a direcció general, cap depart. de personal i formació o director de fundació. *Contracte mercantil.*

GERENT o executiu d'alt nivell. *Contracte mercantil.*

ADJUNT a Direcció, comptable o cap de magatzem. *INEM 40.006.*

DIRECTOR de fàbrica de productes químics. *Contracte Mercantil.*

AUXILIAR administratiu. *INEM 43.462.*

PINTOR - decorador - estucador. *Contracte Mercantil.*

DEPENDENTA - administrativa. *INEM 43.463.*

CAP de vendes o cap de magatzem. *INEM 18.533.853.*

DIRECTOR comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'Equip. *INEM 15.730.426.*

AJUDANT d'enquadrernació. *Contracte Mercantil.*

AUXILIAR comptable administratiu només matins. *Contracte Mercantil.*

VIATJANT especialitzat en material audiovisual. *Contracte Mercantil.*

ESTUDIANT darrer curs lleis només matins. *Contracte Mercantil.*

ADMINISTRATIU amb experiència. *INEM 20.214.872.*

AUXILIAR administrativa. *INEM 34.788.*

AUXILIAR comptable; facturació, caixa, etc. *INEM 1.820.056.*

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77.

SENYORA vídua sense fills s'ofereix per a tenir cura de malalts o nens, matins, tardes, o nits i també ajuda domèstica. Tel. a C.C.

RESTAURACIÓ de mobles d'art. Tels. 229 07 33 i 357 17 27.

JOVE, 18 anys, parla català, castellà i alemany. Necessita treball. T. 666 24 79.

ESTUDIANT de 1.º BUP s'ofereix dissabtes matí, per a oficina botiga o similar. També per a monitor o classes d'EGB 1.ª etapa. Tel. 217 96 13.

COMPRO una casa amb hort dins d'un poble no més lluny de 95 kms. de Barcelona. Dono entrada i la resta a terminis. Truqueu els matins al tel. 321 89 11 de Barcelona o escriviu a J.L. Atiega. Comtes de Bell-Lloc, 158, entr. Barcelona-14.

FRANCÈS, classes dipl. univ. Toulouse. Tel. 218 65 24. Tardes.

VENDES

RUIXADORS
per vinyes, fruiters i horts.
J. PLANAS
Princesa, 53 - Barcelona - 3
Telèfon 319 71 84

Libres, eines i material per jardineria y horticultura.

▣ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Un llibre impressionant
"SE HIZO INDIO"

2.ª Edició, Augmentada

Segons la crítica del diari "La Vanguardia", mereix ésser llegit per tots i principalment per la joventut...

Una periodista americana va dir, "l'impacte que m'ha produït el llibre "Se hizo indio" ha estat enorme, igualment li ha passat a Pere", (el seu espòs). I ell afegí, "Començar a llegir-lo és impossible interrompre per un moment la seva lectura".

És una recopilació de textos i fotografies de José Ricart. El trobaràs a "La Hormiga de Oro"; a "El Corte Inglés"; Plaça Catalunya; a "Balmesiana", Durán i Bas, 11; a "Llibreria Francesa", Passeig de Gràcia, 91; a Tuset, 19-21, etc. Distribuidora "La Hormiga de Oro", Avgda. P. Àngel, 5.

CATALUNYA

AL MATAGALLS HI HA UN GRAN CORRENT SUBTERRANI

Un corrent d'aigua subterrani, amb un cabal d'uns dos-cents quaranta litres per segon, ha estat detectat a seixanta metres de la creu de Matagalls. El corrent circula entre vuitanta i trescents quaranta metres de profunditat del cim del Montseny, en direcció oest. Els radioestelistes Jaume Genescà Rovira i Adrià Pastor Mira asseguren que, amb tres pouç que s'hi fessin, s'n podrien treure vint milions de litres diaris.

Aquesta troballa ha estat comunicada a la Generalitat.

Segons els estudis realitzats hi ha, des de la creu de Matagalls cap a les fonts dels Cims i de Matagalls un corrent que passa sota terra amb una amplada de seixanta metres i una llargada d'un quilòmetre. Després es divideix en quatre braços.

TERRASSA: LA VIA DEL TREN DE LA GENERALITAT SERA UN JARDI

La Generalitat cedirà a la ciutat de Terrassa (Vallès Occidental) tota l'extensió de terrenys que ara ocupa l'estació de tren i les vies en tot el seu tirat d'entrada a Terrassa. Aquesta cessió es durà a terme quan acabin les obres actuals de soterrament i entri en servei la nova estació subterrània. Aquesta important zona que ocupa una extensió de 8.500 metres quadrats serà destinada a una zona verda.

CONSTRUCCIÓ A IGUALADA D'UNA RESIDENCIA D'ANCIANS

L'alcalde d'Igualada, Manuel Miserachs, membre de la coalició CiU ha donat mig milió de pessetes del seu sou de regidor —guanya 50 mil pessetes al mes— per a la construcció de la residència d'ancians. El senyor Miserachs ha manifestat que ja va anunciar, quan fou elegit alcalde, que destinaria tot el seu sou a obres benèfiques i d'interès públic.

El departament de Serveis Socials de la conselleria de Sanitat de la Generalitat ja ha comunicat oficialment que aportarà 50 milions de pessetes per a la construcció de la residència Pare Josep M.ª Vilaseca, per a persones de la tercera edat. L'esmentada residència tindrà una capacitat per a 40 ancians i serà no assistida, o sigui, per als ancians que puguin valdre's per ells mateixos.

De "YA"

QUINZE NOUS REEMISSORS DE TV PER A LES COMARQUES

Aviat s'instal·laran quinze reemissors de televisió a quinze poblacions que tenen un cens conjunt de 71 mil habitants. El cost d'aquesta instal·lació assoleix els 88 milions de pessetes i serà finançat a mitges per la diputació i RTVE.

Els municipis que es veuran beneficiats per aquests nous reemissors són: Pacs del Penedès, Copons, Castellfollit de Riubregós, La Pobla de Claramunt, Calaf, Prats del Rei, Sant Martí Sesgaioles, Calonge de Segarra, Aguilar de Segarra, Rajadell, Sant Pere Salavina, Cardona, Monistrol de Calders, Súria, Monistrol de Montserrat, Arenys de Munt, Sant Iscle de Vallalta, Vallgorguina, Montesquiu, Sora, Sant Quirze de Besora, Sant Llorenç Savall, Montornès del Vallès i Sant Celoni.

ESPANYA

NOMÉS UN 15 PER CENT VA AL TEATRE

El vuitanta cinc per cent dels espanyols no va mai a cap de les tres-centes vint-i-dues sales de teatre que hi ha al país, segons assenyala en el seu darrer número la revista "Defensa del consumidor".

Dels tretze milions de nens que aproximadament constitueixen la població infantil, només una mica més de cent mil van presenciar alguna obra de teatre el 1981.

La revista afirma que "una activitat com el teatre es veu completament deixada per l'Estat".

UNIÓ MALLORQUINA ASPIRA A SER LA CIU INSULAR

Unió Mallorquina, nou partit que aspira a convertir-se en una Convergència i Unió en l'àmbit mallorquí de la mà de Jeroni Albertí, el seu principal impulsor.

Pel que fa a la ideologia i com ja es féu patent en l'acte informatiu celebrat el mes passat, se centra en un mallorquinisme polític al voltant de les tendències de centre dreta i centre esquerra, donant una importància prioritària a l'autonomia, a la potenciació de les institucions regionals, i un retrobament amb les arrels històriques del poble mallorquí. D'aquesta manera, Unió Mallorquina es proposa ocupar aquest espai del vot regionalista i de centre i confia en poder gaudir a l'illa d'una àmplia implantació davant la pràctica inexistència actualment d'una altra opció centrista i moderada.

MON

ELS ALCALDES DE FRANÇA I LA DESCENTRALITZACIÓ

Dos mil cinc-cents alcaldes de França s'han reunit a l'Ajuntament de París amb motiu del seu 65 Congrés anual. Aquest Congrés té per tema la descentralització, ja que Gaston Defferre, alcalde de Marsella i ministre de Descentralització, analitzava la situació actual sobre aquest dossier recordant que els traspasos dels poders executius estaven "pràcticament regulats", amb l'aprovació de les regions, però caldrà esperar per als traspasos de competències que seran presentats aviat al Senat. A propòsit de l'estatut de les ciutats de París, Lió i Marsella, Jacques Chirac va acusar al govern de no haver respectat la seva paraula, particularment adoptant mesures rebutjades pels Consells de París i de Lió per una majoria aclaparadora. Alain Poher, reelegit president dels alcaldes de França ha llançat pel seu compte una crida a la unió de tots els escollits a propòsit de l'esdevenidor i la descentralització.

ELS FRESCS D'"EL GIOTTO", VÍCTIMES DELS TERRATREMOLS

Tres dels 28 frescs d'EL GIOTTO van sofrir lesions provocades pels moviments telúrics que aquests dies assoten la regió de la Umbria. Experts del Ministeri de Cultura Italià han descobert fractures en la part superiors, així com el desenganxament de la capa de color. Els frescs tarats són "L'aparició de Sant Agustí", "El pessebre de Greccio" i "Sant Francesc davant el Papa".

PETITS ANUNCIS

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2. on Barcelona-7

NOM	
ADREÇA	
POBLACIÓ	Tel.
PREU LINIA	
☐	50 ptes.
☐	100 ptes.
☐	150 ptes.
☐	200 ptes.
☐	250 ptes.
☐	300 ptes.
☐	350 ptes.

RESIDENCIA GERIÀTRICA
"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en "una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Unicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Vols donar sentit a la teva vida?
T'hi ajudaria un
encontre personal amb
Déu "...qui em
troba a mí, ha trobat
la vida" (Proverbis 8,45)

Recessos
espirituals

segons mètode de
sant Ignasi, que en
règim d'internat i
silenci organitzat
20 i 21 novembre
5 i 6 maig

Llum de Déu

Informació: Avda. Coll
del Portell, 3 entresol 3.ª
Telèfon: 219 21 20
Barcelona - 24

Obra d'Exercicis Parroquials

40 Reces
Extraordinari

Diumenge, 21 de novembre del 1982

Col·legi de Sant Ignasi de Sorrià
(Carrasco i Formiguera, 32, obans Doct. Amigant)

Programa d'Actes

- 9,45 - Entrada.
- 10,00 - Concelebració Eucarística.
- 12,00 - Meditació.
- "El Papa ens ha parlat" pel P. Josep Solé-Assens S.I., Director de l'O.E.P.
- 13,15 - Benedicció Eucarística.
- 14,00 - Dinar de Germanor.
- 16,00 - Projectió Cinematogràfica "Teresa de Calcuta i la seva Obra".

Informes:

O.E.P. - Durán i Bas, 9
Barcelona-2 - Tel. 318 60 97 i 301 16 29.

Cinc mil sacerdots amb el Papa a València

Posem fi aquí a la densa crònica que hem redactat durant aquests dies sobre la vinguda del Papa a Espanya. Mancava esmentar València i Santiago de Compostela.

Els valencians reberen el Sant Pare amb una calor humana i afectiva, difícilment igualada en altres latituds de la geografia espanyola.

Els carrers de la capital del Túria s'ompliren de cançons i visques

La nit del set al vuit de novembre, València no va dormir. Els autocars i trens especials arribats de diferents punts de la província de València i Múrcia feren que les hores es convertís en moments plens de festa i alegria. Les cafeteries i bars no tancaren en tota la nit. Era impossible trobar allotjament i foren moltes les persones que passaren la nit en tendes de campanya, properes als llocs per on el Papa havia de passar.

Ordenació de 141 sacerdots

El fet que fos València capital el lloc elegit per a l'ordenació de nous sacerdots, de diferents diòcesis d'Espanya, i d'ordres religioses, inundà la ciutat de joves i familiars d'aquests, vinguts d'arreu d'Espanya. Profunda i meravellosa va ser l'homília que amb aquest motiu pronuncià el Papa. Més propera i concreta fou l'al·locució a sacerdots i seminaristes que els dirigí en el seminari de Montcada.

Els damnificats per les inundacions

En arribar a la capital, Joan Pau II rebé l'homenatge càlid i emocionat de les persones de la Tercera

Edat que omplien del tot l'espai d'una plaça per elles reservat.

Malgrat l'espèss programa, el Papa no oblidà la recent desgràcia dels damnificats per les inundacions que assolaren diferents comarques valencianes. Joan Pau II es traslladà en helicòpter a Alcira on digué paraules plenes de consol. "He vingut — digué — per estar al costat dels que sofriu". Les seves paraules foren subratllades amb un gran aplaudiment de la multitud plorosa i enardida.

Entrada la nit, el Papa es traslladà, com cada dia, a Madrid per a descansar i traslladar-se el dia següent a Santiago de Compostela.

Als sacerdots i seminaristes, a Montcada

"Renoveu la gràcia que està en vosaltres"

Estimadíssims sacerdots i seminaristes:

Aquest matí hem viscut una diada veritablement sacerdotal. Amb l'ordenació d'un nombrós grup de joves; que han rebut el segell de Crist, per a dedicar-se al servei de l'Església.

Aquest nouencontre aquí, en el recinte del seminari de Montcada, ve a perllongar les vivències sacerdotals que hem compartit en la missa de l'Alameda, el dia sacerdotal del meu viatge a Espanya. Els nous preveres ordenats, els sacerdots i seminaristes presents, m'han fet elevar el pensament als gairebé 23.000 sacerdots diocesans i 1.700 seminaristes majors d'Espanya. Són els que aquí representeu en aquest moment. A ells hauria d'afegir els 10.500 sacerdots religiosos i 1.300 seminaristes.

Quina nombrosa força és la vostra, en nombre i capacitat, si sabeu renovar cada dia la gràcia que està amb vosaltres — o que hi serà — per la imposició de les mans! La força de Crist que us ha elegit, que us acompanya, que vol seguir acompanyant la vostra joventut, que és el vostre millor amic, que percep en la vostra ànima l'amor d'una consagració a Ell.

Sou els preferits, els íntims del Senyor. En la societat del segle XX sou els primers amics de Jesús en terra espanyola. No oblideu aquesta realitat, quan l'humà cansament, el dolor, la soledat o la incomprensió dels altres pugui rebaixar el vostre entusiasme o posar un dubte al vostre esperit.

Sé molt bé que la més gran temptació i perill en la vostra vida pot ser el descoratjament. Perquè en el món secularitzat d'avui la figura del sacerdot a

voltes no és compresa ni avaluada degudament.

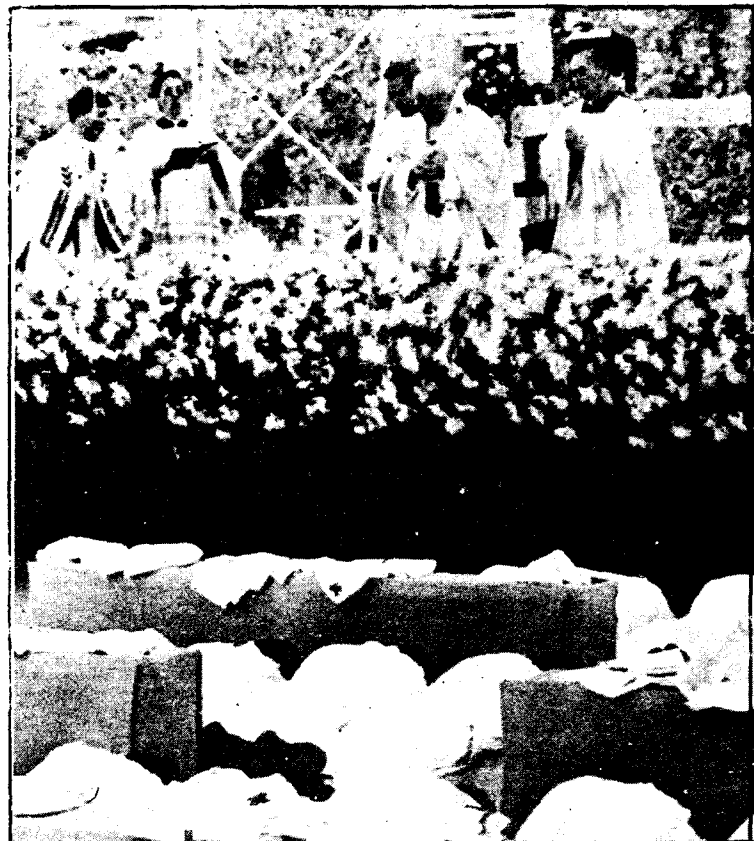
Fins a un cert punt no us estranyi això. ¿Com pot comprendre's sense visió de fe allò que té fonament en la panoràmica de l'eternitat? ¿Com pot comprendre el vostre valor el qui parteix d'òptiques diferents?

Però no són majoria ni molt menys, els qui no aprecien el que sou. Hi ha tantíssimes persones, famílies i grups que esperen el que vosaltres podeu donar: la paraula de salvació, els sagraments, l'amor de Crist, l'orientació vers una vida més moral i humana. Si sou portadors autèntics d'aquest do, veureu com aquesta vida es

realitza plenament en aquesta missió.

Per això us animo a continuar amb entusiasme i esperit de fe. Amb una visió plena d'esperança i d'optimisme. La que brolla de saber que enmig de les dificultats està amb nosaltres Aquell que ens comprèn, ajuda i recull el valor de cada esforç fet per Ell.

En aixecar els meus braços per beneir-vos, vull allargar-los per abraçar-vos a tots, com a pare i germà. Per demanar a la nostra comuna Mare, la Mare de Jesús i nostra, que Ells us faci amics fidels de l'amic fidel. Així sigui.

Un moment de l'ordenació de 141 nous sacerdots realitzada pel Papa a València.

Joan Pau II besa afectuosament un grup d'infants, fills de famílies damnificades per les inundacions.

En una zona de les inundacions

"Vull estar a prop dels que sofriu"

Estimadíssims germans i germanes:

He sentit com un deure i un impuls del cor, abans d'acabar la meua estada a València, fer una visita particular a vosaltres, habitants de la ribera del Xúquer. He vingut aquí per estar més a prop dels que sofriu per la pèrdua de sers estimats i també pels grans danys materials provocats per les inundacions dels últims dies, sobretot a les poblacions d'Alcira i Cargant i altres centres de població.

Aquesta visita vol ser un signe que estic a prop vostre i signe de solidaritat en moments de dolor. I desitjo que les paraules que pronuncio en aquest lloc i a les persones aquí presents arribin també a les altres zones afectades i a cada un dels seus habitants, perquè he vingut per tots.

La meua presència vol ser també una mostra d'estimació

per la solidaritat que fins ara se us ha demostrat i que confio que continuarà tant com sigui necessari, ja que sobretot per l'home necessitat, els altres han d'ésser germans. Al costat de l'home que sofreix, cal que n'hi hagi un altre que l'assisteixi i l'acompanyi. La caritat i el sentit humanitari no poden mantenir-se indiferents davant la mort i la destrucció. Per això han d'animar-se totes les iniciatives encaminades a reconstruir al més aviat possible les vostres llars, i recuperar els vostres llocs de treball, refent així l'ambient perquè la vostra vida torni aviat a la serenitat i a l'esperança.

Us animo a adreçar les vostres mirades vers Déu, a la vegada que als presents, així com a tots els habitants de les altres zones afectades — especialment els ferits, malalts i famílies amb dol — us deixo amb tot l'afecte la meua cordial benedícció.

VISITA PAPAL

Santiago de Compostela

Amb els homes del mar i acte europeista

Els actes centrals de la darrera jornada del Papa a Espanya —a Santiago de Compostela— foren l'encontre amb els homes del mar i l'acte europeista a la basílica compostelana.

**Per als mariners:
"Millors condicions
de treball i de vida
a bord"**

L'encontre amb els homes del mar se celebrà a la plaça de l'"Obradoiro". La multitud escoltà el Papa amb gran atenció i respecte.

En el seu missatge als mariners els digué, entre altres coses: "Cal que es valori més la persona humana. Això implica més facilitats per a la vostra elevació cultural i professional: millors condicions de treball i de vida a bord; millors garanties de seguretat i higiene als vaixells; una distribució més equitativa dels guanys; vacances adequades que facilitin el contacte amb la família, la societat i la comunitat eclesial; més possibilitats per a l'exercici dels vostres drets laborals i cívics.

Posteriorment es dirigí a les esposes dels mariners exhortant-les que quan torni el marit aboquin tot l'afecte del seu cor cap a ell.

**La carta magna de
l'espiritualitat de
l'humanisme europeu**

Un altre acte important de l'estada del Papa a Galícia fou l'europeista. Hi fou present el Rei, que es traslladà a Santiago de Compostela per a acomiadar el Papa.

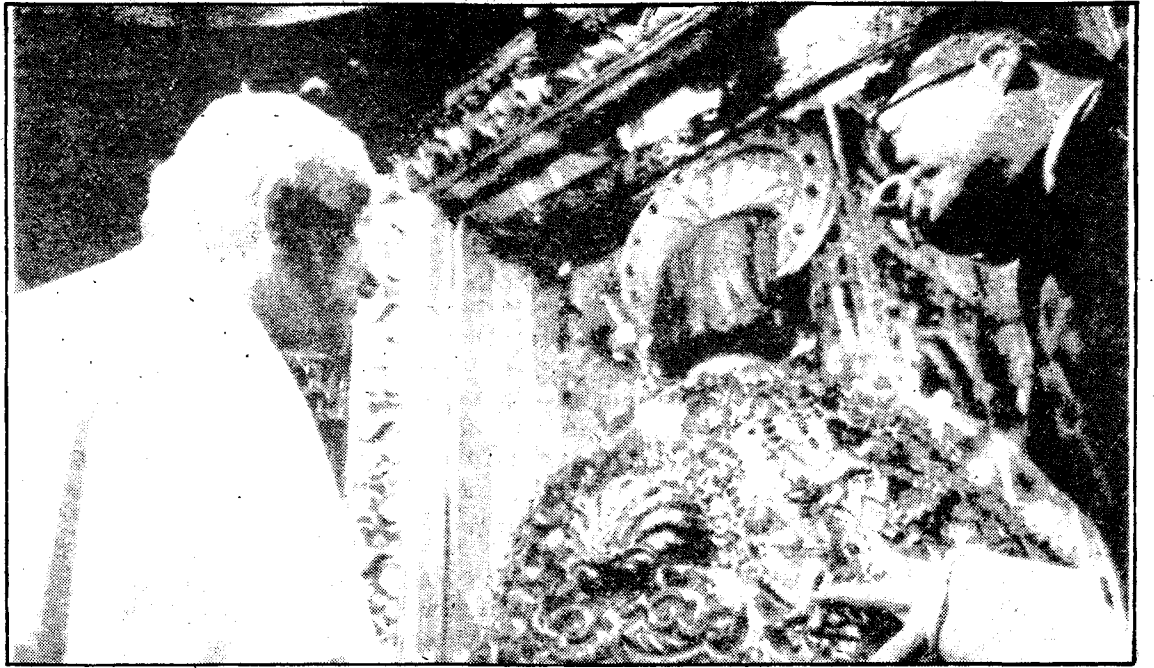
Joan Carles subratllà en el discurs la crisi econòmica, cultural i religiosa en què es troben afectats molts dels valors humans. Com a part positiva de la seva allocució destacà que les cotes més altes de cultura, economia i pau han coincidit amb les cotes més altes de religiositat i cristianisme a Europa.

**La carta magna de
l'espiritualitat de
l'humanisme**

Joan Pau II respongué al Rei amb un discurs purament europeista, que es pot considerar com la carta magna de l'espiritualitat de l'humanisme d'una Europa cristiana. En aquesta mateixa pàgina publiquem els fragments més interessants de la seva allocució.

Personalitats presents

A l'acte europeista assisti-

ren, a més del president en funcions del govern espanyol, Leopoldo Calvo Sotelo, i alguns ministres així com el president de la Xunta de Galícia amb tota la corporació, representants de l'Acadèmia espanyola, com Julián Marías, Camilo José Cela, Díez Azcárate i altres.

En representació de la cultura europea hi havia els rectors de les universitats de Viena, Praga, Toulouse, Lateranense de Roma, etc. i altres representacions de diverses universitats tant espanyoles com estrangeres. En representació de l'Església catòlica europea cal esmentar els abats benedictins, monjos que tant contribueixen a l'estabilització i cristianització d'Europa.

L'acte europeista acabà com en els vells temps de peregrinació amb la clàssica abraçada a la imatge de Santiago i el ritus del "botafumeiro" acompanyat per l'antiga harmonia de les xeremies, que acostumen a acompanyar les peregrinacions durant els segles XII i XIII.

**No hi hagué cap
conferència de premsa
però sí xerès espanyol**

El comiat del Papa a Santiago de Compostela fou emotiu però senzill. Traslladat a l'aeroport de Labacolla a dos quarts de nou de la tarda del dimarts dia 9 de novembre, s'acomiadà dels Reis d'Espanya, els cardenals i bisbes espanyols, i de tot el govern.

El viatge de Santiago a Roma durà un quart d'hora més, a causa d'un canvi de ruta: en lloc de creuar cel català, sobrevolà la regió valenciana, per a evitar la tempesta que s'abatia sobre Catalunya. L'avió pontifici arribà a l'aeroport de Roma Ciampino a les 11 de la nit.

Durant el trajecte en cap moment el Papa no saludà els periodistes en el departament reservat per a ells. La interpretació és que ni el Sant Pare ni els seus col·laboradors desitjaven sotmetre's a certes preguntes que els informadors tenien preparades sobre el seu viatge a Espanya.

Hi hagué, així sí, el detall amb què la companyia Ibèria obsequià els periodistes: un xerès del 1920, l'any en què va néixer Joan Pau II.

La identitat d'Europa és incomprensible sense el cristianisme

Entre altres coses, Joan Pau II en el seu discurs europeista digué: "La peregrinació a Santiago fou un dels elements forts que afavoriren la comprensió mútua dels pobles europeus tant diferents, com els llatins, germans, celtes, anglosaxons i eslaus. La peregrinació acostava, relacionava i unia entre si a aquelles persones que, segle rera segle, convençudes per la predicació dels testimonis de Crist, abraçaven l'Evangelí".

"La història de la formació de les nacions europees és simultània amb la seva evangelització; fins a tal punt que les fronteres europees coincideixen amb les de penetració de l'Evangelí".

"La identitat europea és incomprensible sense el cristianisme, precisament en ell es troben aquelles arrels comunes, de les quals han madurat la civilització del Continent, la seva cultura, el seu dinamisme, la seva activitat, la seva capacitat d'expansió constructiva també en els altres continents; en una paraula, tot el

que constitueix la seva glòria".

"No puc silenciar —continua el Papa— l'estat de crisi en què es troba Europa quan s'acosta al tercer mil·lenni de l'era cristiana". El Papa analitzà la crisi fent notar dos tipus de crisis: la de la vida civil i la crisi espiritual. "La crisi de la vida civil existeix principalment perquè Europa es troba dividida. Unes fractures innatursals priven als seus pobles del dret a trobar-se tots recíprocament en un clima d'amistat i d'unir lliurement esforços i creativitat al servei d'una convivència pacífica o d'una contribució solidària a la solució dels problemes que afecten a d'altres continents.

La vida civil es troba marcada per les conseqüències d'ideologies secularitzades que van des de la negació de Déu o la limitació de la llibertat religiosa a la preponderant importància atribuïda a l'èxit econòmic respecte els valors humans del treball i de la producció; des del materialisme i

l'hedonisme, que ataquen els valors de la família prolífica i unida, als d'un nihilisme que desarma la voluntat d'afrontar problemes crucials com els dels nous pobres, emigrants, minories ètniques i religioses, recte ús dels mitjans d'informació, mentre arma les mans del terrorisme".

En l'aspecte religiós Sa Santetat també destacà que Europa es troba dividida "no tant ni principalment per raó de les divisions esdevingudes a través dels segles com per la defecció de batejats i creients de les raons profundes de la seva fe i del vigor doctrinal i moral".

"L'Església és conscient del lloc que li correspon en la renovació espiritual i humana d'Europa". Joan Pau II destacà que la tasca de l'Església sobre Europa no ha acabat i que l'Església segueix conscient de la seva tasca de ser evangelitzadora de la pau, de la unitat i de la construcció d'una nova Europa, sobretot "donant un testimoni de servei i d'amor".

BARCELONA

Que a Catalunya hi ha un jovent que no amaga les seves fermes arrels cristianes, allunyades tant del nacional catolicisme d'anys enrere com de corrents que defensen interpretacions heterodoxes de la doctrina de l'Església Catòlica, es demostrà abastament el diumenge en que el Sant Pare feu cap a Montserrat. Es demostrà amb actituds que no defugirem de proclamar com heroïques, perquè es

propri d'herois fer front a les condicions climàtiques que s'apoderaren de la nostra santa muntanya en aquell cap de setmana, però també amb un capteniment madur, seré i respectuós.

Dues noies hi perderen la vida, aquell dia a Montserrat, de la qual cosa no es pot culpar a ningú, però aquest fet tan dolorós explica fins a quin punt el

jovent que es desplaçà a Montserrat hagué de ser front a una situació tan adversa. Ells, doncs, noies, haurien agraït unes paraules d'encoratjament. No les oïren. La posició d'aquests joves i el record de les dues noies mortes les recollim en aquesta plana. Tot plegat ajudarà al lector a fer-se cabal idea del què passà a Montserrat el propi passat dia set de novembre.

8.000 joves donaren a Montserrat testimoni d'una fe viva

La Comissió de la peregrinació de la joventut de Catalunya a Montserrat, junt amb els delegats de les diòcesis catalanes, féu pública aquesta nota el dia següent:

1.- El seu públic reconeixement a la joventut de Catalunya que, responant a la crida dels bisbes, peregrinaren a peu a Montserrat en nombre de 8.000, molt superior al càlcul que havíem fet. A ningú no pot ocultar-se-li que, en l'orga-

nització d'aquest pelegrinatge, teníem que fer-nos amb un espai equidistant entre posicions oposades: els que s'han demostrat com a fanàtics i oportunistes de la visita —del que han donat proves al llarg del viatge per Espanya— per una banda, i per altra els implacablement reticents.

2.- Volem, per tant, proclamar que la joventut de Catalunya, especialment els escoltes encarregats dels campa-

ments i del servei d'ordre, han sabut estar al seu lloc, amb una dignitat, esforç i serenitat dignes de tenir-se en compte. Tanmateix, el seu esforç s'ha vist silenciats tant per l'organització, com durant el desenvolupament de l'acte.

3.- Les inclemències meteorològiques convertiren la nostra peregrinació en un episodi dantesco que no s'ha vist compensat fins ara per cap gest de Sa Santedat, ni per part dels bisbes ni per part de l'orga-

nització, exceptuant el Monestir de Montserrat i les Brigades de la Creu Roja, com també molts pelegrins de Montserrat.

4.- El drama de les dues noies mortes per un desprendiment quan seguint la seva pròpia organització anaven a prendre l'autobús de retorn, ha suposat un nou element dramàtic en tot l'irreparable d'aquell dia. Els delegats diocesans han estat presents en el sepeli de les joves, i dolen amb els familiars i tota la joventut.

5.- Volem fer arribar a la Comissió del viatge papal, als nostres bisbes i a Roma, el sentiment que ens hem sentit defraudats en part. Expressem a tots, al mateix temps, la convicció que sabrem estar al lloc que ens corresponia. Tots i cada un dels inconvenients i contrarietats del viatge no seran motiu suficient que ens allunyi de l'objectiu de "ser pelegrins, amb Pere", mentre anem construint l'Església que Crist va voler.

Les dues noies mortes a Montserrat el dia 7 de novembre de 1982. Hi havien acudit amb les seves companyes del col·legi "Les Alzines", de Girona per veure el Sant Pare, després de fer un viatge d'una setmana per tota Espanya.

(Fotografies cedides pel diari "Los Sitios")

La seva mort ompli de dol Girona i Sant Hilari

Mercè Saiz i Maria Dolors Boada volien veure el Papa a Montserrat

GIRONA.- La tràgica mort de dues noies a Montserrat el dia de la visita del Papa provocà una onada de dolor i condol a Girona i Sant Hilari d'on eren veïnes. Es tracta de Mercè Saiz Domènech i Maria Dolors Boada Estragués, respectivament, qui foren colpides mortalment per un allau de terres i pedres quan es trobaven tretent els

seus equipatges de l'autobús que les havia traslladat a la santa Muntanya.

Les exèquies es celebraren a l'església de Sant Josep de Girona per la primera de les víctimes i foren presidides pel bisbe Monsenyor Jaume Camprodon a qui acompanyava l'abat de Montserrat, Dom Cassià Just. Hi estigueren també pre-

sents l'esposa del President de la Generalitat, Marta Ferrusola, el Conseller Adjunt a la Presidència, Miquel Coll i Alentorn, el president de la Diputació, Governador Civil, batlle de la ciutat i altres autoritats. L'església s'omplí de gom a gom ja que es tracta d'una família molt coneguda i la finada era alumne del col·legi de "Les Alzi-

nes", dirigit per L'Opus Dei. El funeral acaba amb unes paraules del pare Abad i la lectura d'un telegrama del Nunci de la Santa Seu, Monsenyor Innocenti.

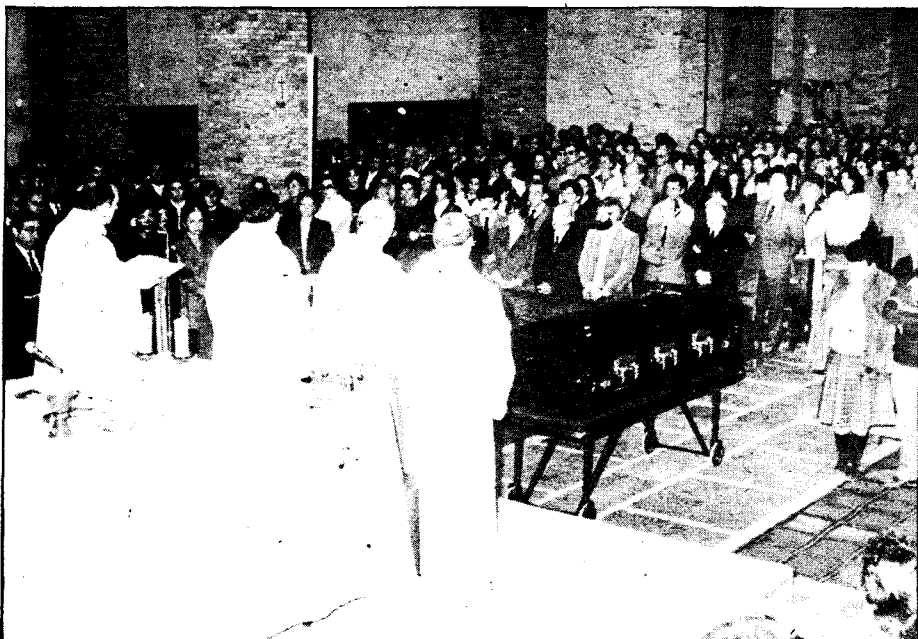
Quelcom semblant ocorregué a l'església parroquial de Sant Hilari on es celebraren les exèquies de Maria Dolors Boada, presidides pel bisbe de Vic,

Monsenyor Ramon Masnou, acompanyat de l'abat de Montserrat. La gent que acudí a la missa hagué de quedar-se en gran part fora del temple.

El Bisbe de Girona pronuncià a l'església de Sant Josep una emotiva homilia.

La primera part la feu en castellà per tractar-se d'una família immigrada a Girona.

M. Caballé

Un moment de la missa funeral concelebrada pel bisbe de Girona, l'abat de Montserrat, Mn. Josep Padrós, secretari del bisbe, i Mn. Carles Mundet, rector de la parròquia de la Mercè Saiz. Aquesta parròquia era la de Sant Pau, però la missa es celebrà a la de Sant Josep per tenir més cabuda.

El nombrós públic a la sortida del funeral.

URGELL

El bisbe d'Urgell parla a CATALUNYA CRISTIANA del V Simposi de Bisbes d'Europa

Mns. Martí: "S'avança en crear una consciència comuna als bisbes d'Europa"

La Seu d'Urgell.— Del dia 4 al 8 d'octubre, monsenyor Martí ha participat en el V Simposi de Bisbes d'Europa, organitzat a Roma pel Consell de les Conferències Episcopals d'Europa i hi han assistit 85 bisbes, representants dels 900 prelats membres de les 26 Conferències Episcopals d'Europa. El tema de la reunió era "L'evangelització d'Europa" i hi han assistit 85 bisbes, representants del 900 prelats membres de les 26 Conferències Episcopals d'Europa. Monsenyor Joan Martí i Alanís, amb altres sis bisbes espanyols, elegits per la Permanent de la CEE representaven la nostra església.

—Sr. Bisbe, l'església ha realitzat una valuosa aportació a la configuració històrica, social i cultural d'Europa. Penso, per exemple, en Sant Benet. Sembla que avui, però, hi ha un procés de descristianització que vol oblidar o esborrar aquest fet.

—Sí, actualment hi ha un procés molt avançat de secularització. Això, en els límits justos, és bo. És a dir, el món secular ha descobert que és ell mateix el que ha de buscar solució als seus problemes científics, polítics, econòmics... i no l'Església, com fou en temps passat. Hi ha, però,

també un procés de descristianització. No és la primera vegada que això passa a Europa. Caldrà que l'Església esdevingui com el llevat de l'evangeli que faci fermentar altra vegada aquest món nou que neix.

—La coordinació pastoral que l'església promou a nivell d'Europa ve exigida per unes raons particulars. Quines són les principals?

—Hi ha problemes comuns i que s'han de tractar conjuntament. Penseu, per exemple, en la guerra i les armes, la natalitat i l'avortament, la recessió econòmica, la violència urbana. La societat civil ho fa: el Parlament d'Europa, les conferències de seguretat d'Helsinki, Belgrad, Madrid...

—Feu-nos, si us plau, un resum dels resultats del simposi de bisbes d'Europa.

—Un de general: que és l'avançar en crear una consciència comuna als bisbes d'Europa. Ens coneixem millor les persones i els problemes. Tinguérem taules rodones sobre problemes de les Conferències episcopals, sobre l'Església als Països de l'Est... També decidírem millorar en el futur les nostres reunions i l'estructura del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa.

Tres obstacles a l'evangelització

—Anem al tema del simposi: l'evangelització del continent. Avui ¿quins són els principals obstacles a l'evangelització d'Europa?

—S'enumeraren en aquest ordre.

1.er: La divisió de les esglésies cristianes que demana avançar cap a la unitat.

2.on: La creixent secularització i descristianització dels nostres països, i que presenta desinterès i resistència a l'evangeli, i

3.er: La manca de confiança i d'alegria a l'interior de l'Església que deixa la nostra gent amb poca empena.

—Una situació problemàtica ben concreta: les migracions, en relació directa, l'atur. Han tingut també resonància en els vostres diàlegs?

—Al document final, en el qual s'indiquen els temes que

cal estudiar de conjunt hi figura l'emigració i l'atur, com una de les preocupacions que comparteix l'Església. Pels emigrants es demana un bon acolliment per part de l'Església en el país de recepció, respectant les seves particularitats culturals.

—Em suggeriu, Sr. Bisbe, una altra qüestió, avui els pobles defensen amb gelosia la seva identitat. Potser també les esglésies. El CCEE, en els seus plantejaments, en quines coordenades es mou en relació a les autonomies tan reivindicades avui en tot ordre?

—Aquest també és un problema de gruix. Ho és en l'interior d'un país, on les Conferències episcopals tenen molt de pes. No ho és, però, a Europa on som a les beceroles. A nivell del continent el problema encara és la poca col·laboració. Que no ho hem de fer solament els bisbes. Tot contacte i col·laboració d'Església, encara que sigui entre veïns, entre teòlegs, rectors de parròquia, religiosos o laics (que ja n'hi ha molts), és avançar en aquest camí.

Monsenyor Martí malda per la unitat

—Heu parlat de la manca d'alegria a l'Església. Comencem a posar-hi remei: l'anèc-

dota, la idea simpàtica i gràcia del simposi. Expliqueu-la.

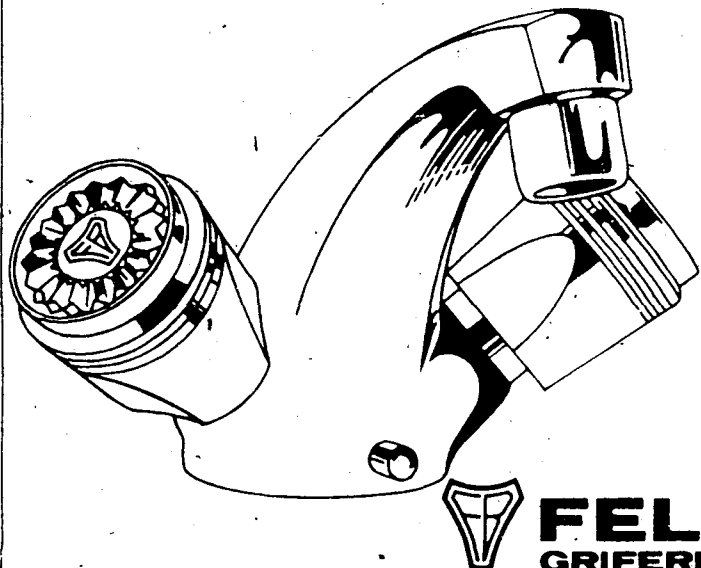
—D'anècdota no me'n ve cap a la memòria, ara. Sí, però, una cosa gràcia. Quan es deia que els bisbes d'Europa es reunissin més i treballassin més de conjunt, molts varen dir que de reunions ja n'hi ha prou. Que abans el bisbe era absent del bisbat perquè era la cort del Rei. Ara, és a les reunions. Van citar l'exemple d'un periòdic local d'una capital de bisbat que va dir, com a notícia, que el seu bisbe DE PAS per la capital havia fet... També es va recordar, però, que és missió del bisbe acceptar la itinerància per a assegurar la unitat al mateix bisbat i amb la resta de les esglésies.

La unitat entre les Esglésies, la unitat entre els cristians, entre els preveres. Monsenyor Martí malda per la unitat. A la diòcesi, mitjançant una pastoral unitària, avui potser la unitat és "la gràcia" de l'Església d'Urgell. Al Consell Executiu o a la Permanent de la CEE, al Simposi de Bisbes d'Europa, al Consell de Pastoral o del Presbiteri, o bé en una parròquia rural del Pirineu, amb mitja dotzena de fidels, sempre és el bisbe que encoratja i uneix.

Antoni Mirabet

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOET S.A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è.- Barcelona-9

URGELL

El president Pujol assistí a la inauguració de la residència Geriàtrica Sant Domènec a Balaguer.

El ministeri de la caritat

Una commemoració a Tremp i una inauguració a Balaguer

SEU D'URGELL — Avui la societat ho qüestiona tot, encara més en l'àmbit eclesiàstic. Fins i tot s'ha arribat a plantejar la conveniència de la presència de religioses en els centres assistencials. Davant d'aquest fenomen no vull establir principis doctrinals, sinó únicament presentar dos fets testimonials avalats pel poble.

Les Religioses del Cor de Maria de Tremp acaben de rebre un afectuós homenatge de la vila amb motiu del 70è. aniversari de la seva presència a l'històric Hospital. Van arribar a la capital de La Conca el dia 3 de gener del 1912. Primerament atenen els malalts en el centre hospitalari i fins i tot, quan calia, en les seves pròpies llars familiars. Actualment són responsables del servei dels malalts de la clínica i de l'Hospital, i atenen també els ancians acollits en la residència. En aquest període de temps han viscut moments veritablement difícils. Nòmés cal recordar l'epidèmia de la verola, del 1913 al 1916 i la Guerra Civil 1936-39. La presència constant de les religioses al costat dels malalts avala el ministeri de la caritat a càrrec de les Religioses del Cor de Maria. La vila de Tremp, a través del seu alcalde, ha reconegut públicament que les Religioses de l'Hospital són la raó de l'existència d'aquest centre assistencial al Pallars Jussà.

Amb aquesta institució hi ha tingut sempre una profunda vinculació la parròquia de Tremp. Mossèn Casimir Torrent, durant els anys que en fou rector, hi esmerça molts esforços i hi posà moltes il·lusions que avui ja són fruits madurs. El senyor Bisbe ha volgut presidir les festes commemoratives i ha agraït els serveis que les Religioses han ofert a l'Hospital durant aquests 70 anys. Més d'un centenar de Religioses han passat durant aquest període pel centre hospitalari creat el 1521.

Mentre els polítics s'esgar-
gamellaven i s'escarrassaven
en la olímpada del poder, el dia
17 d'octubre, el Bisbe d'Urgell

inaugurava, a Balaguer una residència per a ancians, aquestes persones que sí tenen vot, però gairebé mai no poden fer sentir la seva veu. Unes instal·lacions noves, brillants, al servei dels ancians de Balaguer i de la comarca, promogudes per persones profundament vinculades a l'Església i per serveis a l'empar de la parròquia. Assistiren als actes inaugurals el President de la Generalitat i el Conseller de Sanitat, amb les autoritats locals. També aquestes entitats hi han aportat la seva valuosa ajuda. La història de la residència geriàtrica de Balaguer comença fa 20 anys al despatx de Mossèn Pere Cordern, rector de la parròquia. El senyor Romà Pujadas, a.c.s., impulsà els primers passos de la Junta gestora i cercà ja un lloc per a l'emplaçament de la residència. Els Pares Franciscans brindaren una part del convent que habitaven, sempre amb la conformitat del propietari, el bisbat d'Urgell. Per defunció del senyor Pujadas és nomenat president de la Junta el senyor Josep Borràs i el març del 1981 són aprovats els estatuts de l'Associació de la Residència Geriàtrica "Sant Domènec". Amb un préstec de "La Caixa" l'Associació compra, per un preu simbòlic, una part del convent del PP. Franciscans. I amb un pressupost de 45 milions, l'octubre del 1981 es comencen les obres de la nova residència. La Generalitat hi aportà també 20 milions. Avui és un servei per a 60 ancians i s'han començat ja les obres d'ampliació. Una obra que nasqué en l'Església, va créixer a l'empar de la parròquia i avui és una gran obra social. El rector de Balaguer, el Director diocesà de Caritas i la superiora de les Religioses de la comunitat que aten el centre, formen part del Patronat de direcció i govern. Aquesta comunitat de Religioses són Missioneres del Cor de Maria. La seva labor encara valdessa avui. No són paraules buides, sinó fets clars.

A.M.

LLEIDA

De les parròquies de Les Borges Blanques i Montsó

El Papa ordenà dos Sacerdots de la diòcesi de Lleida

Lleida.— Les Borges Blanques i Montsó són pobles que un dia d'aquests comptaran a les seves parròquies amb un capellà més i ordenat de prevere pel papa Joan Pau II en la cerimònia celebrada a València. Els nous capellans són: mossèn Amadeo Elcoso Mir i mossèn Francesc Xavier Jauset que no fa gaire més d'un any foren ordenats diaques pel nostre bisbe monsenyor Malla.

Mossèn Amadeo i mossèn Xavier tenen 25 anys. Mossèn Jauset va fer tots els estudis al Seminari de La Rioja, a Logroño, i un cop acabats passà al de Lleida.

Mossèn Amadeu entrà al Seminari de Lleida quan tenia 10 anys, estudià els primers temps a Lleida i anà després a Saragossa per fer uns cursos de teologia al Centre Regional d'Estudis Teològics d'Aragó, estudis teològics que ha completat a Lleida.

Des de fa un any exerceixen el ministeri diaconal en parròquies de Lleida i ara han rebut amb molta il·lusió i devoció l'ordenació sacerdotal de mans del Papa disposat a donar-se sempre al servei de l'Església per l'Evangeli sense cap regateig.

Al bisbat de Lleida celebrem molt festosament l'ordenació d'aquests dos capellans nous i esperem tenir-ne més. Felicitats mossèn Amadeo i mossèn Xavier!

**I també des del dia 21
un nou Diaca**

El Sr. bisbe, monsenyor Ramon Malla Call en una cerimònia que es farà a la parròquia de Sant Jaume, Apòstol, Lleida, ha conferit l'orde del diaconat al jove seminarista de Lleida Vicens Alfonso Miret.

En Vicens, de 26 anys, és Mestre de Cuina per l'Escola Superior de Madrid i com mossèn Amadeo Elcoso va fer part de la Teologia a Saragossa i la completà a Lleida els darrers cursos. És professor de religió al Col·legi Episcopal i a l'escola d'educació especial, sordmuts, de l'Hogar de San José, a Lleida. En la pastoral col·labora com a consiliari de moviments i en la parròquia de Sant Jaume on serà ordenat Diaca.

XXI Assemblea de Joves de Moviments Apostòlics

El vinent diumenge dia 21 Lleida viurà un dels esdeveniments eclesials juvenils més importants en els darrers temps amb la celebració de la XXI Assemblea de Joves

Militants Apostòlics que convoca la Coordinadora Diocesana formada per representants de 8 moviments juvenils, la JOC, JAC, MUEC, JARC, Escoltisme, HORA 3, Escola de Monitors del S.C.V. i com a consiliari coordinador diocesà, mossèn Ramon Prat.

L'Assamblea anunciada és fruit del treball que durant uns dos anys ha estat desenvolupant la Coordinadora en l'elaboració d'un estudi sobre la realitat del món juvenil a Lleida i que amb el títol "Els joves de l'Església i el món" es va publicar el mes de març. Entre les conclusions d'aquest document hi havia el compromís que acceptà la Coordinadora d'arranjar i convocar aquesta Assemblea de Joves de Moviments Apostòlics que ara tindrà lloc el proper diumenge, dia 21.

L'Assemblea començarà a primeres horas del matí, es farà a l'escola de la Sagrada Família, de Lleida, i s'acabarà a mitja tarda. El senyor bisbe ha promés la seva assistència a la Santa Missa presidint la concelebració.

Els moviments juvenils a Lleida es van enfortint construint Església. L'atenció als militants dels moviments, pren més importància, aquest any, si es té present que un dels objectius prioritaris de la pastoral al bisbat es el de la catequesi d'adolescents i joves. Des de la nostra realitat de Lleida donem, així, resposta a la crida i a la manifestació de confiança que el Papa ha fet als joves en la trobada amb ells i ja des del primer moment en baixar de l'avió que el duia de Roma al nostre país, en el missatge i salutació de presentació.

Moviment Familiar Cristià, nous presidents

El M.F.C. de Lleida celebrà assemblea, en la qual es procedí al renovament de la comissió de presidència d'acord amb els estatuts, resultant elegit president el matrimoni Eduard Moga i Antonieta Solana. Mossèn Jordi Pardell segueix com a consiliari. Pel M.F.C. de la diòcesi de Lleida comença un nou període en la seva llarga caminada al servei del matrimoni i la família.

Assemblea de Catequistes de Confirmació

A la diòcesi de Lleida té caràcter d'objectiu pastoral prioritari per l'actual curs, la catequesi d'adolescents i joves, i es consideren com a

privilegiades en aquest terreny, les anomenades catequesi de confirmació: Són molts els anys que Lleida s'ha pres seriosament aquesta catequesi. Hi ha parròquies de la ciutat que són pioneres, amb més de 10 anys d'experiència en tals catequisis, entre les quals cal destacar la parròquia del Carme. Ara sembla arribat el moment d'una seriosa presa de consciència i com a resposta a les propostes del Consell Presbiterial el Secretariat Diocesà de Catequesi convoca una Assemblea per a tots els catequistes de Confirmació, assemblea que se celebrarà el dimecres dia 18, a les 8 del vespre a la Residència de les Missioneres Auxiliars de l'Església.

Cursos d'iniciació per formació de catequistes

El Secretariat Diocesà de Catequesi ha divulgat el programa dels cursos de formació de catequistes pel curs 82-83. El darrer dia 10 a la tarda es va fer la 1.ª sessió del Curs d'Iniciació que es desenvoluparà en 8 sessions a un ritme d'una al mes, de novembre a juny, en l'horari de 4 a 6 de la tarda.

També per aquells que per raons de la feina o estudi no puguin assistir a l'horari de tarda, hi haurà un cursat de caire intensiu, a la nit, d'una setmana de durada.

I Assemblea Diocesana de Joves de Moviments Apostòlics

Com a resposta a una necessitat sentida pels militants dels moviments apostòlics de joves, la Coordinadora Diocesana de Joves els convoca a participar en la I Assemblea que es farà el diumenge dia 21, de primeres hores del matí fins a mitja tarda. Presidirà la concelebració eucarística el senyor bisbe. Els actes es faran al col·legi de la Sagrada Família, c/. Democràcia, de Lleida.

Els Moviments que a través de la Coordinadora promouen la iniciativa fan un total de 8: JOC, JAC, MUEC, MIJAC, JARC, Escoltisme, HORA 3, Escola de Monitors del S.C.V. Els mateixos que després de dos anys de reflexió i estudi van elaborar un document sobre "**Els joves a l'Església i al món**" que la Coordinadora publicà el mes de març, i que servirà de base pel treball de l'Assemblea.

Jaume Montaña

[illegible]

TORTOSA

Procedents de la major part de les comarques del bisbat

265 catequistes s'han preparat al Curset de Catequesi

Tortosa.— Cada any — i ja anem pel que fa set — els grups parroquials de catequistes posen dins la moxilla la Bíblia, el bloc de notes i un cor il·lusionat. Tots ells acuden a la cita del Secretariat diocesà de Catequesi. Poc a poc hem fet camí i aquest curset té ja capacitat de convocatòria.

El començament de curs catequètic s'ha preparat com un curset de cursets, en la línia de l'Escola d'estiu del S.I.C. Volem dir que el Secretariat de Tortosa ha ofert tot un ventall de possibilitats donant opció a matricular-se a un dels set tallers: teoria-pràxi; xerrades-participació. Vet ací els camps de treball: iniciació, postcomunió, postconfirmació, audiovisuals, expressió corporal, catequesi i celebració, i finalment, adults.

Els sis primers, organitzats pensant en cristians que donen catequesi i volen aprendre metodologia i continguts teològics i l'últim, programat per adults, persones que volen rebre la catequesi tot madurant la fe en el si del grup.

Un total de 265 cursetistes, procedents de la major part de les comarques de la diòcesi hi han participat.

Els responsables dels set tallers han estat experts de les diòcesis germanes de Tarrago-

Un moment de la missa de cloenda del setè curset de catequistes de la diòcesi tortosina.

na, Vic, Girona i Barcelona. El nostre bisbat s'ha fet càrrec de la programació i organització per mitjà de l'equip ampli del Secretariat de Catequesi; els serveis de cant i animació l'han portat, amb contagiosa eficàcia, les novícies de la Consolació i finalment el taller de postconfirmació l'ha servit l'equip diocesà del Moviment Revisió de Vida.

Ambient

El fet que el 75 per cent foren joves ha donat un to festiu als actes generals: pregària, menja-

dor, gresca, conferències... i un to participatiu i optimista en la temàtica i estil del treball en tallers.

Cal remarcar la primera característica d'aquesta Escola de Catequistes i és que per voluntat del senyor Bisbe —oportuna certament— la primera jornada es dedicà a estudiar cordialment la figura de Pere, el primer catequista que per voluntat del fundador de l'Església, havia d'animar i coordinar la fe arreu del món. Una resposta en profunditat a la visita de Joan Pau II va ser el tema de la segona Conferència sobre el Papa. Per això l'slogan que presidia la

nostra feina: "Caminem amb el Papa, testimoni d'esperança, per fer Església".

Misses i missa de cloenda

El segon dia els tallers de temàtica comuna organitzaren llurs misses especials per tal de facilitar la participació i un ritme contemplatiu adaptat al tarannà d'edats i temes estudiats.

A la missa de cloenda, que no va poder presidir, com estava previst, el nostre senyor Bisbe per feina simultània a Roma, hi assistiren els 265 cursetistes,

més els dirigents i familiars. A la capella central del Seminari hi concelebraren onze sacerdots presidits per mossèn Josep M.ª Tomàs.

Val a dir que aquestes misses preparades pels diferents tallers i en tot d'acord amb "el Directori oficial de Misses amb infants", representa un moment fort i intens de fe, propi d'un final de procés i com a colofó d'un treball comunitari. Un liturgista hipercrític i purità i situat fora de l'ambient, no ho entén massa.

Problemes bonics

Cal revisar sempre els encerts i mancances del curset. Fruit de la nostra actitud crítica passada ha estat aquest curs la divisió dels matriculats oferint-los les set opcions de treball.

El pròxim any hem de resoldre dos problemes: el curset d'iniciació massa nombrós: 87 cursetistes dels quals la meitat eren adolescents i madurs com a catequistes immediats; i el segon problema greu és el poc nombre de matriculats en el taller d'adults.

Problemes bonics i positius als quals buscarem solucions el setembre del 1983.

Joaquim Blanch

GIRONA

El Papa ha concedit llicència a mossèn Esteve Andreu

El vicari general de pastoral podrà administrar la confirmació

Girona.— El Sant Pare ha concedit al vicari de pastoral de la Diòcesi de Girona, mossèn Esteve Andreu, ser constituït ministre extraordinari del sacrament de la Confirmació. Aquest ministeri l'haurà d'exercir d'acord amb el número 8 dels "Advertiments previs" del Ritual de la Confirmació, "durante munere".

La petició havia estat enviada el passat dia 17 de setembre pel bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon. La Sagrada Congregació per als Sacraments va comunicar a finals del mateix mes la concessió de l'autorització, ateses les raons indicades en l'esmentada sol·licitud. Aquestes raons es fonamentaven sobretot en la necessitat de descarregar al bisbe d'alguna de les seves funcions.

Nomenaments

El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, ha signat els següents nomenaments:

Llic. Joan Busquets i Dalmau, Delegat diocesà de Catequesi i formació cristiana.

Llic. Josep M. García i Alique, Delegat diocesà d'Ensenyament.

Llic. Joan Naspleda i Arxer, Director del Butlletí de l'Església de Girona.

Dr. Pere Carreras i Caballé, Director del Centre Diocesà d'Estudis.

Mossèn Eduard Vivas i Llorens, Arxiprest de la Salut de Terrades.

Mossèn Salvador Batalla i Gardella, ecònom de Santa Maria de Palamós.

Llic. Gabriel Roura i Guibas, ecònom de Colera.

Programa d'activitats del Centre d'Estudis Diocesà de Girona

El Centre d'Estudis Diocesà de Girona ha publicat el programa d'activitats pel curs present. El nou director, Pere Carreras, ha manifestat que el Centre "continuarà essent una plataforma de formació al servei dels grups de la diòcesi i

dels cristians en concret, una resposta a la necessitat d'una formació adequada a les exigències actuals".

Els temes estan dividits en 6 apartats principals: Home i món, Serveis pastorals, Escola de Teologia, Formació de professors de religió, Curs de pedagogia religiosa, i Didàctica religiosa. El primer tema es centrarà sobre "Amor i sexualitat". Els Serveis pastorals tractaran dels consells pastorals parroquials i sobre el servei de la caritat i la preparació al matrimoni.

L'Escola de Teologia farà un curs d'introducció al pensament cristià i a la Cristologia. A més farà un curs sobre humanisme i moral cristiana i sant Pau, i acabarà amb un seminari sobre lectura creient de la realitat.

Els cursos es faran principalment a Girona, però també se'n preveuen alguns en altres llocs com Figueres, Baix Empordà, La Selva i el Maresme. Per a obtenir qualsevol informació cal dirigir-se al C.E.D., Pujada de Sant Martí, 12, Apartat 117, Girona, o al telèfon 20

04 62, els dimarts i dijous de 7 a 8 de la tarda. Els temes seran desenvolupats per professors del seminari i per professionals laics. A tots ells poden incriure's sacerdots, religiosos i laics.

Preveres difunts

M. Il·ltre. Felip Ribas i Tena, nascut a Olot el dia 10 de maig de 1900. Fou promogut al presbiterat el 6 de juny de 1925. Exercí el ministeri de coadjutor a les parròquies de Fornells de la Selva, Salt i Sant Feliu de Guíxols. El 8 d'agost del 1932 va ser nomenat beneficiat-capellà de la Comunitat de RR. Filles de l'Immaculat Cor de Maria de Girona. Sense deixar aquest càrrec, des del dia 6 de febrer de 1942 fins al 25 d'agost de 1946, va ser encarregat de la parròquia de Orriols. Prengué possessió el 31 d'octubre de 1958 d'un benefici de Concordat en aquesta Santa Església Catedral, i amb data de 1er. de maig de 1981 és nomenat Canonge de la mateixa Seu. Ha mort el 6 d'octubre passat.

Mossèn Agustí Andreu i Alum, ha mort a Blanes, parrò-

quia de Santa Maria el 12 de passat octubre. Havia nascut en aquesta parròquia el 5 d'octubre de 1897. La seva ordenació sacerdotal tingué lloc el 21 de setembre de 1923. Va exercir el ministeri parroquial com a coadjutor a les parròquies de Bellcaire. El desembre de 1932 va anar a Blanes a residir un benefici. El 14 d'agost de 1944 és nomenat regent de Tossa de Mar i, després de participar en els concursos anunciats, el 10 de desembre de 1947 prengué possessió de dita parròquia com a rector propi. El 28 de gener de 1955 és nomenat ecònom de Palamós. En fou rector després de nous concursos, des del 5 de setembre de 1956. A petició pròpia, donada la seva edat i estat delicat, cessà el càrrec el 17 de setembre de 1970, i passà a residir el benefici de Sant Josep, de la parròquia de Santa Maria de Blanes.

Germana Concepció Alzaga i Ezpeleta, germana de la Caritat de l'Hospital Psiquiàtric de Salt. Ea natural d'Irun (Guipúzcoa). Morí el 20 d'octubre als 73 anys d'edat i 54 de vida religiosa.

M. Caballé

Montserrat Gudiol, membre de l'Acadèmia de Belles Arts de Barcelona, a CATALUNYA CRISTIANA

“Quan pinto, contemplo l'interior del personatge”

Des de fa anys, La Garriga ha estat un lloc d'estiueig tranquil. En una antiga casa pairal, restaurada amb gust, hi viu llargues temporades la família Gudiol, coneguda en el món de l'art. En aquest casal, rodejat d'alzines, pins i roures, amb abundó d'aigua d'un pou que rega el jardí i omple una piscina, hem conversat llargament amb la senyora Montserrat Gudiol, una de les pintores de més vàlua del nostre

país, que ha ingressat recentment com a membre de la Real Acadèmia de Belles Arts de Barcelona, i que ha exposat la seva obra en les principals capitals d'Espanya i de l'estranger. Barcelona, Madrid, Bilbao, Sevilla, París, Nova York, Moscou, Tokio, França, Alemanya, Àfrica i un seguit d'altres ciutats i països del món han pogut contemplar, en diverses exposicions, les teles de l'exímia pin-

tora. Algunes d'elles han passat a ser patrimoni de museus tan importants com els d'Art Modern de Barcelona i de Madrid, de Johannesburg, Flint i Montreal. En les sales de la Generalitat hi figuren dos quadres que representen sant Jordi: un mantant el dragó, i l'altre amb la princesa. També al monestir de Montserrat, en un altar lateral de la basílica, hi ha un quadre de grans dimensions, imponent i

majestuós, de sant Benet. L'obra de la Gudiol, doncs, és extensa i coneguda internacionalment.

Els pintors no tenen una sensibilitat especial

Montserrat Gudiol és una senyora afable, d'una sensibilitat exquisida i d'una cultura general prou gran. No li agrada parlar de

la comercialització dels seus quadres.

“Jo pinto i no podria fixar un preu determinar als meus quadres. Hi ha marxants, hi ha sales d'exposicions, que tenen cura d'aquest afer; són ells els qui posen preu a l'obra de l'artista. Jo acostumo a exposar a la Sala Gaspar de Barcelona des de fa anys.”

Un altre tema és el de la vocació artística. Hi ha qui diu que els artistes —pintors, músics, poetes— tenen una sensibilitat especial davant la vida i les coses. “Jo crec que la vocació de l'artista és com la de qualsevol —ens diu ella—. Gairebé no te n'adones. Comences a pintar i a tenir a poc a poc un gran amor a aquest treball. Jo diria que, en general, els pintors —i tots els artistes— no tenen pas una sensibilitat especial que els diferencia de les altres persones. He conegut molts pintors que tenen una sensibilitat acusada i d'altres que no en tenien tanta. És difícil generalitzar en això, perquè hi ha persones —podria parlar-vos de la meua mare—, que sense ser artista tenia una sensibilitat molt gran.”

L'equilibri de la llum i dels colors és bàsic en la pintura

Entrem a parlar de la temàtica del pintor. “Els dibuixants i pintors novells comencen amb paisatges i bodegons, perquè no es veu tant si es fa bé o malament. El cos humà és difícil de pintar. El cos nu és llis; una flor no es veu tant si està ma! dibuixada. No vull dir pas amb això que els paisatges siguin fàcils de pintar: hi ha en ells una llum que és difícil de copsar i uns matisos de colors

“Crec que el caràcter, la personalitat de l'artista es manifesta en la seva obra.”

diumenge

**Diumenge 21
de novembre**
**Solemnitat de Nostre
Senyor Jesucrist
Rei de tot el món**
Cicle B / Color blanc
**A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.**

JESUCRIST REI DE TOT EL MÓN

Hom podria objectar que el títol de rei escau més al Pare que al Fill, ja que la Revelació parla del "Regne de Déu", i Jesús, quan s'hi referia, deia "el Regne del meu Pare" (Mateu 26, 29). Però la mateixa Revelació diu que el Pare ha sotmès al Fill totes les coses i que "quan tot li haurà estat sotmès (definitivament), també el mateix Fill se sotmetrà al qui li ha sotmès totes les coses, per tal que Déu sigui tot en "tots" (1 Cor. 15, 27-28). Jesucrist ho ha comprat tot amb el preu de la redempció, que és la seva pròpia sang, i així com l'home és rei de la creació ("l'heu fet rei de totes les coses que heu creat": salm 8, 7) i totes les coses són d'ell, ell és

de Crist (Déu esdevingut home) i Crist és de Déu (1 Cor. 3, 22-23). Com podem veure, el terme rei és pres en el sentit antic del Senyor i amo absolut, tractant-se de Déu. Déu és rei (salm 97, i en molts llocs del saltiri) i, conseqüentment, ho és el Fill com a creador de tot i ho és també com a Messies. Ja era príncep el dia que va néixer i tenia la glòria sagrada des del si de la maré (salm 109, 3) i consagrat com a rei, el Pare li ha donat els pobles per herència (salm 2, 6 i 8: el verset 7 invoca com a motiu d'aquesta reialesa la filiació divina, com ho fa també el citat salm 109 al verset 3, mentre que al 4 parla del sacerdoti, unit a la reialesa).

1 EL PODER REIAL DE CRIST, ÉS UN PODER DIVÍ

Al mateix capítol 7 de Daniel, una mica abans (verset 9), Déu apareix descrit com un ancià venerable assegut en un tron. "El seu vestit era blanc com la neu; el seu cabell, net com la llana", expressions que pertanyen al lèxic de les teofanies i que retrobarem en el Nou Testament aplicades a Crist (en la transfiguració). Aquesta teofania del llibre de Daniel té lloc després de la visió dels diferents imperis que se succeiran dominant temporalment el món, però que aniran sofrint terribles destruccions. Daniel contemplava la manifestació divina (teofania) de l'ancià, quan heus ací que apareix el Fill d'home, terme que ha quedat estereotipat en la Bíblia. La lectura cristiana d'aquesta pàgina no és difícil, perquè Jesús mateix es va aplicar l'epítet de Fill d'home o Fill de l'home (Mateu 8, 20; 26, 64). A Mateu 24, 30 (i vegeu la segona lectura d'avui) apareix Jesucrist venint amb els núvols o sobre els núvols (recordem que al moment de l'Ascensió "un núvol el sostragué als ulls" dels apòstols: Actes 1, 9). Déu assegut en un setial o tron reapareix a Apoc. 4, 2, per exemple. També és tema apocalíptic el conferiment al Crist gloriós de "la glòria i el poder" (Apoc. 1, 6 i altres llocs); però Jesús mateix ja advertí als homes que el Pare li havia donat el poder absolut de judicar (Joan 5, 22). Una referència a tots els pobles, tribus i llengües torna a sortir a Apoc. 5, 9. En fi, la sobirania eterna de Jesucrist fou ja predita per l'àngel Gabriel a Maria: "El seu regnat no tindrà fi" (Lluc 1, 32). Veiem doncs que aquesta visió de Daniel no representa res d'isolat en la Bíblia; els llocs del Nou Testament que hi hem comparat ens fan veure que el regne, a Jesucrist, li pertoca com a Déu que és i redemptor del món; es tracta, per consegüent, d'un regne de salvació i d'amor.

Lectura del llibre de Daniel

Dn 7: 13-14

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

SALM RESPONSORIAL

Molts són els salms que canten la reialesa de Déu; el 92 ho fa d'una manera especial. Dir que Déu és rei és una manera humana d'expressar les coses. En aquest cas vol dir el salmista que a Déu li competeix tot poder com a creador del món; és, per tant, un poder etern, de sempre. Però també hi ha un títol especial de reialesa, que és el pacte amb el seu poble, una aliança que també serà eterna, fundada en la santedat, és a dir, en la relació personal d'ell amb els seus.

92: 1ab, 1c-2,5 (R.: 1a)

El Senyor és rei, va vestit de majestat.
El Senyor va vestit i cenyit de poder.

R. El Senyor és rei, va vestit de majestat.

Manté ferm tot el món, incommovible.
El vostre soli es manté des del principi,
vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable;
la santedat, Senyor, escau a casa vostra
al llarg de tots els temps. R.

2 SOM DE LA CASA REIAL DE JESUCRIST

Aquesta és una pàgina teològicament densa, perquè diu amb poques paraules molt sobre els motius i la qualitat del reialme de Crist. En primer lloc, el poder reial de Jesucrist, sobirà dels reis de la terra, rei, per tant, absolut del món, té el seu fonament en la resurrecció, és a dir, en el domini sobre la mort. Això és fruit de la redempció aconseguida amb la seva sang, preu de la nostra llibertat i de la unió amb ell; participem així de dues coses: de la seva reialesa (del domini sobre totes les coses; tot és nostre i nosaltres no som esclaus de res ni de ningú) i del seu sacerdoti (tenim amb Crist una dedicació a Déu Pare i som intercessors prop del Pare per a tot el món). Vegeu el que hem insinuat sobre la figura de Crist venint sobre els núvols, a propòsit de la primera lectura; les paraules que segueixen sobre aquell que va ser traspassat (en Joan 19, 34) llegim que un soldat travessà el costat del cos de Crist mort a la creu i plorat per les famílies de la terra fan veure que en Crist es va acomplir la profecia de Zacaries 12, 10, que diu: "Abocaré sobre la casa de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'entendiment i d'emoció perquè mirin cap a aquell qui hauran traspassat; faran per ell una lamentació com es fa per l'estimat i el ploraran amargament com es plora un primogènit". Molts dels lectors recordaran sens dubte que les lletres Alpha i Omega de l'alfabet grec, la primera i la última de les lletres d'aquest alfabet (la mateixa paraula alfabet ve d'alpha), símbol de la perennitat divina de Crist: d'ell surt tot i a ell retorna tot.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi

Ap 1: 5-8

Us desitjo la gràcia i la pau de Jesucrist, el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspassar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén. Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

PUNTS DE REFLEXIÓ

- 1.— La solemnitat d'avui ens invita a reflexionar sobre allò que en cada un de nosaltres encara no està sotmès a domini de Crist. Per la gràcia de Déu confiem que Crist viu en nosaltres; però no hi ha dubte que certs desigs, certs sentiments, certes flaqueces, un cert fons dolent que es tradueix en determinades maneres d'obrar, no són encara segons els sentiments de Jesucrist (cf. Filip. 2, 5 ss.).
- 2.— Per tant, no sóc rei de mi mateix, perquè "no faig el bé que vull, sinó el mal que no vull" (Rom. 7, 19). Hi ha "una llei en els meus membres que fa la guerra contra la llei de la meua raó i em fa presoner amb la llei del pecat que hi ha en els meus membres" (7, 23). Només quan Crist m'hagi conquerit totalment seré amo de mi mateix.
- 3.— No vulguem ser dominadors de ningú, ni per la força material, ni per la coacció moral, ni per l'ostentació de les pròpies facultats com qui diu: jo en sé més o ho faig millor que els altres, ni per creure's indispensable o insubstituïble, ni practicant el menyspreu o la ironia (no cal dir el blasme gratuït), ni —cosa més subtil— la commiseració ofensiva, i quan denota una superioritat per part de qui l'exerceix. Crist, essent Déu, ens ha conquerit amb la seva humiliació (cf. Filip. 2, 8).

3 EL REIALME DE CRIST, ÉS EN AQUEST MÓN, PERÒ LA SEVA REIALESA NO ÉS D'AQUEST MÓN

Costà de fer veure als jueus i als mateixos apòstols, que contemplaren els miracles de Jesús i sentiren la seva veu, que el regne de Crist, el regne messiànic, no havia de ser un regnat com els d'aquest món. Quan la multitud aclamava Jesús com a Messies Messies-rei, rei, però amb un concepte fals, material, de la reialesa, ell s'amagava i fugia (Joan 6, 15). Només permeté tals aclamacions a la seva darrera entrada a Jerusalem en les vigílies de la passió (Marc 11, 10). Tampoc no amagà el seu caràcter de rei, ja iniciada la passió, davant Pilat; declarà, però, la naturalesa espiritual del seu regne. Durant tota la seva predicació Jesús explicà en què consistia el Regne de Déu, i parlava també dels reis d'aquest món per a distingir-se'n (Lluc, 25-26: "Els reis de les nacions en disposen com a amos... Però vosaltres no heu de ser pas així..."). Malgrat això, els prohoms dels jueus acusaren Jesús davant l'autoritat dominadora estrangera de pretendre ser un rei sediciós contra l'emperador romà. D'això en farà burla els soldats (Mateu 27, 29) i aquest serà el motiu de l'execució que constarà clavat a la creu (Mateu 27, 37 i paral.), rètol que es convertirà en escarni dels mateixos acusadors, els quals se'n queixaran (Joan 19, 19-22). Jesús, fent una pregunta, insinua a Pilat que l'acusació de rei sediciós és una insídia i, amb un aclariment, es justifica de la falsa acusació: sí, ho reconeix, ell és rei, però no en el sentit polític de l'acusació. La seva reialesa té un origen, una naturalesa, que transcendeix l'ordre d'aquest món. Ell és rei en tant que testimoni de la veritat (en el sentit joànic de la paraula: veritat equival a Déu revelador del seu amor als homes i donant-se a ells). Els seus súbdits són els qui escolten la seva veu; però per escoltar-la cal ja ser de la veritat, cal ser atret pel Pare (Joan 6, 44), com ja havia dit anteriorment el mateix Jesús. També havia dit que un cop enlairat (en la creu), ho atreuria tot cap a ell (Joan 12, 32). El títol de rei penjat a la creu era profèticament veritat; llegint aquest títol dels dos lladres crucificats amb Jesús li pregà: "Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre regne" (Lluc 23, 42).

Evangelí segons sant Joan

Jo 18: 33b-37

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: "¿Ets tu el rei dels jueus?" Jesús contestà: "¿Surt de vós, això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?" Respongué Pilat: "Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber que has fet". Jesús respongué: "La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquí". Pilat digué: "Per tant, vols dir que ets rei". Jesús contestà: "Teniu raó: jo sóc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu".

homes i institucions

Fra Joaquim Lluch i Garriga, carmelita de l'Antiga Observança (1816-1882)

Una figura eminent de Catalunya

Aquest any de 1982 celebrem el centenari de la mort de Joaquim Lluch i Garriga, carmelita, que morí essent cardenal-arquebisbe de Sevilla. Lluch i Garriga és una figura prou eminent de Catalunya per a ser recordat ara.

Neix a Manresa

Joaquim Lluch i Garriga neix el 22 de febrer de 1816 a la ciutat de Manresa i en el si d'una família profundament creient. L'any 1822 la família Lluch, veient-se insegura per la intolerància religiosa dels liberals d'aquell temps, trasllada la seva residència a Barcelona, i en aquesta ciutat el noi Joaquim estudia amb molt de fruit les humanitats.

Als 14 anys, el 2 de novembre de 1830, vesteix l'hàbit del Carmel de l'Antiga Observança a la ciutat comtal, en el convent —avui desaparegut— que donà nom al carrer del Carme, on professà els vots el 27 de febrer de 1832.

Després estudia filosofia al col·legi de Sant Àngel, també de l'Orde, que es trobava a la Rambla barcelonina, al costat mateix del de sant Bonaventura, dels franciscans. Per situar-nos, aquests dos convents estaven entre els actuals carrers de la Unió i Nou de la Rambla.

A França i a Itàlia

Trista i dolorosa fou la data del 25 de juliol de 1835, quan l'odi en forma sagnant es llançà sobre l'Església. Fra Joaquim s'escapa dels efectes d'aquella nit terrible i troba refugi i pau amb altres germans d'orde a Carcassona (França).

D'aquí passa a Itàlia, al convent carmelita de Sant Martino al Monti, a Roma. Després a Lucca, on es ordena sacerdot als 23 anys i serà mestre de novicis, professor de filosofia, de teologia i de francès.

Prova claríssima del seu gran talent i de la seva virtut és que el Papa Pius IX el nomena doctor en Sagrada Teologia, i es proposat per l'arquebisbat de Lucca.

Torna a Espanya

L'any 1847 torna a Espanya i resideix a Barcelona. Donat que la vida religiosa està sota els efectes de la desmortització de Mendizábal exercix com a regent de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel. És nomenat Prior de l'Hospital de la Santa Creu i Director de la Casa de Caritat i també professor de teologia moral al seminari diocesà.

Consagrat bisbe de Canàries

El Dr. Costa i Borràs proposa a la reina Isabel II fra Joaquim Lluch per la seu vacant de les

Canàries. Acceptada la proposta, el 12 de desembre del 1858 és consagrat bisbe en el temple barceloní de Betlem. El lema del seu escut diu "In fide et lenitate", "en la fe i en la bonesa". Tot un programa que portarà a terme d'una forma exemplar.

Com a bisbe de les Canàries fou un gran promotor dels estudis i amplià amb més de mil volums la biblioteca del seminari. Va actuar com un veritable pastor i pare quan les illes foren assolades pel terrible flagell de la pesta. El bisbe Lluch assistia amb gran amor els afluïts pel mal.

Pel març de 1868 va prendre possessió de la seu salmanti-

na, on exercí la seva tasca pastoral en uns moments difícils que demanaven una bona dosi de tacte i fermesa.

A la seu barcelonina

El 16 de gener del 1874 fou designat bisbe de Barcelona. En aquesta ciutat va crear el Casal-asil per a sacerdots ancians o impossibilitats, l'Institut barceloní d'artesans i obrers. Demana a la Santa Seu que sigui proclamat patró de les escoles catòliques sant Tomàs d'Aquino.

Els sevillans l'anomenen "Padre Santo"

El juny del 1877 pren possessió de la seu sevillana. Tenia ja 61 anys, però es manifesta com un pastor ardorós, lliurat i sant. Els sevillans l'anomenen filialment "el padre santo". Lluch i Garriga concedeix permís a diversos ordes i congregacions per a fundar a la seva diòcesi. Sota el seu guiatge es restaura el Carme Observant a Espanya.

En el consistori del 27 de juny del 1882, el papa Lleó XIII el crea cardenal de la Santa Mare Església, però fra Joaquim Lluch i Garriga mor abans de poder rebre la birreta el 23 de setembre del mateix any al palau d'Umbrete. Està enterrat a la capella de sant Llorenç de la catedral de Sevilla.

Gran admirador de santa Teresa

Lluch i Garriga fou un gran admirador de la reformadora del Carmel, santa Teresa de Jesús, tenint cura de l'edició autògrafa de l'obra cim de la mística doctora, "El Castillo Interior o tratado de las moradas".

Fr. Jordi Mª Gil i Costa, o. carm.

fent camí

He vist el Sant Pare!

Quan el diumenge dia 7 de novembre vaig anar a la Sagrada Família per tal de resar prop del Sant Pare l'Angelus, la joia, l'alegria i l'esperança que varem sentir tots els qui ens aplegarem al peu del Temple de Gaudí, no pot traduir-se en paraules.

Tot era un flamejar de senyeres nostres i del Vaticà, mentre l'aigua queia del cel sobre la multitud ininterrompudament. Amb tot i malgrat la inclemència del temps, la gentada restava al seu lloc, per veure Joan Pau II, la persona escollida, entre molts, per portar a terme la tasca ingent de menar la barca de Pere.

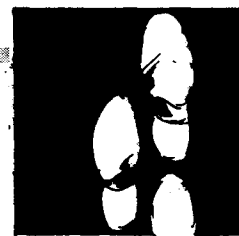
Venia de Montserrat, on també el temps era emplujat, boirós i fret, com succeí a Montjuïc i al Nou Camp, quan al capvespre celebrà la santa Missa amb solemnitat fervorosa i amateu. Aquí fou un dels llocs on el poble català va sentir la presència del Sant Pare amb més intensitat que mai,

lliurant-se espiritualment a ell de manera absoluta.

Per això, quan en finalitzar l'acte del sacrifici i mentre les aclamacions de gaudí ressonaven encara pertot, de pensament vaig dir-li: Adéu Sant Pare! Que el Senyor et beneeixi llargament i que la teva blanca figura, que ens omple de pau i de continguda emoció, sigui sempre estimada pels que, amb senzillesa de cor i recte intenció, volem seguir les teves petjades sota un guiatge de pau i de fidelitat evangèlica.

Així restarà per sempre més en la memòria el record d'aquesta diada que hem viscut els que tinguérem la sort de veure't i d'escoltar el ressó de la teva paraula clara, vibrant, coratjosa i ungida de serena esperança.

Pietat Campmajo

calendari

Diumenge, 21 de novembre. FESTA DE JESUCRIST REI. La Presentació de la Mare de Déu. Sant Honori màrtir.

El sol surt a les 5,46 i es pon, a les 4,27 (hora solar).

Festa major a Lluçà i Poble de Cérvoles.

Dilluns, 22 de novembre. Santa cecília, verge i màrtir. Sants Filemó i santa Apfia, esposos màrtirs.

Festa major a Molló, Santa Cecília de Voltregà i Sous.

Dimarts, 23 de novembre. Sant Climent I, papa; Sant Columà, abat i Santa Lucrècia, verge i màrtir.

Festa major a Gavà, Coll de Nargó, Fómols de cadí i Sant Climent de Llobregat.

Dimecres, 24 de novembre. Sant Crisògen i sant Cresencià, màrtirs; Santes Flora i Maria, verges i màrtirs.

Festa major a Riudoms.

Dijous, 25 de novembre. Sant Gonçal, bisbe. Sant Erasme, màrtir i Santa Caterina, verge i màrtir.

Festa major a Arbeca i Vinyols.

Divendres, 26 de novembre. Sant Silvestre, abat fundador. Sant Joan Berchmans, S.J. i sant Conrad, bisbe.

Dissabte, 27 de novembre. Ntra. Sra. de la Medalla Miraculosa. Beat Ramon Llull, màrtir.

l'Església celebra

21 de novembre. Diumenge. Jesucrist, Rei de l'Univers. Lectures: Primera, Dn 7,13-14, S 92, segona Ap 1,5-8, tercera Jo 18,33b-37.

22 de novembre. Dilluns. Lectures: Primera, Ap 14,1-3.4b-5, S 23, segona, Lc 21,1-4.

23 de novembre. Dimarts. Lectures: Primera, Ap 14,14-19, S 95, segona, Lc 21,5-11.

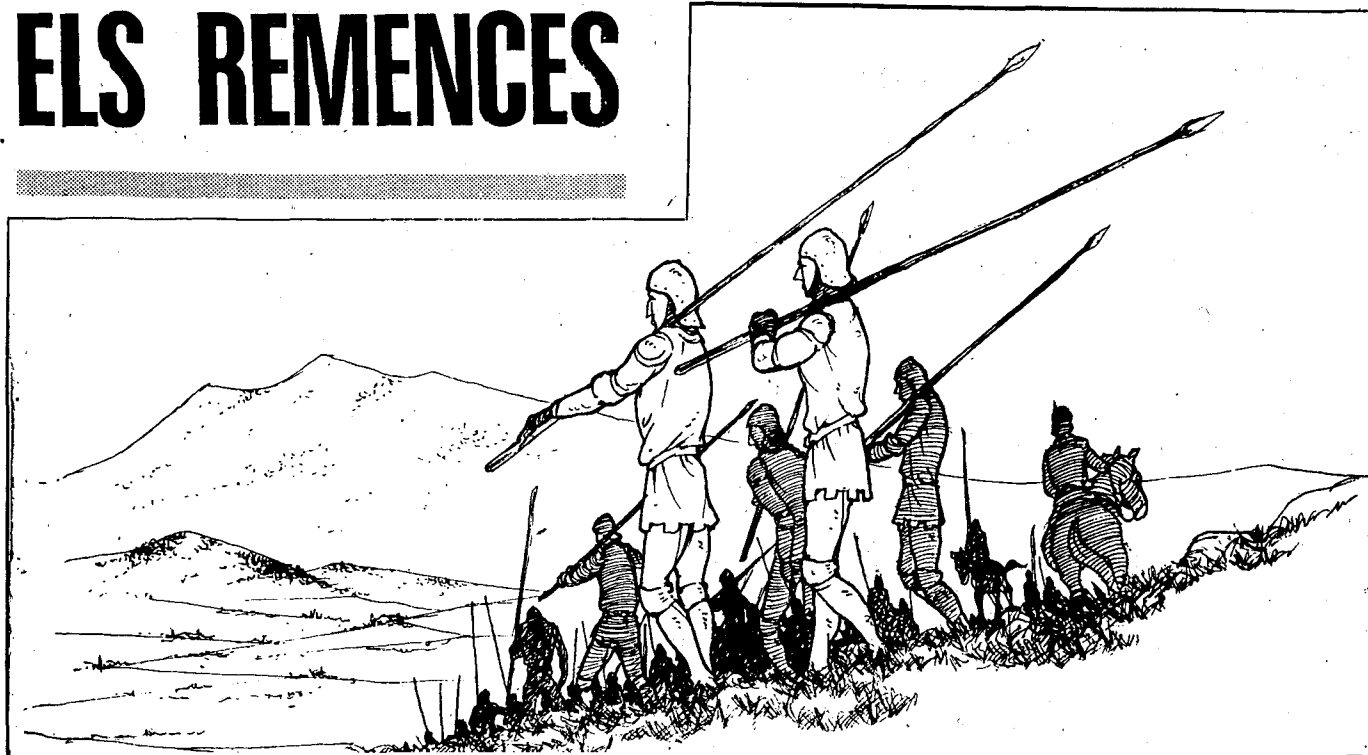
24 de novembre. Dimecres. Lectures: Primera Ap 15,1-4, S 97, segona Lc 21,12-19.

25 de novembre. Dijous. Lectures: Primera, Ap 18, 1-2.21-29; 19,1-3.9. S 99, segona Lc 21,20-28.

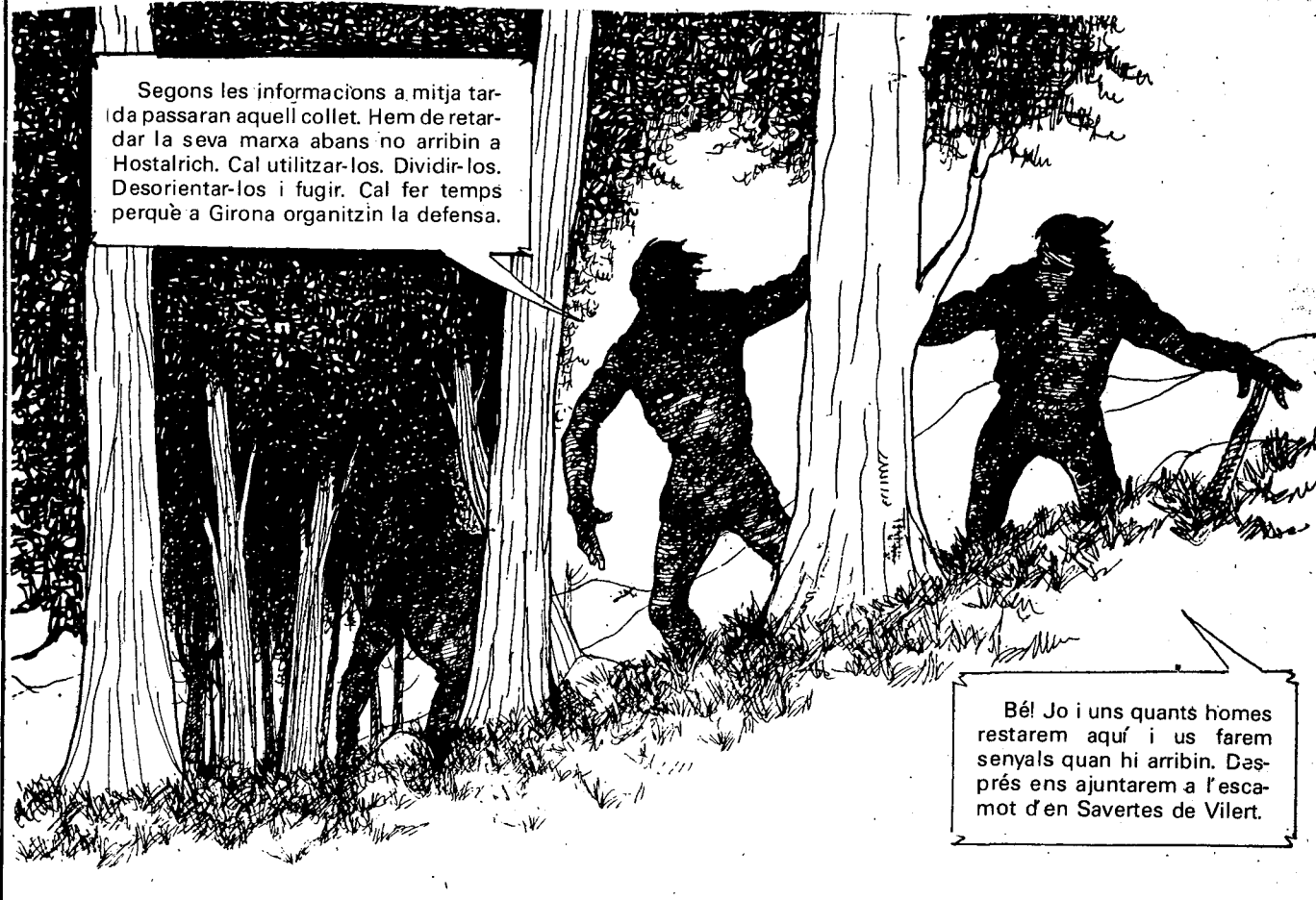
26 de novembre. Divendres. Lectures: Primera, Ap 20, 1-4.11-21.2, S 83, segona Lc 21,29-33.

27 de novembre. Dissabte. Lectures: Primera, Ap 22,1-7, S 94, segona Lc 21,34-36.

ELS REMENCES

Som a principis de maig del 1462.
La Diputació del General decideix posar setge a Girona.
Les forces, a les ordres del compte de Pallars, seguint la ruta del Vallès, es troben pels volts d'Hostalrich.
Aquest és l'indret on Verntallat procurarà retardar la marxa de les tropes, mitjançant l'emboscada i la sorpresa.
A Girona la reina i el seu fill Ferran, s'han refugiat a la "força" amb un grup d'adeptes. Entre ells hi ha els remences comandats per Joan Sala. Tothom va prenent partit... s'inicia un conflicte que durarà anys. El país en serà el gran perdedor.

Segons les informacions a mitja tarda passaran aquell collet. Hem de retardar la seva marxa abans no arribin a Hostalrich. Cal utilitzar-los. Dividir-los. Desorientar-los i fugir. Cal fer temps perquè a Girona organitzin la defensa.

Bé! Jo i uns quants homes restarem aquí i us farem senyals quan hi arribin. Després ens ajuntarem a l'escamot d'en Savertes de Vilert.

EL BOSC

Quan els arbres creixen lliures es formen els boscos. Que n'és de bonic passejar pel bosc! Es pot sentir la remor de les fulles mogudes pel vent. Les branques dels arbres s'encreuen, formant una cúpula verda, alta, bellíssima. Quan mires cap amunt no sempre és possible veure el cel, ja que el sostre del fullam intercepta els raigs de sol. Malgrat tot, algun aconsegueix filtrar-se i dibuixen sobre la terra bigarrats mosaics de llum i ombra. A les branques altes, els ocells refilen i s'amanyaguen.

Els boscos ocupen a vegades grans extensions de les planes i empits de les muntanyes. Abans del descobriment d'Amèrica cobrien la meitat de la superfície dels actuals

Estats Units. Avui només queda un gran bosc continu d'arbres alts, que s'extén per tota la costa del Pacífic des de la frontera del Canadà fins a Califòrnia. A Europa també han desaparegut grans extensions de boscos.

Els arbres que visqueren en altres edats subministren, actualment, moltes matèries útils, com el carbó, el petroli i fins i tot grafit per als nostres llapis. Però, a més, els arbres actuals són tallats i ens procuren, entre altres coses, el paper, que es fabrica a base de polpa mòlta. La majoria d'aquesta polpa prové del pi, encara que també es fa servir el faig, el bedoll i l'auró.

El cel·luloide de les pel·lícules fotogràfiques i de cine, i altres plàstics també s'obtenen de l'arbre.

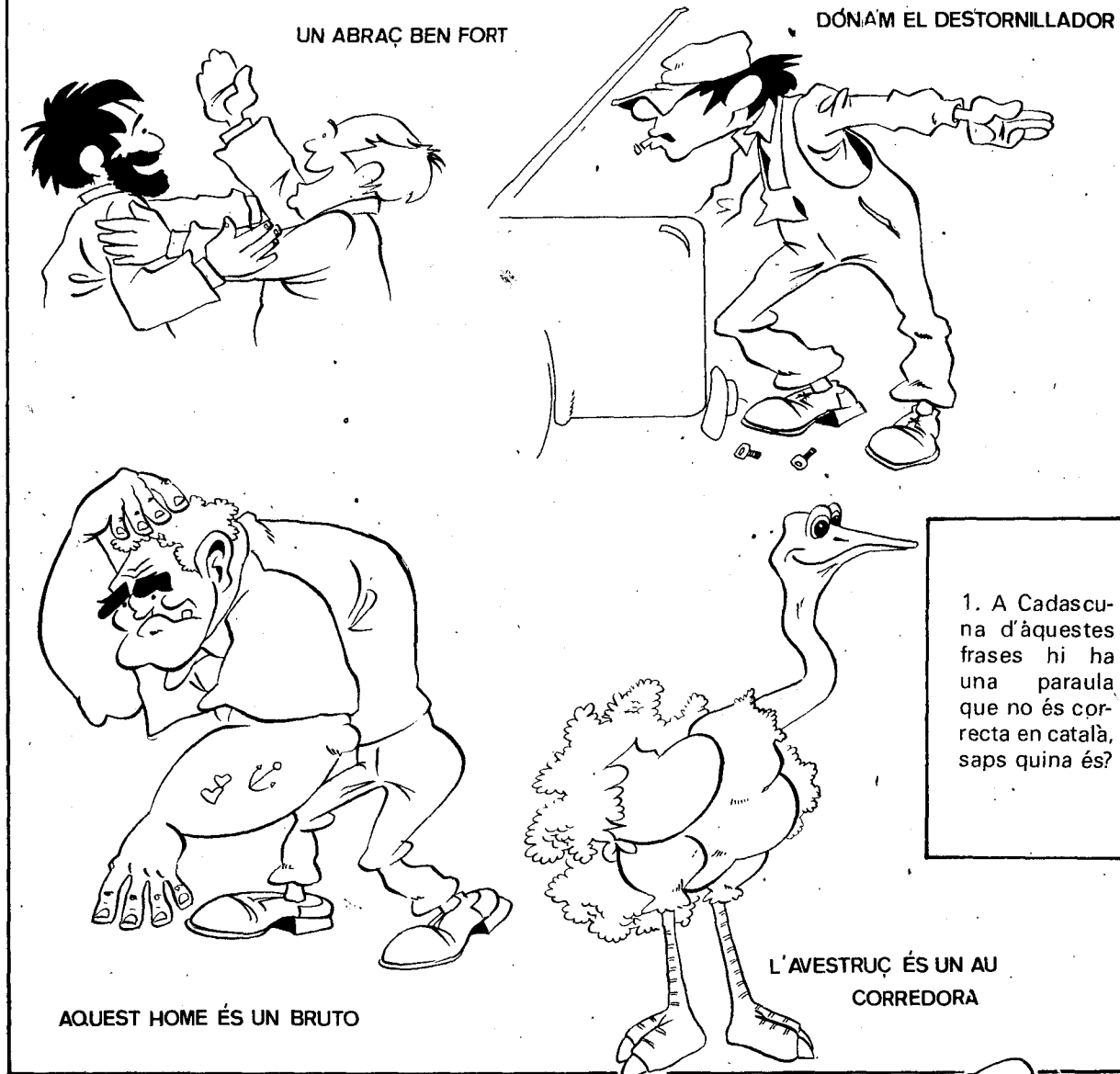
La trementina utilitzada en pintures procedeix de la saba dels pins.

Quan es poden transplanter millor els arbres és a la primavera o a principis de tardor, quan encara no gela a les nits. Un arbre es marceix quan es desarrela, però si les arrelles es mantenen humides, o bé les arrels grans es tallen esbiaixades perquè brotin noves arrels, és probable que revisqui al seu nou assentament.

Una de les utilitzacions principals de la fusta i una de les més antigues, és la de la fabricació de cases, encara que la llista seria interminable.

Entreteniments

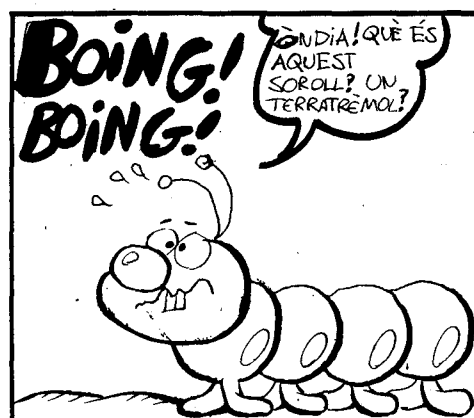
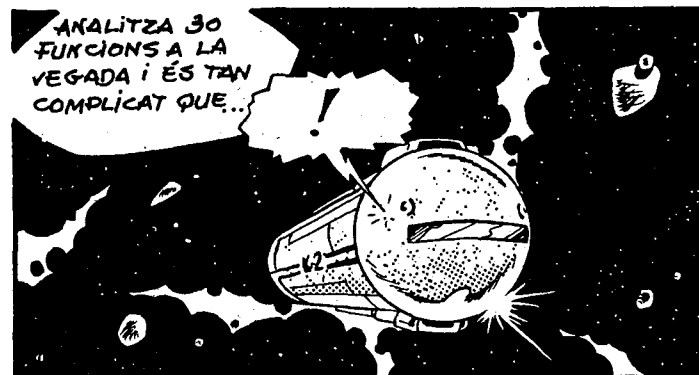

2. — Completa aquestes paraules amb les lletres que hi falten.

Solucions

1. — Abraç: Ha d'ésser "Abraçada". Destornillador = Tornavís. Bruto = Bèstia, animal. Avestruç = Estruç. 2. — Ennegrit, Enmig.

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

126

Després de la visita del Papa...

I, ara què?

Mireu, quatre coses m'han quedat ben ficades al cap després de mirar la "tele", escoltar, pensar una mica i participar en la celebració del Camp del "Barça". (Avui només parlaré d'una, eh? Les altres tres me les guardo per les setmanes vinents.)

Primera cosa: Els nois i les noies cristianes hem d'estimar Jesucrist. És clar, cristià, vol dir seguidor de Jesucrist.

Ara bé, ¿com sé jo que estimo Jesucrist? Mireu, parlant amb la mare se'ns han acudit aquestes preguntes:

—¿Parlem amb Ell, resem, algun moment cada dia? Els amics s'estimen i es parlen, no?

—Els diumenges, quan anem a missa, ¿ens agrada escoltar la seva Paraula i participar de l'Eucaristia que Ell ens ha deixat?

—¿Ens comportem com Ell demanà que ho fessin els qui volien ser deixebles seus? És a dir, estimar Déu amb tot el cor, estimar els altres, fer el bé sempre i a tot arreu.

—¿Quan hem obrat malament li demanem perdó? Resant, anant a buscar el seu perdó en el sagrament de la confessió, demanant perdó als altres, etc.?

—¿Ens agrada ajudar els altres, donar-los alegries, etc.?

La mare diu que si tothom ho fés així, el món fóra una "bassa d'oli".

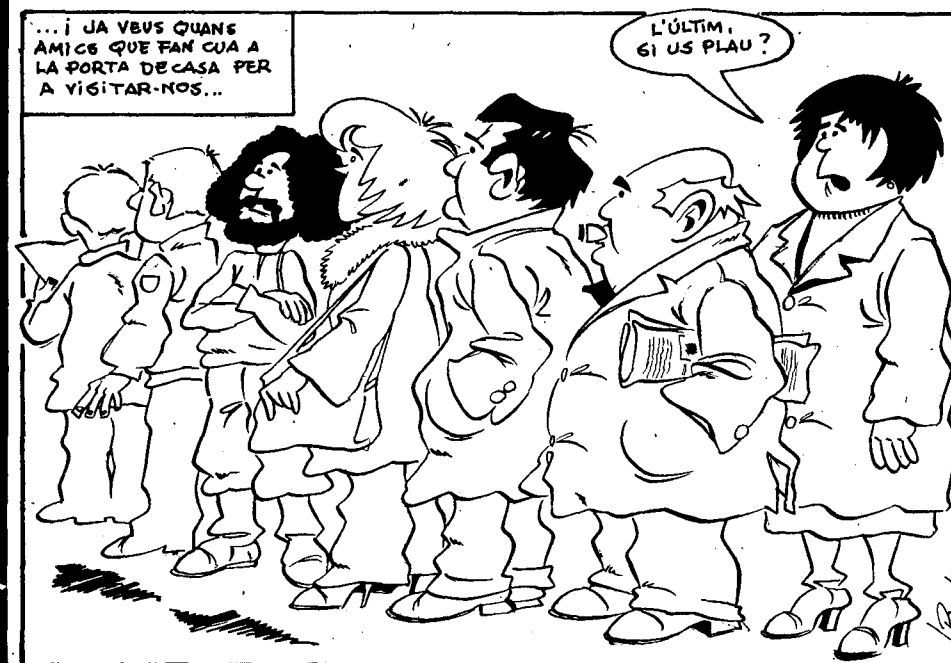
—Què vol dir això, mare?

—Que tots ens estimàrem; no hi hauria guerres; i sí, molta alegria i molta pau.

Renoí, ja fóra bonic, ja! Però...

L'EIXERIT

En Joan i en Quim

Avet Set — Avet Set — Avet Set

“Ludovic” i el seu domat exèrcit de massapà

per M. Dolors Canela i Barrabeig

n'adonà que eren d'una pedra encara de tons més bonics que el marbre: eren d'alabastre; algunes, tant les façanes com l'interior, eren blanques, d'altres grises etc. les de la part sud eren amb vetes i diasprades; totes d'una estètica excepcional.

—Quina meravella que veigl! Aquest paradís a quin món pertany? Li preguntà en Ludovic.

—Ni més ni menys que en aquest planeta nomenat terra en el qual també hi vius tu, simplement que aquest país resta encerclat per una illa tan pulcra que les seves aigües són tan pures que fins i tot, els veïns a qualsevol persona que també manifesti aquesta puresa l'inviten a visitar el seu extraordinari món acuàtic.

—I jo, podré anar a veure'l?

—Sí! Perquè encara que siguis un vailet entremaliat, tens aquesta puresa i quan et vegin, uns forts aplaudiments se sentiran ja des de la llunyania.

—Tan aclamat seré? M'agradaria ja trobar-m'hi.

—Ja ho veuràs el dia que t'hi acompanyi, no trigaré pas gaire temps a fer-ho, quedaràs sorprès per les fantàstiques coses que s'hi troben.

—Caram!

En Ludovic, encara que el cigne li assegurés extraordinàries meravelles romania cada vegada més intrigat; en aquells moments desitjava conèixer els seus habitants... Però en apropar-s'hi veié que els carrers estaven sense vianants i al mateix temps no eren simplement de pedra i fang sinó que tots estaven

coberts d'infinites tonalitats de flors... dàlies, gladiols, petúnies...

—Oh! No puc baixar de la teva esquena, si ho faig les meves petjades asfixiaran aquestes flors tan boniques.

—No et preocupis...

—Què dius! Tot el terreny en resta ple, no se'n em pots deixar perquè no se'n malmeti cap; no vull que ni una tan sols es marceixi i es trenqui.

—Si aquest és el teu desig...

—Sí, ho és! Però... tinc una idea.

—Quina?

—Doncs, que em pots deixar a qualsevol teulada de la masia més a prop que vegem.

—I després què faràs? romandre sempre... allà dalt.

—No! m'esmunyiré per la paret... però això sí! la masia ha d'estar voltada d'arbres; aleshores, d'una embranzida me n'aniré a una de les branques i amb un dels brots faré que d'un cop de mà, vagi directament als vidres, ja sia del menjador cuina, etc.

—Tot molt fàcil, oi? Potser massa.

—No! Ja ho veuràs, serà tal com jo dic.

—Bé, jo també ho desitjo, espero que aquest afany teu sigui apleert.

(Continuarà.)

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Quan hagueren empresonat Jesús, el portaren a Ponç Pilat, que era el governador romà. Pilat digué a Jesús: “¿Ets tu el rei dels jueus?” Jesús contestà: “Surt de vós això

que em pregunteu o són d'altres els qui us ho han dit de mi?” Pilat respongué: “Jo no sóc pas jueu. És el teu poble qui t'ha entregat a les meves mans. He de saber què has fet”. Jesús contestà: “La meua reialesa no és d'aquest món”. Pilat digué: “Per tant vols dir que ets rei?”. Jesús contesta: “Teniu raó: jo sóc rei. Jo he vingut al món a dir la veritat: els qui busquen la veritat, escolten la meua veu”.

1. Pilat no entén res, perquè Jesús no és un rei com els de la terra. La reialesa de Jesús és la reialesa del Fill de Déu fet home.
2. El Regne de Jesús és el regne de la Veritat i de l'Amor. El que Ell diu és: Paraula de Déu. Ell passà pel món estimant i fent el bé.
3. Ell ens estimà fins a donar la vida per la salvació de tots. Amb la seva resurrecció vencé la mort. Els qui creuran en Ell, viuran per sempre amb Ell en la festa eterna del seu regne.

Cançoner

LA MARE DE DÉU DELS ACAMPADORS

Lent Rev. Scout.

Pels boscos i la plana,
pels camps coberts de flors, oh Verge so-bi-
ra-nal, guar-da els a-campa-dors, oh
Verge so-bi-ra-nal, guar-da els a-campa-dors.

Quan la trompeta ens crida
quan ja han callat els grills
i el nou dia ens convida
Mare acull els teus fills.
I quan pel vent bateguen
banderes sota el sol,
escolta, els minyons pregunuen
l'Angelus de l'estol.
De nit sota les tendes,
entre el silenci, sols,
amb les mans beneïdes,
dona'ns un son ben dolç.

MN. JOSEP M.ª BOSCH

Avet Set esllips per a nenes i nens

Avet Set — esllips per a nenes i nens

la bíblia a l'abast

L'Alfa i l'Omega
(Ap 1:5-8)

Moltes vegades ens preguntem: Cap on va el món? En el fons d'aquest interrogant hi ha sempre un cert neguit de saber, o almenys d'entreveure, com serà la fi de la història humana. Nosaltres coneixem el present, sabem també que venim d'un passat determinat, però, i el futur? Qui és capaç d'encertar el futur? Entre el present i el futur hi ha un vel espès, un teló que no deixa veure què hi ha al darrera. Qui més qui menys tots intentem de fer córrer la cortina, d'alçar el teló del futur. Aquesta acció de descobrir el que està amagat, en grec es diu "apocalipto", i el resultat de l'acció és l'"apocalipsi". És el que fa Joan, l'autor del darrer llibre de la bíblia: ens revela el futur de la humanitat a la llum de l'obra de Déu.

Una invitació a l'esperança

La lectura d'avui comença amb una situació a les set esglésies de la província d'Àsia (v. 4), a les quals desitja la gràcia i la pau de Jesucrist. Jesús és presentat sota tres títols, reveladors de la seva obra. És el testimoni fidel de la salvació de Déu, que amb la seva vida i amb la seva mort ha revelat plenament als homes. És també el primer ressuscitat d'entre els morts. És el cap de la nova humanitat, alliberada al preu de la seva sang (v. 5). Amb ell comença la Vida, els temps nous i definitius. Jesús és, finalment, el sobirà dels reis de la terra. És, fins i tot, el sobirà dels qui, cecs, ordenen la persecució de l'Església. Vet aquí una invitació a l'esperança. Jesucrist és el veritable raig de llum que esquinça les nuvolades per negres i amenaçadores que siguin.

Jesús, glòria definitiva de Déu

Ara l'autor entona una doxologia — fórmula de lloança de la glòria de Déu — que és molt possible que hagués tret de la litúrgia cristiana de la seva comunitat. La "glòria" definitiva de Déu té un nom: Jesús. Ell ens estima. Es tracta, doncs, d'una persona propera a nosaltres i no pas d'algun personatge allunyat, inaccessible. És tan proper a nosaltres, que ha vingut entre els homes per a alliberar-nos dels nostres pecats. És l'aspecte negatiu de la salvació: ens ha tret de sobre allò que ens desfigurava. El perdó dels pecats, però, no és una finalitat en si

mateixa, ni tan sols el fi de l'obra de Jesucrist. És el pas cap a la terra promesa: per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare (v. 6). Vet aquí l'aspecte positiu de l'obra salvadora de Jesús: ens transforma d'esclaus del pecat en membres de la casa reial de Déu, consagrats al servei de Déu pel baptisme, que ens configura a Jesucrist, Fill del Pare.

Imatges de Crist sofrent i gloriós

La glòria de Déu, que s'ha fet visible en l'home Jesús de Natzaret, arribarà a la revelació de tot el seu esclat en els

temps darrers del món. Llavors apareixerà Jesucrist, el Fill immolat, amb tota la magnificència del poder de Déu. Mireu, ve sobre els núvols (v. 7). La bíblia desenrotlla tota una teologia molt densa sobre la imatge de la glòria de Déu figurada pels núvols del cel. Hi veu la manifestació de l'esplendor de Jahveh. Aquí, l'Apocalipsi hi fa aparèixer Jesús. Tothom veurà la seva autèntica personalitat, fins i tot els que el van menysprear i el van assassinar com si es tractés d'un home qualsevol —aquells que el van traspasar— i tot el món que no ha volgut reconèixer Déu en la persona i l'obra de Jesús —totes les famílies de la terra es lamentaran per ell— i ha anat augmentant el pecat del món. L'autor vol comunicar confiança als cristians que participen de la passió de Crist a través de la persecució. Ara són fets a imatge de Crist sofrent. Al final, però, seran fets a imatge del Crist glorificat. Sí, amén. Així és i serà. La fe de l'Església és ara assegurada en grec —sí— i en hebreu —amén—. Com si diguéis: la nostra fe és certa, ara i sempre.

El text de la lectura d'avui acaba amb l'afirmació categòrica que Déu és el veritable Senyor de la Història. Ell és la A i la Z —l'Alfa i l'Omega—, el qui comença i acaba el món, el principi i el fi. Per més que facin els enemics de Déu, i dels cristians, ell és el qui és, el qui era i el qui ha de venir. Aquí tots hauríem dit: el qui és, era i serà, però l'Apocalipsi esmena la lògica religiosa amb una afirmació de fe i d'esperança cristianes, i diu: el qui ha de venir. Perquè Jesús, el Fill de Déu, que ha vingut del si del Pare, ha de tornar. I és que Déu ens acompanya sempre a tot al llarg i ample de la nostra història.

Josep M. Aragonès

Per una catequesi sobre la vocació (i VII)

13. Conclusió

Allí on floreixi la fe hi haurà sempre vocacions religioses. Allí on el cristianisme sigui viscut segons la fe veritable amb intensitat, allí indefectiblement l'arbre de l'Església —o el cep que és Crist— produirà les branques selectes de la vida de consagració especial o total a Déu o, prenent la figura també bíblica del Cos de Crist, l'Església produirà uns membres escollits que se sentiran atrets a triar la "part millor" (Lluc 10, 42) i que, com en representació de l'Església, intentaran de viure la fe cristiana amb especial dedicació. Les vocacions religioses i les sacerdotals pressuposen un substratum d'una fe molt viva. Per això hi ha menys vocacions a les terres on el cristianisme és poc arrelat, i en les èpoques en què el cristianisme és viscut superficialment les vocacions minven. En canvi, on o quan hi ha un reffloriment de la fe hi ha també un augment de vocacions. Per exemple, un fet que hom constata en els nostres dies és que pels països per on passen els Papes viatgers solen augmentar les vocacions sacerdotals i religioses.

Déu, en efecte, se serveix de coses externes, d'impressions sovint molt humanes, per fer percebre la seva crida interior. A una persona la veu de Déu se li pot fer espiritualment sensible de moltes maneres: a través d'un bon exemple que hom ha vist, com a fruit d'una compunció molt sentida, per la constatació clara de la superficialitat o inanitat (quan no de la dolenteria) de la vida mundana, per la necessitat que hom pugui experimentar d'anar vers allò que és essencial i no perdre temps i energies en altres coses, com a efecte d'unes reflexions que hagin pogut suscitar unes lectures o unes paraules ocasionalment escoltades, per un amor de Déu i del pròxim pregonament sentit, o potser inicialment per altres motius menys importants, insuficients en si mateixos per a provocar la vocació (motius estètics, per exemple: la fascinació que produeix la vida claustral, la seducció d'una vida litúrgica comunitària ben feta; o motius altrament sentimentals: l'atracció de la vida missionera, verigràcia), dels quals, però, Déu se serveix per donar peu a un començament de vida de donació a aquell a qui ho

debem tot, vida o vocació que al principi és compresa d'una manera imperfecta, però que el cridat, si és fidel, anirà comprénent més i més en el decurs dels anys (de fet, no deixarà d'anar-la descobrint i entenent fins al moment de la mort, perquè l'objecte d'aquesta vocació és infinit, és Déu).

Alguns monestirs i congregacions, igual com alguns clericats, sofreixen en adonar-se que el nombre dels seus membres disminueix o no creix, i que els que resten esdevenen cada dia més vells, cosa que porta problemes d'ordre pràctic, ja que sense energies joves hom no pot mantenir uns programes de vida, i menys encara emprendre'n de nous. Potser això no ens ha de preocupar excessivament, almenys en les institucions de vida religiosa. Més que els religiosos per als ordes i els monjos per als monestirs són, viceversa, els monestirs per als monjos i els ordes per als religiosos. Potser sí que caldrà canviar els programes de vida i renunciar a certes activitats o projectes. En tot cas, els que queden sempre poden viure la seva vida de pregària, certament gravada, però potser també afavorida, per la manca de certs mit-

jans i de possibilitats materials que proporcionava un personal nombrós. Si els religiosos viuen amb autenticitat i intensitat la seva vocació, Déu no els abandonarà no s'oblidarà d'ells, encara que momentàniament ho sembli. I allí on l'ofici sacerdotal sigui exercit amb zel, Déu no deixarà abandonades les seves ovelles, encara que la falta de pastors ho aparenti. Les virtuts teològals profundament viscudes promouran les vocacions. L'autor d'aquestes vocacions és Déu, no els homes, els quals, moguts pel neguit i per la preocupació del futur, poden sentir-se temptats de cercar o d'acceptar indiscriminadament i amb lleugeresa els candidats que es presentin. Com més gran sigui la crisi, major ha de ser la cautela. I quan es deixi notar la manca d'obers al camp del Senyor, cal recórrer a la pregària; així ens ho ensenya el diví Mestre quan digué: "Hi ha molt a segar i els segadors són pocs; preguem doncs a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats" (Mateu 9, 37; Lluc 10, 2). El qui envia és l'amo; preguem perquè els homes sentin la veu d'aquest amo, el qual, quan crida, ho fa pel bé dels mateixos cridats.

A. Olivar

**El teu problema és
viure millor.
El problema d'aquesta nena
és no morir de fam.
Així de clar.**

El teu problema és viure millor.
El problema de molta gent
arreu del món és sobreviure,
no viure pitjor, no morir.

No demanem res que no puguis donar. Et demanem
que comparteixis el nostre problema i que comparteixis
una petita part del teu benestar amb qui veritablement
ho necessita. El nostre problema és greu: evitar que
diàriament morin de fam 50.000 persones.

Ajuda-n'és. Uneix el teu crit amb el nostre. Uneix les
teves mans amb les nostres. Les de tots.
Omple el cupó de participació.

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

per a finançar els projectes de Campanya Contra la Fam.

Forma de pagament escollida:

☐ Xec/Taló adjunt a nom de CCF

☐ Ingres o transferència a:

Omple i tramet aquest taló a:

Mans Unides. Rambla Catalunya 32 1er 3^a - Barcelona 17
O demana més informació al tel. 318 08 87.

En/Na _____

Domicili _____

Ciutat _____

Desitja col.laborar amb la quantitat de _____ ptes.

☐ Mensuals

☐ Trimestrals

☐ Anuals

Una vida dedicada a l'art

És una dona sensible i tímida. Mesura molt bé totes les paraules. A vegades, s'atabala amb alguna de les preguntes, però reacciona ràpidament. Als seus quaranta nou anys, es troba en un bon moment de creativitat. Les seves obres es cotitzen molt bé entre els afeccionats a l'art. Si aneu a alguna de les seves exposicions, us demanaran prop de vuit-centes mil pessetes per un dels seus quadres. Montserrat Gudiol i Corominas va néixer a Barcelona. És filla de l'historiador d'art Josep Gudiol i Ricart.

El seu horari de treball no és rígid. "Normalment —diu Montserrat— treballo unes hores al matí i unes hores a la tarda. Tampoc en faig moltes, perquè aquesta feina cansa molt." En parlar amb ella, hom observa que és una dona reclosa en ella mateixa, amb un món interior molt ric. Quan li demanem si la personalitat, les interioritats del pintor es reflecteixen a la seva obra ens comenta: "El subconscient em dicta moltes vegades allò que haig de fer. Penso que, evidentment, el caràcter, la personalitat de l'artista es manifesta en la seva obra. I això no passa només en la pintura, sinó també en altres àrees com la música, la literatura, etc. Recordeu, per exemple, el què passà amb Beethoven a la darrera part de la seva vida. Quan es quedà sord, la seva música experimentà una certa transformació".

Montserrat Gudiol és una gran afeccionada a la música. Tant a la clàssica com a la

moderna. Quan pinta ho fa sempre amb música. Es declara fervorosa admiradora dels Beatles i de molts conjunts que fan música d'ara i que escolta quan la posen els seus fills en el tocadisc de casa seva. També és una lectora voraç. En aquests moments llegeix "La Nacionalitat Catalana", de Prat de la Riba, i un llibre d'una autora italiana. En canvi, no es mostra massa entusiasmada amb la televisió. Confessa que no se la mira quasi mai. "Pel que fan —diu— no val pas la pena." Tampoc es mostra interessada per la ràdio i manifesta que no disposa de temps per anar al cinema.

A mesura que es va parlant amb la Montserrat Gudiol, hom s'adona que ella cada vegada s'hi troba més bé, que s'ha oblidat d'un cert nerviosisme inicial. Això ens porta, amb aquesta dosi de confiança que ens dóna la seva actitud, a parlar de temes casolans. "La veritat és que a mi —afirma la pintora— no m'agraden massa les feines de casa, però tampoc em representen un sacrifici molt gran. La cuina no m'atreu gaire." El que sí que li agrada, i força pel to que ens ho diu, és viatjar. Gràcies a les seves exposicions ha visitat molts països, però el que més l'ha impressionat és Rússia. "El paisatge és molt bonic —comenta—. A més, hi vaig veure moltes inquietuds culturals. Hi ha una gent que vibra amb l'art. Les exposicions són molt visitades i assisteix molta gent als concerts. És un ambient bonic."

"Gairebé no te'n adones. Comences a pintar i a tenir, a poc a poc, un gran amor a aquest treball."

que cal distingir. Tot és difícil si es vol fer bé. En el cos humà, els defectes es veuen més. Potser les mans són els membres de més dificultat anatòmica. Les mans poden millorar o enpitjorar tot el quadre. Són tots els membres —i les mans sobretot— que han de tenir vida i moviment, que han d'expressar una actitud concreta interior de la persona. És bàsic plasmar una actitud que parli, que es mogui, que dugui un missatge. Per ser bon pintor cal detectar el gest, el posat, i cal després expressar-ho amb el pinzell; i tot això vol esforç i constància. Fins i tot un cos vestit exigeix un treball en l'artista, perquè sota una jaqueta o uns pantalons, hi ha una carn, uns múscles, unes artèries i nervis, tot un cos que dóna suport i forma al vestit, i tot això s'ha de percebre i expressar en el quadre."

Li preguntem a la senyora Montserrat si s'ha dedicat a la pintura religiosa. "De petita pintava «Verges». Més tard vaig pintar una Pietat a l'oli. Però d'aquesta obra precisament en tinc un mal record, ja que me la van robar. La vaig prestar per una exposició i no l'he vista mai més, tot i que vaig reclamar-la més d'una vegada al responsable. També he pintat sant Jordi i he dibuixat sant Francesc d'Assís. Aquests últims dibuixos il·lustren el llibre de «Les Floretes de sant Francesc», la versió catalana de la qual, m'agrada dir-ho, és feta per un de vostès."

La senyora Montserrat ens diu i repeteix que a ella li és difícil expressar-se amb paraules, encara que siguin temes de la seva especialitat. Nosaltres, però, entenem clarament tot el que ens vol dir.

Certa crítica assenyala que els quadres de la pintora Gudiol són d'una expressió trista. Ella considera que el qui pensa així és perquè no ha aprofundit la seva obra. "Jo contemplo la forma interior del personatge. Aquesta visió que tinc de l'interior —meditant, mirant a l'infinit, assegut o dret— és el que interessa modelar i representar damunt la tela."

Toquem per un moment el tema de l'art abstracte, avui. Montserrat Gudiol el considera molt interessant com a assaig.

Sobre el tema del moment actual dels pintors al nostre país, la modestia i honestat de la senyora Gudiol no permet criticar als pintors de la nostra època i del nostre país, i encara menys quan s'haurien d'esmentar noms i cognoms. Ella diu: "Hi ha gent que val molt, però

alguns estan desorientats; hi ha moltes tendències i també moltes modes. A voltes hi ha gent que dibuixa i pinta molt bé i no és prou coneguda i estimada la seva obra, perquè els ha mancat la promoció; d'altre, en canvi, les obres dels quals no són tan afortunades, tenen més celebritat. Depèn de tants factors la celebritat!"

Malgrat que la nostra conversa és a l'aire lliure i a l'ombra

d'un roure, encara fa calor. La senyora Gudiol ens invita a prendre un refrigeri, ens acompanya al cotxe i ens acomiadem sense protocols de cap mena, perquè ja des del començament de l'entrevista hi ha hagut una espontaneïtat i disponibilitat per part d'ella que nosaltres agraïm sincerament.

Francesc Gamissans
Tomàs Puntí

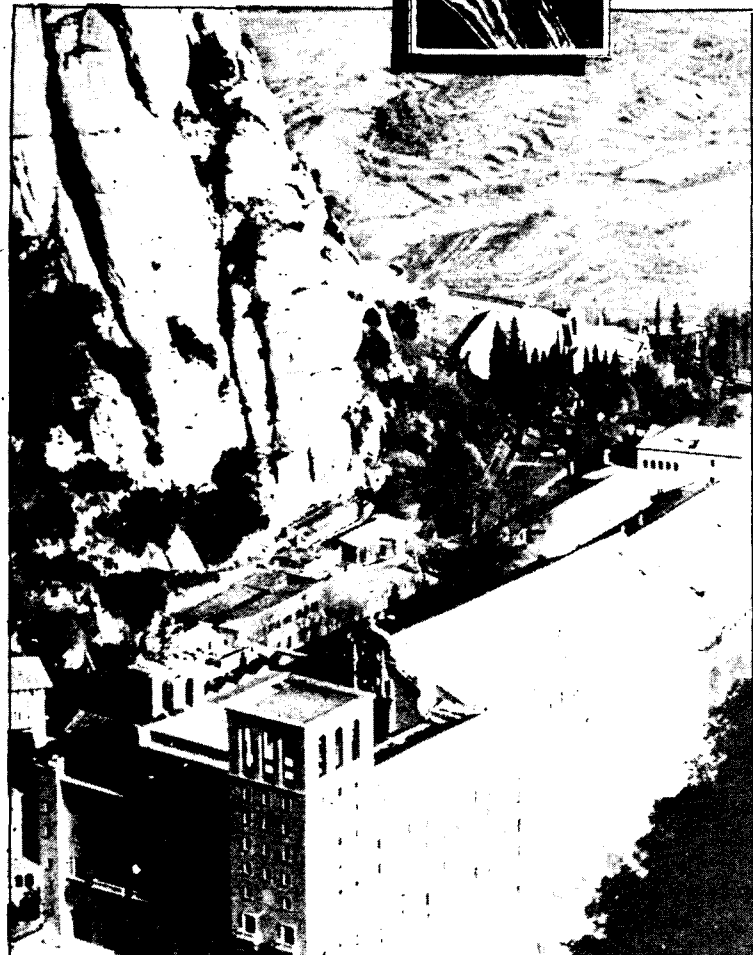

Montserrat Gudiol treballa unes hores al matí i unes hores a la tarda. No en fa moltes, "perquè aquesta feina cansa molt".

Homilia a

"Aquí s'uneixen pelegrí, amb la

... la visita a Montserrat associa amb unitat molt estreta, els valors de les peregrinacions religioses amb l'encant de la fita mariana al cim de la muntanya on els cims es fonen amb la terra.

Benvolguts germans en l'Episcopat: Us saludo amb afecte.

Estimats germans i germanes: ¡Alabat sia Jesucrist!

Ressonen amb plena actualitat en la litúrgia les paraules del profeta: "...aniran pobles nombrosos, i diran: veniu que pujarem a la muntanya de Jahveh, a la casa del Déu de Jacob, perquè ens ensenyi els seus camins i puguem caminar per les seves senderes; ja que de Sion sorgeix la llei, i la paraula de Jahveh, de Jerusalem" (Is 2:3)

En consonància amb la invitació bíblica, la visita a Montserrat associa, amb unitat molt estreta, els valors de les peregrinacions religioses amb l'encant de la fita mariana, al cim de la muntanya, on els cims es fonen amb la terra. L'ascensió al santuari, en un marc orogràfic suggestiu, invita a l'evocació d'una història tantes vegades secular.

Lloc sagrat

Impressiona saber que estem en un lloc sagrat; que per aquests mateixos viaranyos, oberts des de fa segles, **passà una multitud de pelegrins**, molts d'ells il·lustres pel seu llinatge o per la seva ciència. És un goig, sobretot, saber que seguim les petjades de Joan de Mata, Pere Nolasc, Raimon de Penyafort, Vicenç Ferrer, Lluís de Gonçaga, Francesc de Borja, Josep de Calasanç, Antoni Maria Claret i tants d'altres sants eminents; sense oblidar aquell soldat que, retudes les seves armes als peus de la Moreneta, baixà de la muntanya per acabar-hi la Companyia de Jesús.

Aquí brota espontani el càntic d'alegria del pelegrí a l'arribar a terme. El Salmista evoca, abans de tot, el goig inicial de la partença: "Quina alegria quan hem digueren: «Anem a la casa del Senyor»" (Sal 121 [122], 1). Una alegria intensa, encomanadissa, impacient, en el sentir de sant Agustí: "Correm, cuitem, perquè anirem a la casa del Senyor. Correm i no ens cansem, perquè arribarem allí on no ens fatigarem... Anirem a la casa del Senyor. Vaig alegrar-me amb els profetes, vaig alegrar-me amb els apòstols. Tots ells varen dir-nos: «Anirem a la casa del Senyor»" (Enarr. Sal 121,2).

A continuació descriu el Salmista l'experiència incomparable dels pelegrins, un cop arribats al terme llargament sospirat: "Ja han arribat els nostres peus al teu llinar, Jerusalem. Jerusalem ciutat ben contruïda, conjunt harmoniós; és allà que pugen les tribus, les tribus del Senyor, a complir l'aliança d'Israel, a lloar el nom del Senyor" (Sal 121 [122] 2-4).

El primer sentiment és d'admiració davant la solidesa d'un edifici ben compacte. Montserrat figura feliçment en la sèrie d'aquells santuaris que l'any passat vaig tenir el goig de qualificar com a "signes de Déu, de la seva irrupció en la història humana", ja que representen "un memorial del misteri de l'Encarnació i de la Redempció", en meravellosa consonància amb aquesta "vocació tradicional i sempre actualíssima de tots els santuaris d'ésser una antena permanent de la Bona Nova de la nostra salvació". (Als rectors dels santuaris, 22 de gener del 1981.)

Invitació a la pregària

Glòria als benemèrits Fills de

Sant Benet és haver convertit en realitat el somni de sant Agustí: "Vegeu com és la casa del Senyor. En ella és lloat el qui edificà la casa. Ell és la delícia de tots els que en ella habiten. Ell només és l'esperança aquí i la realitat allí" (Enarr. Sal 121,3). Fidels al seu carisma fundacional, els Monjos de Montserrat viuen a fons la seva lluita per a fer de la Basílica un model d'oració litúrgica, embellint la celebració amb els encisos de la seva famosa escolania, i projectant la seva pregària en direcció pastoral a favor dels innumbrables devots que s'apleguen al voltant de La Mare de Déu.

L'ambient **invita irresistiblement a la pregària**, que és una necessitat per a pelegrins que pujaren la muntanya "segons el costum d'Israel, a celebrar el nom del Senyor". És un goig glorificar aquí les seves grans, on el càntic al Creador brota espontani als nostres llavis: és un deure agrair amb amor filial els seus dons generosos, en nom també dels nostres germans: és, doncs, una mesura de prudència sol·licitar una provisió d'energies en vista d'ulteriors etapes. Perquè la peregrinació continua. No s'ha de pensar aquí, a la terra, en un "sojorn permanent", i hem "d'aspirar al futur sojorn".

A això invita l'actitud exemplar de la Senyora, que és Mare

i, per això mateix, Mestra. Asseguda en el seu tron de glòria en actitud hieràtica, com correspon a la reina dels cels i terra, amb el Nen Déu a la falda, la Verge Morena desvetlla davant dels nostres ulls la visió exacta de l'últim misteri gloriós del Sant Rosari.

És providencial, tanmateix, que la celebració litúrgica de la festa graviti al voltant del misteri gojós de la Visitació, que constitueix la primera iniciativa de la Verge Mare. Montserrat guarda, per consegüents, valuosíssimes lliçons per al nostre caminar de pelegrins.

Cal no oblidar mai la fita definitiva de l'últim misteri de glòria. "Pensa —dirà sant Agustí— com has d'estar allí el dia de demà, i encara que siguis en el camí, pensa com si ja estiguessis allí, com si ja gaudissis indefinidament entre els àngels, i com si ja succeís, en tu, allò que va dir-se: "Benaventurats els que sojornen a casa seva, pels segles dels segles et lloaran" (Enarr. Sal. 121, 3).

En el camí, cal imitar l'estil de la Mare en la visita que féu a la seva cosina: "Per aquells dies Maria es posà en camí i se n'anà adelerada a la muntanya, a una ciutat de Judà" (Lc. 1. 39). El seu ritme és rotundament exemplar en sentir de sant Ambrós: "Alegre en el desig, religiosament a punt del deure, apressada en el goig, se n'anà a la muntanya" (Exp. Ev. Lc 2. 19).

Càntic de Maria

És forçós observar que el seu itinerari no se cengeix a aquest ascens físic a la muntanya. L'Esperit irromp en un moment fort: féu saltar de goig a Joan en l'entranya de la mare; inundà de llum divina la ment d'Isabel; arrabatà la Reina dels Profetes, impulsant-la en marxa ascensional fins al cim de la muntanya invisible del Senyor. Ho féu al compàs de la llei meravellosa que "Ha enderrocat dels trons els poderosos i ha

El càntic de Maria ressona indefectible al llarg dels segles. Aquí a Montserrat sembla haver-se cristallitzat fins el punt de constituir un "Magníficat de roca".

Montserrat

els valors del
fita mariana"

Montserrat figura felïçment en la sèrie d'aquells santuaris que l'any passat vaig tenir el goig de qualificar com a "signes de Déu, de la seva irrupció en la història humana".

zat fins el punt de constituir un "Magnificat de roca". No és tan sols signe fefaent de l'ascensió realitzada; és a més una sageta indicadora d'ulteriors escalades.

La virtut del pelegrí és l'esperança. Aquí és possible fer-ne provisió; perquè Maria l'estreny en els seus braços i la posa maternalment al nostre abast. També, sense adonar-nos-en, com va fer amb els esposos de Canà de Galilea. Intervé sempre amb sol·licitud i delicadesa de mare. Ho féu en forma exemplar en el misteri de la Visitació, subratllat amb traç litúrgic, inesborrable, a Montserrat. S'explica, per tant, que ressoni cada dia en aquesta muntanya l'accent melodiós de la salutació a la Senyora, a la Reina, a la Mare, a la Dipositora de l'esperança que anima els peregrins: Déu vos salve, vida dolcesa i esperança nostra.

El Salmista al·ludeix a una Jerusalem celestial que es vrelluma a través de la Jerusalem terrena. ¿Per ventura seria forçat transposar la imatge? La Verge de Montserrat, asseguda al seu tron, amb el Fill a la falda, sembla que esperi poder abraçar amb Ell a tots els seus fills. La nostra pelegrinació espiritual se centra, en definitiva, a assolir en plenitud la filiació divina. La nostra vocació és un fet; per incomprensible predilecció del Pare, ens féu fills en el Fill:

"Beneït sigui Déu Pare de nostre Senyor Jesucrist, que en Crist ens benef amb tota benedicció espiritual en els cels: perquè en ell ens elegí abans de la constitució del món, perquè fóssim sants i immaculats davant d'Ell, i va predestinar-nos en caritat a l'adopció de fills seus per Jesucrist, conforme al beneplàcit de la seva voluntat, per a lloança de la glòria de la seva gràcia. Per això ens féu plaents en el seu Estimat" (Ef 1, 3-6).

Crist és el fonament

El salmista descriu la meta com una "Jerusalem que s'edifica com a ciutat". La qual cosa dóna motiu a sant Agustí per a modular la filiació en un altre registre: "Ara s'està edificant, i a ella concorren en la seva edificació pedres vives, de les quals sant Pau diu: «també vosaltres, com a pedres vives, sou edificats en casa espiritual»" (Enarr. Salm 121,4). Aquesta muntanya serrada en forma curiosa que és Montserrat, apareix com una pedrera incomparable. "Ara s'edifica la ciutat, ara es tallen les pedres de les muntanyes per mà dels que prediquen la veritat i s'esquadren a fi que s'acoblin a la construcció eterna (ibid). D'ací, de Montserrat, de la regió catalana, d'arreu d'Espanya cal treu-

re'n els carreus senyers de la nova construcció.

Sense oblidar que el fonament és Crist (cf. 1 Cor 10,4). Amb les conseqüències que això aporta en arquitectura. Es diria que sant Agustí, en comentar el salm, tenia una Basílica com la de Montserrat davant dels seus ulls: "Quan es posa el fonament en la terra s'edifiquen les parets cap amunt, i el seu pas gravita cap avall, perquè, a baix, hi ha col·locat el fonament. Però si el nostre basament o fonament està en el cel, edifiquem vers el cel. Els constructors edificaren la fàbrica d'aquesta basílica que veieu elevar-se majestuosa, però com que varen edificar-la homes, col·locaren els basaments a sota; però quan som edificats espiritualment, es col·loca el basament en l'altura. Després, correm cap a allà per a ésser edificats, ja que d'aquesta mateixa Jerusalem es digué: «Ja han arribat els nostres peus, al teu llinar, Jerusalem»" (Enarr. Sal 121,4). El temple que els nostres peus trepitgen és un llinar d'aquest altre en construcció, del qual ens sentim pedres vives.

No és lícit ignorar el suggeriment ofert als pelegrins: "Desitgeu la pau a Jerusalem: «Visquin segurs els qui t'estimen. Hi hagi pau dintre els teus murs, seguretat en els teus palaus». Pels meus germans i amics, deixeu-me dir: Que hi hagi pau dintre teu. Per la casa de Jahveh, el nostre Déu, et desitjo felicitat" (Sal 121 [122] 6-9).

Oasi de pau

La pau resumeix en síntesi el cabal de béns que pot desitjar l'home. Una pau assentada fermament en l'aliança del Senyor, que és fidel per als escollits.

Des d'aquesta muntanya santa, oasi de serenitat i de pau, desitjo l'autèntica pau messiànica per a tots els homes, que són germans i que la Moreneta mira amb el mateix amor de Mare. I que encomana al seu Fill diví. "Farà de jutge entre les nacions i serà àrbitre per a molts pobles: forjaran relles amb les seves espases i falç amb les seves llances. No alçarà l'espasa poble contra poble, ja no aprendran més la guerra. Casa de Jacob, veniu, que caminarem a la llum de Jahveh" (Is 2:4-5).

Que la muntanya santa, Senyor, sigui bosc d'oliveres, sigui "sagrament de pau". Un signe del que són els fills que estimen vora la mateixa mare; i un impuls eficaç per a realitzar de debò allò que avui sona a utopia. I serà realitat en la mesura que els homes s'inclinin dòcilment a l'únic imperatiu que els evangelis recolliren de la boca de Maria: "feu el que Ell us digui". I Ell s'anomena "príncep de la pau".

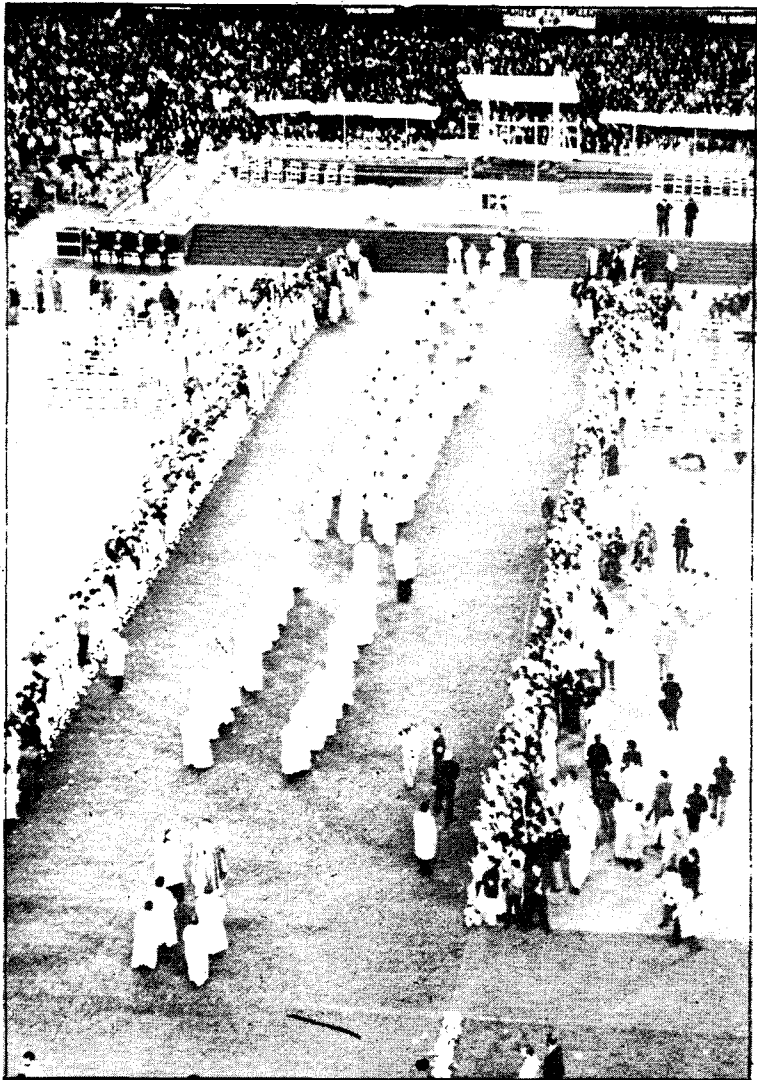
Us donem gràcies, Senyor, pel goig que ens ha procurat el posar els nostres peus aquí, en el santuari consagrat a la Mare, on ens hem sentit conhortats amb l'impuls renovat pel nostre itinerari futur.

Us preguem, oh Pare, que en aquesta Basílica, on sojorna el teu Fill Jesucrist, Fill de Maria, atorguis abundantment la pau, la concòrdia i el goig a totes les tribus pelegrines del nou Israel. Feu, Senyor, que tots els homes encertin a descobrir el profund sentit de llur existència pelegrina a la terra; que no confonguin les etapes i la meta; que modulin la marxa segons l'exemple de Maria. Ella serà la llur auxiliadora; perquè aquí, a tot arreu i sempre, Maria és Reina poderosa i Mare piadosíssima. Amén.

Des d'aquesta muntanya santa, oasi de serenitat i de pau, desitjo l'autèntica pau messiànica per a tots els homes, que són germans i que la Moreneta mira amb el mateix amor de Mare.

VISITA PAPAL

Estimats germans i germanes:

Ens trobem reunits en aquest estadi per celebrar el dia del Senyor. Units al vostre Pastor i a tants germans de Barcelona i de molts altres indrets.

La segona lectura d'aquesta Missa, treta de la carta als Hebreus, presenta la importància de l'acte intern d'oferi-

ment de Jesús al Pare. El realitzarà, per primera vegada, en entrar al món per l'Encarnació (cf. He 10,5); el seu oferiment es refereix llavors al seu futur sacrifici redemptor.

Mantenint sempre aquest oferiment intern, dona unitat de sentit a tota la seva vida terrena. L'ofertament acompanya els dolors i sofriments de la creu, i els va donar el valor

redemptor que sense aquest acte d'oblació no haurien tingut. Però encara després de la resurrecció i ascensió, la vida de Crist continua tenint unitat de sentit, ja que també ara Jesús continua oferint al Pare els dolors ja pretèrits de la Passió.

L'epistola utilitza la litúrgia veterotestamentària del dia de l'expiació, com a esquema explicatiu del misteri redemptor. En ella les víctimes immolades es cremaven fora del campament. També Crist fou immolat al Calvari, aleshores fora de la ciutat (cf. He 13, 11ss). El Summe Sacerdot entrava al Sacta Sanctorum per a oferir a Jahveh el sacrifici. També Crist, Sacerdot de la Nova Aliança, ressuscità i pujà als cels, per entrar així en el santuari celestial i presentar al Pare perennement la sang que un dia va vessar sobre la creu.

Actituds cristianes

És el mateix Crist que ve a l'altar, repetint el seu oferiment al Pare per nosaltres. La petitesse dels nostres desitjos d'entrega a Crist i de portar una vida cristiana, han d'ésser posats sobre l'altar, a fi que quedin units a l'ofertament de Jesús.

La nostra humil entrega — insignificant en si, com l'oli de la vídua de Serepta o l'òbol de la pobra vídua — es fa acceptable als ulls de Déu per la seva unió a l'oblació de Jesús.

I, en què ha de consistir la nostra entrega a Crist? D'immediat us dic que el primer que el Papa i l'Església esperen de vosaltres és que, davant la vostra pròpia existència, davant la mateixa Església, davant la problemàtica humana actual, **adopteu actituds veritablement cristianes.**

La vostra vida com a sers humans té ja en si una grandesa i dignitat úniques. Elles imposen una recta avaluació, per a viure-la en coherent respecte de les exigències de veritat, d'honestat, d'ús correcte del magnífic do diví de la llibertat en totes les seves dimensions.

Però aquesta realitat esplèndida no pot tancar-se en aquests únics horitzons, per més que no pugui prescindir d'ells. Ha d'obrir-se a la **novetat** que Crist vingué a portar al món, ensenyant a cada home que és fill de Déu (cf. Mt 6,9-15), redimit amb la sang del mateix Crist (Ef 1,7) cohereu amb Ell (cf. Rom 8, 17) destinat a una fita transcendent (cf. Rom 8,20-23; Ef 2,6s).

Seria la més gran mutilació privar l'home d'aquesta perspectiva, que l'eleva a la dimensió més alta que pot tenir. I que, en conseqüència, li ofereix el canal més apte per a desplegar les seves millors energies i entusiasme.

Fidelitat responsable

Com vaig escriure a l'encíclica **Redemptor hominis**: "Aquesta unió de Crist en l'home és en si mateixa un ministerio, del qual neix l'home nou, cridat a participar en la vida de Déu, creat novament en Crist, en la plenitud de la gràcia i la veritat. La unió de Crist amb l'home és la força i la font de la força, seons la incisiva expressió de sant Joan en el pròleg del seu Evangeli: "els va donar poder d'esdevenir fills de Déu" (n.18).

Aquí es troba el fonament del coneixement en profunditat del valor de la pròpia existència. El fonament de la nostra identitat com a cristians. D'ací ha de derivar una actitud pràctica coherent, feta d'amor vers tot el que és humà que sigui bo i eficaçment informada per la fe.

Per a un cristià és molt important la relació que estableix amb l'Església. Relació que pot anar d'un polèmic rebutjament, a l'acceptació parcial; d'una crítica sistemàtica a la fidelitat madura i responsable.

Un primer plantejament que s'imposa, per evitar confusions o falses perspectives, és considerar l'Església en la seva veritable naturalesa: una societat de tipus espiritual i amb fins

espirituals, encarnada en els homes de cada temps (cf. **Lumen gentium**, 2). Sense cap afany d'entrar en competència amb els poders civils, per ocupar-se dels afers merament materials o polítics, que ella reconeix de bon grat que no són de la seva incumbència.

Sense renunciar tampoc a la seva missió, que és manament rebut de Crist, de formar en la fe la consciència dels seus fidels. A fi que ells, en la seva doble faceta de ciutadans i fidels, contribueixin al bé en totes les esferes de la vida, d'acord amb les seves pròpies conviccions i amb el respecte degut a les dels altres.

L'Església fundada per Crist **sobre Pere i els Apòstols**, missió continuada avui en els seus Successors (cf. **Lumen Gentium**, 18), és sagrament universal de salvació, signe i instrument de la gràcia de Crist en la qual renaixem a vida nova (cf. **Lumen gentium** 1,2). Ho és per la seva figura visible, que recorda als homes la presència i acció divines. Ho és per la predicació de la Paraula de Déu i l'administració dels Sagraments, fonts de salvació. Ho és a través de la vida dels seus fidels, cridats a contribuir, cadascun segons la seva condició, a estendre el missatge evangèlic i fer present a Crist en tots els ambients de la societat.

D'aquestes premisses se'n deriva una actitud ben concreta pel cristià. L'Església **ha estat constituïda per Crist**, i no podem pretendre fer-la segons els nostres criteris personals. Té per voluntat del seu Fundador una guia formada per successor de Pere i els Apòstols: això implica, per fidelitat a Crist, **fidelitat al Magisteri** de l'Església.

Ella és Mare, en la qual renaixem a la vida nova en Déu; **una mare ha d'ésser estimada**. Ella és santa en el seu Fundador, mitjans i doctrina, però formada per homes pecadors; cal **contribuir positivament** en millorar-la, ajudar-la vers una fidelitat sempre renovada, que no s'assoleix amb crítiques corrosives.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

JOVENÍVOLES

Ferdinand Lelotte

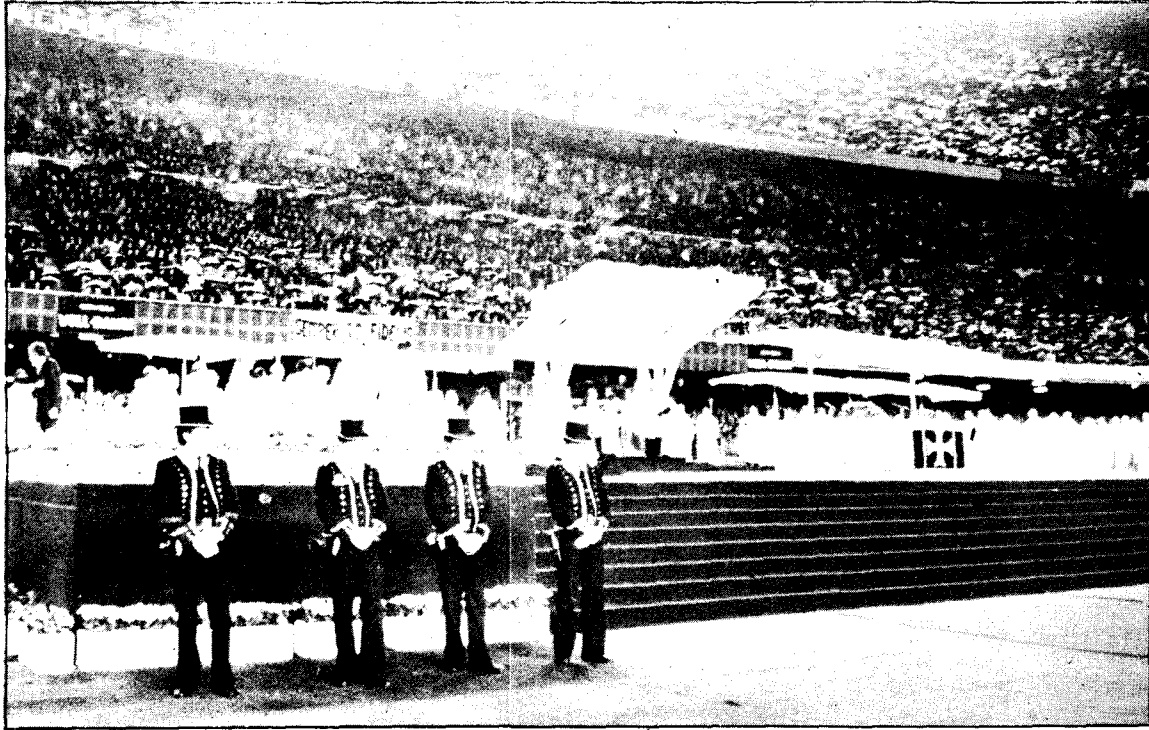
Col.lecció EL BRI n.º 18.
88 pàgs. 175 ptes.

Quan fa bon sol i la calor s'estén per la vall no cal avivar el foc, al mig del camp; però si la temperatura baixa i el fred de la tardor ens comença a entumir, va bé una braçada de branques, per a revifar la flama...

El mateix passa en la nostra vida espiritual. Aquí en teniu 150, lligades per un pensament profund. Llançades dins el vostre esperit i dins el vostre cor, us donaran, amb la gràcia de Déu, una mica de llum i de calor.

Editorial Claret

VISITA PAPAL

CATALUNYA
CRISTIANA 25

Respecte a la Jerarquia

L'Església ofereix cada dia la paraula de salvació i els sagraments instituïts per Crist i no depèn de criteris de número o de moda; això obliga al **respecte a la veu de la Jerarquia**, criteri i guia immediata de la fe. Ella està formada per tots nosaltres, Poble de Déu (cf. *Lumen Gentium*, 9); això imposa la **col·laboració responsable de cada cristià o grup**, les seves forces, la seva capacitat vivencial, **però escoltant lleialment els legítims Pastors**. Ella estima l'home en la seva integritat, res del que és veritablement humà li és indiferent; però lluitant per a elevar l'home, no oblida que la seva missió essencial pròpia és **procurar-li la salvació**.

Favent la problemàtica del món actual en el qual viu immers, el cristià no pot menys que adoptar una actitud que reflecteixi el concepte que té de si mateix, a la llum de la seva relació amb l'Església.

Conscient del seu deure de "donar sentit més humà a l'home i a la seva història" (*Gaudium et spes*, 40), el cristià haurà d'estar en primera línia com a testimoni de la veritat, honestat i justícia. És la primera conseqüència del valor humanitzador de la fe i del seu sinanisme creador.

Coherència en l'amor

Ben radicat en aquesta fe i des d'una clara i valent convicció evangèlica, no dubtarà en assumir la seva part de responsabilitat per a "instaurar en Crist l'ordre de les realitats temporals" (*Apostolicam actus*, 71). Mai no podran oblidar els cristians que han de ser "ferment i ànima de la societat" (*Gaudium et spes*, 40) i que en les tasques temporals "la pròpia fe és un motiu que els obliga al més perfecte compliment de totes elles segons la vocació personal de cadascú" (*ibid.*, 43).

El fill de l'Església ha de viure la convicció que ha de ser **cristià de la fidelitat a Crist**, per a ser cristià de la coherèn-

cia en l'amor a l'home, en la defensa dels seus drets, en el compromís per la justícia, en la solidaritat amb els qui cerquen la veritat i elevació de l'home (*ibid.*, 43).

Aquestes actituds comporten una lluita profunda i una gran capacitat d'esforç i valentia.

S'obre davant els ulls del cristià la necessitat de canviar tantes coses que són inadequades o injustes i que requereixen la transformació des de dins i des de fora.

Però hi ha un miratge al qual es pot sucumbir: voler canviar la societat canviant només les estructures externes o cercant únicament la satisfacció de les necessitats materials de l'home. I, en canvi, cal **començar per canviar-se a si mateix**; per renovar-se moralment; per transformar-se des de dins, imitant a Crist; per a destruir les arrels de l'egoïsme i del pecat que nia en cada cor. Persones transformades, col·laboren eficaçment en transformar la societat.

Lluita de conversió

Per a viure aquesta actitud cristiana, el fill de l'Església, que sent la pròpia debilitat i pecat, necessita una constant **lluita de conversió** i de retorn a les fonts ideals que inspiren la seva conducta. Necessita un constant retorn a la seva consciència i a Crist.

En la seva fe ha de trobar la força i dinamisme per a corregir-se i confirmar-se cada dia en el bé. Sense abandonar-se a aquesta passivitat resignada que serpenteja en tants esperits.

Una lluita de conversió que ha de ser personal i també comunitària. Capaç d'orientar sempre vers una major fidelitat a la pròpia condició cristiana i a superar, en fites més altes, les fallades o errors del passat. **Sense deixar-se paraitzar per ells**, en un inútil immobilisme o sentiment de culpabilitat.

La fallada i el pecat **nien per desgràcia en cada home**, en cada sector humà o organisme

compost per homes, en l'Església i fora d'ella.

Però Déu ens ajuda a renovar-nos constantment amb la seva gràcia i amor. La Paraula revelada, l'exemple de Crist, la gràcia dels sagraments són els nostres camins de superació a través de la conversió.

Aquestes actituds cristianes necessiten **criteris i guies concrets** que les orientin de manera segura, evitant possibles desviacions.

Voleu un criteri segur, concret, sistemàtic, que us guiï en el moment present? **Seguiu la veu del Magisteri i sigueu fidels al Concili del nostre temps: el Vaticà II.**

Sense reticències, pors o resistències per una banda. Sense interpretacions arbitràries o confusions de l'ensenyament objectiu amb les pròpies idees, per l'altra. Comenci aquí el camí de la necessària unitat volguda per Crist.

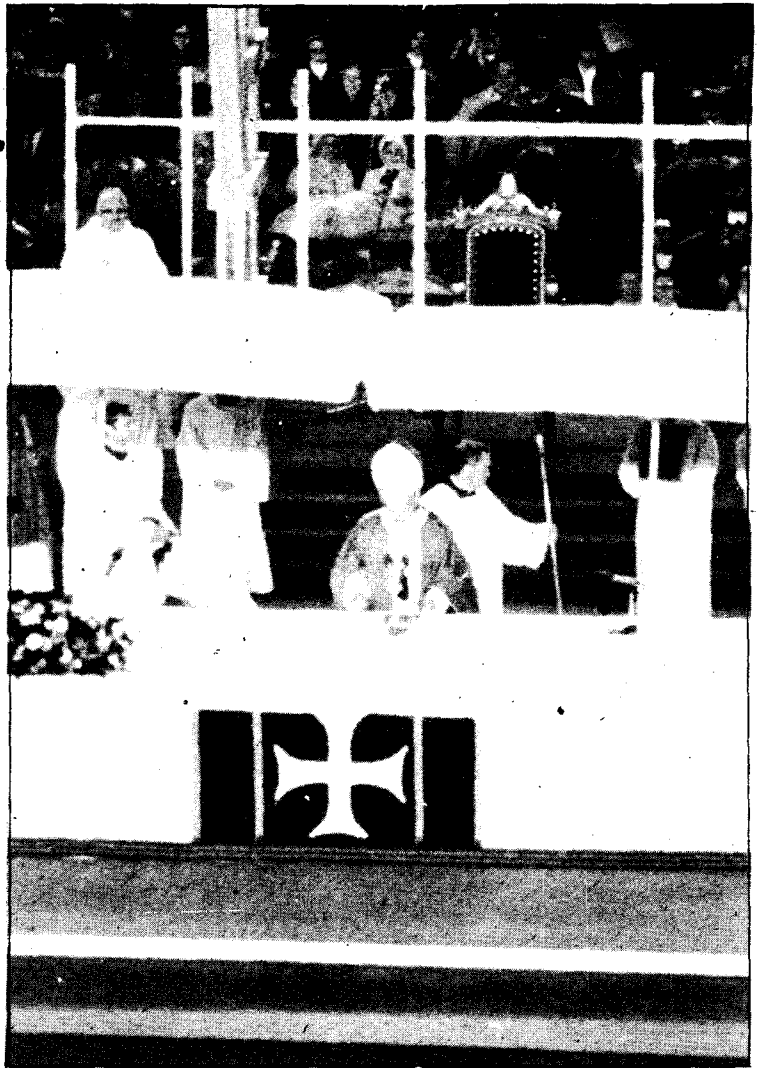
Aquesta correcta aplicació de les ensenyances conciliars constitueix, com he dit moltes vegades, un dels objectius principals del meu Pontificat.

La fe de Crist

Així, estimats germans i germanes, visqueu vosaltres i infoneu en les realitats temporals la saba de la fe de Crist, conscients que aquesta fe no destrueix res autènticament humà, sinó que ho reforça, purifica, eleva.

Demostreu aquest esperit en l'atenció posada als problemes crucials. En l'àmbit de la família, vivint i defensant la indissolubilitat a la vida dels del moment de la concepció. En el món de la cultura, de l'educació i de l'ensenyament; elegint pels vostres fills una ensenyament en el qual hi sigui present el pa de la fe cristiana.

Sigueu també forts i generosos a l'hora de contribuir a que desapareixin les injustícies i les discriminacions socials i econòmiques; a l'hora de participar en una tasca positiva d'increment i justa distribució dels béns. Esforceu-vos perquè les

lleis i costums no girin l'esquema al sentit transcendent de l'home ni als aspectes morals de la vida.

En el moment culminant de la Missa es fa present a l'altar el misteri del Calvari. Jesús mateix renova l'oblació d'aquell dia, l'oblació que ens salva.

Al costat de la creu hi havia la Mare de Jesús (cf. *Jn* 19,25), participant del seu dolor. Que

Ella, la Mare de la Mercè, us ajudi amb la seva intercessió a renovar en aquesta Santa Missa el vostre compromís de cristians. Confiats en el seu patrocini, rebutgeu passivismes i vacil·lacions. I sigueu fidels a vosaltres mateixos, a l'Església i al vostre temps, amb coherents actituds cristianes. Així sigui.

Que Déu us beneeixi!

GRUP JUVENIL DE TEATRE
DEL CASAL CLARETLA HISTORIA
DE JOSEP

Text i direcció:

Anton M.ª Vilarrubias i Codina

Representacions:

—Diumenges, 14 i 21 de novembre, a les 6

Preus: normal: 200 ptes.
infants: 100 ptes.

—Divendres, 19 de novembre, a les 6,30

Sessió escolar - Preu únic: 100 ptes.
Jubilats i pensionistes: 50 ptes. a totes les sessions.

—Nàpols, 350 - Barcelona

VISITA PAPAL

En aquestes pàgines, recollim els paràgrafs més importants dels discursos que Joan Pau II ha pronunciat a Espanya i a Catalunya en l'intent d'aportar uns elements importants per a la reflexió.

El dia de l'arribada a Madrid el Papa pronuncià un missatge de salutació i un altre adreçat als bisbes.

31 d'octubre. Joan Pau II arriba a Madrid

"La meva visita té un caràcter religiós i pastoral"

Magestats. Venerables germans en l'Episcopat. Autoritats. Estimat poble d'Espanya. Lloats sigui Jesucrist.

Amb veritable entoció acabo de trepitjar terra espanyola. Beneït sigui Déu que m'ha permès venir fins aquí, per aquest viatge apostòlic. Des del primer moment de la meua arribada a la capital de la nació, envio la meua salutació i els més cordials records a tots els habitants d'Espanya: els de les ciutats i els dels pobles; els de la península i els de les illes, de les grans urbs o de l'últim poblet dispers per la muntanya o la plana; els dels centres que visitaré els vinents dies i els dels que no podre visitar físicament.

"Pensant en tots ells he emprès aquesta visita pastoral concebuda i destinada per

igual a tots els fills de la nació, malgrat les inevitables localitzacions geogràfiques de la visita. (...)

Visita pastoral

La comunió en l'amor de Crist, la imatge televisada i les ones de la ràdio seran els nostres vincles constants durant aquests dies, mantenint sempre aquest caràcter exclusivament religiós i pastoral que té el meu viatge i que el situa per damunt de propòsits polítics o de partit. (...)

I ara vull manifestar-vos que des dels primers mesos de la meua elecció a la càtedra de sant Pere, vaig pensar amb il·lusió amb el viatge a Espanya, reflexionant fins i tot

sobre l'ocasió eclesial favorable per aital visita. (...)

Avui em porta a vosaltres la cloenda, en lloc de l'obertura, del IV centenari de la mort de santa Teresa de Jesús, aquesta gran santa espanyola i universal, la major glòria de la qual fou ser sempre filla de l'Església, i que tant ha contribuït en bé de la mateixa Església durant aquests quatre-cents anys.

Vinc per trobar-me amb una comunitat cristiana que es remunta a l'època apostòlica, amb una terra objecte dels anhels evangelitzadors de sant Pau; que està sota el patrocini de Jaume el Major, el record del qual perdura al Pilar de Saragossa i a Santiago de Compostela; que fou conquerida per a la fe per l'afany missioner dels set varons apostòlics; que propicià la conversió a la fe dels pobles

visigots a Toledo; que fou la gran fita de peregrinacions europees a Santiago; que visqué l'empresa de la reconquesta; que descobrí i evangelitzà Amèrica; que il·luminà la ciència des d'Alcalà i Salamanca, i la teologia a Trento. (...)

Objectius del viatge

"A fi que aquesta visita produeixi els efectes que tots desitgem, heus ací tres vessants que marquen els grans objectius del meu viatge a Espanya: confirmar en la fe, com a successor de Pere els meus germans, a fi que la llum de Crist continuï il·luminant i inspirant l'existència de cada u; perquè es respecti la dignitat de cada

home, que en Crist troba el seu últim fonament.

"Confortar l'esperança, que és conseqüència de la fe i ha d'obrir-nos a l'optimisme. No tingueu por! Obriu les portes a Crist! vaig dir al començament del meu pontificat: és el missatge d'esperança que també porto en aquesta visita.

"Animar les energies de l'Església i les obres dels cristians, perquè segueixin essent, com en el decurs de la seva història, l'arbre ple de fruits de l'amor a Crist i als homes, perquè els cristians combatin batalles de pau i d'amor, estiguin compromesos en la solidaritat amb els homes i siguin, en el moment actual, generosos i perseverants en obres de serveis per al bé de tots els espanyols i de l'Església universal.

AVISOS

El millor record de LA VISITA DEL PAPA A CATALUNYA

Les adverses circumstàncies climatològiques impediren l'àmplia difusió dels NUMEROS EXTRAORDINARIS de "CATALUNYA CRISTIANA" dedicats a la visita del Papa.

"CATALUNYA CRISTIANA" ofereix a tothom el poder adquirir els TRES NUMEROS EXTRAORDINARIS al preu global de 150 ptes. Les comandes de més de 10 exemplars tindran el 20% de descompte.

Dirigiu-vos a: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
C/. València, 244, 2on. - Barcelona-7
Tels. 215 27 39 - 215 27 84 - 215 28 05 - 215 24 33

- ESCULTURA RELIGIOSA
 - ORFEBRERIA SACRA
 - ORNAMENTS LITURGICS
- CASA BOCHACA

Carner Bisbe Irurita, 2, bis. Barcelona-2. Tel. 315 09 54
Tallers de fabricació propia

Catequesi d'Adults. - El Departament de Catequesi d'Adults convoca als coordinadors dels arxiprestats i als animadors i responsables de grups de catequesi per intercanviar les experiències, presentar el pla d'acció del Departament i per reflexionar sobre la dinàmica dels nostres grups. Ajudarà la reflexió Mn. Josep M.ª Totosaus. La reunió se celebrarà el dissabte, 4 de desembre, a les 11 del matí (fins a la 1), a la Delegació Diocesana (C/. Rivadeneyra, 6è, 4.ª).

XI Reunió anual dels Grups d'Oració i d'Amistat. - Se celebrarà el 28 de novembre, al Col·legi St. Ignasi de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32. S'invita especialment a totes les persones que desitgen aprofundir en la pregària. Començarà a les 10,30 del matí. Dirigirà Mons. JOSEP M.ª CASES, bisbe de Castelló. Reunió de sacerdots a les 3,30. Acabarà amb la concelebració de l'Eucaristia.

Esercicis Espirituals per a Religiosos. - Se celebraran del 14 al 23 de desembre, a la Casa d'Esercicis de St. Ignasi de Sarrià, dirigits pel P. Josep M.ª París, S.I. Per informació i inscripcions: Casa d'Esercicis, c/. Carrasco i Formiguera, 32, Barcelona-17. Tel. 203 88 62.

Fraternitats de Betània del Germà de Jesús (Foucauld). - Proper dia de "desert" (recés), per fer extraordinàriament les coses ordinàries. Tema: "Etapas de conversió. St. Francesc d'Assís", predicat pel P. Pere Cardona, caputxí, el dia 28 de novembre, de 10 a 19 hores, al c/. Trafalgar, 70, 1er., 1.ª Tel. 302 71 77. Es prega avisar abans.

X Aniversari dels Equips del Rosari. - Els grups d'espiritualitat "Equips del Rosari" inviten a tots els qui vulguin assistir-hi a la celebració del seu X Aniversari. Se celebrarà el dissabte, dia 20 i diumenge 21, obert a tothom, a la Sala Penyafor, c/. Bailén, 10, a les 8 de la nit.

Unió Espiritual de Mares. - Dia 24 de novembre, a 2/4 de 6, Conferència sobre: "Les Benaurances dels pobres", a càrrec de Josep Vives, al c/. Rosselló, 223.

Centre Ecumènic de Barcelona. - El Centre Ecumènic de Barcelona i l'Església Ortodoxa Espanyola, us inviten a participar al cant de Vespres i al col·loqui que en acabar seguirà, als locals de la parròquia ortodoxa de Theotokos, c/. Aragó, 181, el dilluns, dia 22 de

novembre, a les 8 del vespre, entorn del tema: "El temps d'Advent dintre l'Ortodoxia" a càrrec del P. Joan García i Casanovas, vic. gen.

Trobades d'Espiritualitat. Recés d'Advent. - Se celebrarà els dies 27 i 28 de novembre, a Corbera Alta. Per inscripcions: Família Mora. Tel. 235 24 85.

Cinc dies d'Esercicis Espirituals per a Homes i Joves (mínim 17 anys). - Se celebraran a la Casa Ntra. Sra. de Montserrat, de Caldes de Montbui, del divendres, 3 de desembre, a les 8 de la tarda, al dimecres, 8 de desembre, a les 8 de la tarda. Hi haurà una altra tanda del diumenge, 26 de desembre, a les 8 de la tarda, al divendres, 31 de desembre, a les 8 de la tarda. Per informació: Tel. 865 00 96.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

VISITA PAPAL

CATALUNYA
CRISTIANA 27

1 de novembre. Trobada amb les monges de clausura a Avila

“El món necessita la vostra presència”

Estimades germanes, religioses de clausura d'Espanya:

Pelegrí rera les petjades de Santa Teresa de Jesús, amb gran satisfacció i alegria vinc a Avila. Aquesta ciutat on hi ha tants llocs teresians com el monestir de Sant Josep, el primer dels “colomarets” fundats per ella i aquest monestir de l'Encarnació, on Santa Teresa prengué l'hàbit del Carme, féu la seva professió religiosa, tingué la seva “conversió” decisiva i visqué la seva experiència de consagració total a Crist. Es pot dir ben bé que aquest és el santuari de la vida contemplativa, lloc de grans experiències místiques i centre irradiador de fundacions monàstiques (...)

L'esdeveniment d'avui mostra com els diversos camins i carismes de l'Esperit es complementen en l'Església. Aquesta és una experiència única per als monestirs i convents de clausura que han obert les seves portes per a venir en pelegrinació a Avila. Per a honorar, juntament amb el Papa, Santa Teresa, aquesta dona excepcional, doctora de l'Església i, així i tot, “voltada tota ella d'humilitat, penitència i senzillesa” com digué el meu predecessor Pau VI (homília 4 d'octubre del 1970) (...).

La vostra vida de clausura, viscuda en plena fidelitat, no us allunya de l'Església ni us impedeix un apostolat eficaç. Recordeu la filla de Teresa de

Jesús, Teresa de Lisieux, tan a prop des de la seva clausura de les missions i missioners del món. Que, com ella, en el cor de l'Església sigueu l'amor.

Els vostres monestirs són comunitats d'oració enmig de les comunitats cristianes, a les que presten ajut, alè i esperança. Són llocs sagrats i podran ser també centres d'acollida cristiana per a aquelles persones, sobretot joves, que van buscant freqüentment una vida senzilla i transparent, en contrast amb el que els ofereix la societat de consum.

El món necessita, més del que a vegades es creu, la vostra presència i el vostre testimoni.

Cal, per això, mostrar amb eficàcia els valors autèntics i

absoluts de l'Evangeli a un món que exalta freqüentment els valors relatius de la vida. I que corre el risc de perdre el sentit del que és diví, ofegat per l'excessiva valoració del que és material, del que és transitori, del que ignora el goig de l'esperit.

Es tracta d'obrir-li al missatge evangelitzador que resum la vostra vida i que troba ressò en aquelles paraules de Teresa de Jesús: “Id, pues, bienes del mundo..., aunque todo lo pierda; sólo Dios basta” (Poesías, 30).

En contemplar avui tantes religioses de clausura no puc fer res més que pensar en la gran tradició monàstica espanyola, en la seva influència

en la cultura, en els costums, en la vida espanyola. ¿No serà aquí on resideix la força moral i on es troba la contínua referència a l'esperit dels espanyols?

El Papa us crida avui a seguir cultivant la vostra vida consagrada mitjançant una renovació litúrgica, bíblica i espiritual, seguint les directrius del concili. Tot això exigeix una formació permanent que enriqueixi la vostra vida espiritual, donant-li un sòlid fonament doctrinal, teològic i cultural. D'aquesta manera podreu donar la resposta evangelitzadora que esperen tantes joves del nostre temps, que també avui s'acosten als vostres monestirs atretes per una vida de generós lliurament al Senyor. (...)

A Salamanca, amb els teòlegs

“La fe és l'arrel de la Teologia”

Estimats germans:

Com en el meu viatge a Alemanya, he desitjat, en aquesta visita, tenir un encontre personal amb vosaltres, els professors de teologia a les facultats i seminaris. M'uneix cordialment a vosaltres el record de la meua docència universitària, teològica i filosòfica a Polònia, i sobretot la persuasió de la funció rellevant de la teologia en la comunitat eclesial. Per això en la meua primera encíclica, la “Redemptor hominis”, escrivia: “La teologia tingué sempre i continua tenint una gran importància perquè l'Església, Poble de Déu, pugui, de manera creativa i fecunda, participar en la missió profètica de Crist” (n. 19). (...)

Fe i Teologia

La funció essencial i específica del treball teològic no ha canviat ni pot canviar. Ja en el segle XI va formular-la sant Anselm de Canterbury en una frase admirable per la seva exactitud i densitat: “Fides querens intellectum”, “La fe cerca comprendre”. La fe no és doncs, solament, el pressupost imprescindible i la disposició fonamental de la teologia: la connexió entre ambdues és mols més íntima i profunda.

La fe és l'arrel vital i permanent de la teologia, que brolla precisament del preguntar i cercar, intrínsecs a la mateixa fe, és a dir, del seu impuls a comprendre's a si mateixa, tant en la seva opció radicalment lliure d'adhesió personal a Crist, com en el seu assentiment al contingut de la revelació cristiana. Fer teologia és, doncs, una tasca exclusivament suscitada i en tot moment sostinguda per la fe i, per això, pregunta i recerca il·limitada.

La teologia sempre es manté dins el procés mental que va

del “crear” al “comprendre”, és reflexió científica, conduïda críticament, és a dir, conscient dels seus pressupostos i de les seves exigències per a ésser universalment vàlida; metòdi-

cament, volent dir, conforme a les normes imposades pel seu objecte i el seu fi; sistemàticament, és a dir, orientada vers una comprensió coherent de les veritats revelades en la seva

relació al centre de la fe, Crist, i en el seu significat salvífic per a l'home. (...)

Temes radicals i decisius

La situació de la cultura ac-

tual, dominada pels mètodes i per la forma de pensar propis de les ciències naturals, i fortament influenciada pels corrents filosòfics que proclamen la validesa exclusiva del principi de verificació empírica, tendeix a deixar en silenci la dimensió transcendent de l'home, i per això, lògicament, a ometre o negar la qüestió de Déu i de la revelació cristiana.

Davant d'aquesta situació, la teologia és cridada a concentrar la seva reflexió en els que són els seus temes radicals i decisius: el misteri de Déu, del Déu Trinitari, que en Jesucrist s'ha revelat com el Déu-amor; el misteri de Crist, el Fill de Déu fet home, que amb la seva vida i missatge, amb la seva mort i resurrecció, ha il·luminat definitivament els aspectes més profunds de l'existència humana; el misteri de l'home, que en la tensió insuperable entre la seva finitud i la seva aspiració il·limitada porta dintre seu la pregunta irrenunciable del sentit últim de la seva vida. És la mateixa teologia la que imposa la qüestió de l'home per a poder comprendre'l com a destinatari de la gràcia i de la revelació de Crist.

Si la teologia ha necessitat sempre l'auxili de la filosofia, avui dia aquesta filosofia haurà d'ésser antropològica, és a dir, haurà de buscar en les estructures essencials de l'existència humana, les dimensions transcendents que constitueixen la capacitat radical de l'home d'ésser interpellat pel missatge cristià per a comprendre'l com a salvífic. Aquest fou el procés de reflexió teològica seguit pel Concili Vaticà II en la constitució *Gaudium et spes*: la correlació entre els profunds i decisius problemes de l'home, i la llum nova que sobre ells irradia la persona i el missatge de Jesucrist (cf. nn. 9-21).

2 de novembre. Missa a la Plaça de Lima, amb les famílies cristianes

“Mai no es pot legitimar la mort d'un innocent”

“Avui més que mai es fa necessari l'impuls interior de l'esperit. A fi que amb ell, vosaltres, els esposos cristians, encara que vivint en ambients on les normes de la vida cristiana no siguin tinguts en la justa consideració o puguin no trobar el degut ressò en la vida social o en els mitjans de comunicació més accessibles a la llar, sigueu capaços de realitzar el projecte cristià de la vida familiar. Resistint i superant amb el dinamisme de la vostra fe, qualsevol pressió contrària que pugui presentar-se.

“Segons aquest projecte, el matrimoni és una comunió d'amor indissoluble. Per això qualsevol atac a la indissolubilitat conjugal, al mateix temps que és contrari al projecte original de Déu, va també contra la dignitat i la veritat de l'amor conjugal. Es comprèn, doncs, que el Senyor, proclamant una norma vàlida per a tothom, ensenyi que no li és lícit a l'home separar el que Déu ha unit. (...)

Ni avortament
ni anticoncepció

“A més, segons el pla de Déu (...) existeix una relació increbantable entre l'amor conjugal i la transmissió de la vida,

en virtut de la qual —com va ensenyar Pau VI— tot acte conjugal ha de mantenir-se obert a la transmissió de la vida.

Contràriament al llenguatge natural que expressa la recíproca donació total dels esposos, l'anticoncepcionisme imposa un llenguatge objectivament contradictori, és a dir, el de no donar-se a l'altre totalment: es produeix no solament el rebuig positiu de l'obertura a la vida, sinó també una falsificació de la veritat interior de l'amor conjugal.

“Però encara hi ha un altre aspecte, encara més greu i fonamental que es refereix a l'amor conjugal com a font de la vida: parlo del respecte absolut a la vida humana, que cap persona o institució, privada o pública, no pot ignorar. Per això el qui negués la defensa a la persona humana més innocent i dèbil, a la persona humana ja concebuda encara no nascuda, cometria una gravíssima violació d'ordre moral. Mai no pot legitimar-se la mort d'un innocent. Es minaria el fonament mateix de la societat.” (...)

El dret a l'educació
religiosa

“No hi ha cap dubte que, en

l'àmbit de l'educació, a l'autoritat pública li competeixen drets i deures, quant a servir el bé comú. Ella, tanmateix, no pot substituir els pares, per tan com el seu comès és ajudar-los, a fi que puguin complir el seu deure-dret d'educar els seus fills d'acord amb les seves conviccions morals i religioses.”

“L'autoritat pública té en aquest camp un paper subsidiari i no abdica els seus drets quan es considera al servei dels pares. Al contrari, aquesta és precisament la seva grandesa: defensar i promoure el lliure exercici dels drets educatius. Per això la vostra institució estableix que els poders públics garanteixen el dret dels pares perquè els seus fills rebin la formació religiosa i moral que està en conformitat amb les seves pròpies conviccions.”

“Concretament, el dret dels pares a l'educació religiosa dels seus fills ha d'estar particularment garantit. Efectivament, per una part l'educació religiosa és el compliment i el fonament de tota educació que té per objecte —com també diu la vostra institució— el ple desenvolupament de la personalitat humana.” (...)

VISITA PAPAL

Tres de novembre. Acte amb els joves al Bernabeu

"Crec en vosaltres per a difondre un nou sistema de vida"

De les paraules pronunciades pel Papa durant l'acte celebrat a l'Estadi Bernabeu, n'oferim aquests fragments:

"Estimats joves: Aquest és un dels encontres que de la meua visita a Espanya més esperava, i que em permet tenir un contacte directe amb la joventut espanyola, en el marc de l'estadi Santiago Bernabeu, testimoni de tants esdeveniments esportius.

En totes les meves visites pastorals, a les diverses parts del món, sempre he volgut reunir-me amb els joves. Ho faig per la gran estima que sento envers vosaltres i perquè sou l'esperança de l'Església, no pas menys que de la societat. Elles, efectivament, dintre no gaires anys descansaran en bona part damunt vostre i sobre tants milers de companys vostres que en aquest moment se senten units a vosaltres. Des de tots els llocs d'Espanya dels quals heu vingut. (...)

"Alguna vegada m'havia preguntat: els joves espanyols, ¿seran capaços de mirar amb valentia i constància vers el bé: oferiran un exemple de maduresa en l'ús de la seva llibertat, o es replegaran desencisats sobre si mateixos? (...)

"La resposta varen donar-me-la les notícies que de vosaltres m'arribaven. Me l'ha donada, sobretot, el que he vist en tants de vosaltres aquests dies, i la vostra presència i actitud aquesta tarda.

Fe en la joventut

"Vull dir-vos-ho: No m'he desil·lusionat, continuo creient en els joves, en vosaltres. I crec, no per afalagar-vos, sinó perquè compto amb vosaltres per a difondre un nou sistema de vida. Aquest que neix de Jesús, Fill de Déu i de Maria, el missatge del qual us porto.

"Fa uns moments se'ns invitava a reflexionar sobre el text

de les benaventurances. A la seva base es troba una pregunta que vosaltres us feu amb inquietud: ¿Per què existeix el mal en el món?

"Les paraules de Crist parlen de persecució, de plor, de manca de pau i d'injustícia, de mentida i d'insults. I indirectament parlen del sofriment de l'home en la seva vida temporal.

"Però no s'aturen aquí. Indiquen també un programa per a superar el mal amb el bé. Efectivament, els que ploren seran consolats; els que senten l'absència de la justícia i en tenen fam i set, seran saciats; els operadors de pau seran anomenats fills de Déu; els misericordiosos assoliran misericòrdia; els perseguits per causa de la justícia posseiran el regne dels cels.

"(...) El cristià venç el mal, i vosaltres, joves espanyols, venceu el mal amb el bé cada vegada que, per amor i a exem-

ple de Crist, us allibereu de l'esclavitud dels que miren més el tenir més i no el no ésser més.

"Quan sabeu ésser dignament senzills en un món que paga qualsevol preu al poder; quan sou nets de cor entre els qui solament jutgen en termes de sexe, d'apariència o hipocresia; quan construïu la pau en un món de violència i de guerra; quan lluiteu per la justícia davant l'explotació de l'home, o d'una nació per l'altra; quan amb la misericòrdia generosa no cerqueu la venjança, sinó que arribeu a estimar l'enemic; quan, enmig del dolor i de les dificultats no perdeu l'esperança i la constància en el bé recolzats en el consol i exemple de Crist i en l'amor a l'home germà. Aleshores us convertiu en transformadors eficaços i radicals del món i en constructors de la nova civilització de l'amor, de la veritat, de la justícia, que Crist porta en el seu missatge. (...)

"Amb els sòlids criteris que treu de la seva convicció cristiana, el jove sap reaccionar com cal davant un món d'aparències, i d'injustícia i materialisme que l'envolta.

"Davant la manipulació de què pot sentir-se'n objecte, mitjançant la droga, el sexe exasperat, la violència, el jove cristià no cercarà mètodes d'acció que el portin a l'espiral del terrorisme; aquest l'enfonzaria en el mateix o més gran mal que critica. No caurà en la inseguretat i la desmoralització, ni es refugiarà en buits paradisos d'evasió o d'inferentisme. Ni la droga, ni l'alcohol, ni el sexe, ni un resignat passivisme acrític —això que vosaltres en dieu "passotisme"— són una resposta enfront del mal. La vostra resposta ha de venir des d'una postura sana i crítica; des de la lluita en contra d'una massificació en el pensar i en el viure que a vegades se veu tracta d'imposar que s'ofereix en tantes lectures i mitjans de comunicació social. (...)

CURSET SOBRE LES BENAURANCES

"Les Benaurances —va escriure Mossèn Josep Maria Ballarín— són el gest més característic de l'Evangeli davant la vida i els seus tombants; són un tret propi i únic de Jesucrist i de la Bona Nova que no trobareu en cap altra cultura ni en cap altra forma religiosa, ni tan sols a l'Antic Testament".

Els cristians estem sovint preocupats per fer entendre la fe als nostres contemporanis a partir dels valors d'avui o dels sistemes de pensament actuals. Qui sap si, de vegades, voldríem defensar-la, la fe, contra incomprensions o maneres defectuoses d'entendre-la.

Doncs bé, Mossèn Ballarín opina que "hauríem de dialogar i de confrontar-nos vivencialment amb el nostre món (amb els homes i dones, els joves i les noies d'avui) a partir de les Benaurances". L'aposta és, doncs, clara: viure segons l'esperit de les Benaurances. Aquesta és la manera de donar testimoni viu de la nostra fe.

Podrà ajudar-hi el curset de quatre sessions que farà el mateix Mossèn Josep Maria Ballarín al Centre d'Estudis Pastoral, Rivadeneyra, 6 - 3.ª planta, els dijous, dies 25 de novembre, 2, 9 i 16 de desembre, les tardes de dos quarts de cinc a tres quarts de set i (el mateix curset, en sessió repetida) els vespres dels mateixos dies de dos quarts de vuit a les nou.

Per a més informació i inscripcions podeu adreçar-vos a la Secretària del Centr, també per telèfon (317 48 58).

LES BENAURANCES

Prof.: Josep M.ª Ballarín

- són el gest més característic de l'Evangeli davant la vida i els seus tombants;
- són un tret propi, i únic, de Jesucrist i de la Bona Nova que no trobareu en cap altra cultura ni en cap altra forma religiosa;
- més que no pas esforçar-nos a fer entendre el Cristianisme als nostres contemporanis a partir del pensament filosòfic d'avui;
- més que no pas preocupar-nos per defensar la nostra fe,
- els cristians hem de dialogar i de confrontar-nos vivencialment amb els homes i les dones, els joves i les noies d'avui a partir de les BENAURANCES.

4 sessions

Els dijous 25 de novembre, 2, 9 i 16 de desembre.

Horaris. Tardes: de 4,30 a 6,45.

Vespres: de 7,30 a 9,00 (el mateix temari).

Matricula: 800 ptes. tarda i 750 ptes. vespre.

Centre d'Estudis Pastoral: Rivadeneyra, 6, 3.ª pl. - Barcelona - 2. Tel. 317 48 58.

Quatre de novembre. A Toledo, rebutjà l'atemptat terrorista

"La violència no solucionarà els problemes humans"

"Desitjo saludar a tots els representants del laicat d'Espanya i adreçar-los des d'aquesta seu primada de Toledo un missatge que il·lumini els camins de l'apostolat seglar en aquesta hora de gràcia".

"Tots els cristians són cridats a renovar constantment la seva professió de fe, amb la paraula i la vida, com una adhesió plena a Jesucrist".

"La primera actitud del testimoni de fe, és professar aquesta mateixa fe que predica, deixant-se convertir docilment per l'esperit de Déu i conformant la seva vida a aquesta saviesa divina".

Quant a testimonis de Déu, no som propietaris discrecionals de l'anunci que rebem: som responsables d'un do que cal trasmetre fidelment. Amb el temor i tremolor de la pròpia fragilitat, l'apòstol confia en la "manifestació de l'esperit", en la força persuasiva del poder de Déu".

Confiança en els seglars

"El Papa confia en tots els seglars espanyols i d'ells n'espera grans coses per a la glòria de Déu i el servei de l'home".

"També veig obert pel catòlic laic el camp de la política, en el qual ben sovint es prenen delicades decisions que afecten els problemes de la vida, de l'educació, de l'economia; i, per tant, de la dignitat i dels

drets de l'home, de la justícia i de la convivència pacífica en la societat. El cristià sap que des de les ensenyances lluminoses de l'Església i sense necessitat de seguir una forma política unívoca o partidista, de contribuir a la formació d'una societat més digna i respectuosa dels drets humans, basada en els principis de la justícia i de la pau".

"Penso, finalment, en el món de la cultura. Els laics catòlics en les seves tasques d'intel·lectuals i científics, d'educadors i d'artistes, estan cridats a crear altra vegada, des de la immensa riquesa cultural dels pobles d'Espanya, una autèntica cultura de la veritat i del bé, de la bellesa i del progrés, que pugui contribuir al diàleg fecund entre ciència i fe, entre cultura cristiana y civilització universal".

Condemna del terrorisme

"Abans d'acabar les meves paraules vull invitar-vos a elevar una oració per l'última de les víctimes i per totes les víctimes del terrorisme a Espanya. I perquè la nació que se sent ferida en les seves profundes aspiracions de pau i de concòrdia, obtingui del Senyor veure's lliure del dolorós fenomen del terrorisme, i que tots compreguin que la violència no és camí de solució als problemes humans, a més d'ésser sempre anticristiana".

VISITA PAPAL

CATALUNYA
CRISTIANA 29

5 de novembre. Missatge al món rural, a Sevilla

“El Camp segueix essent la Ventafocs del desenvolupament econòmic”

Volguts germans i germanes:

Avui tinc la sort de trobar-me per primera vegada sota el cel d'Andalusia, aquesta bella regió, la més extensa y poblada d'Espanya, centre d'una de les més antigues cultures d'Europa.

En aquest marc sevillà, embolcallat com els vostres patis, per la 'fragància rural' d'Andalusia, vinc a trobar la gent del camp d'Espanya. I ho faig posant davant seu una humil filla del poble, tan propera a aquest ambient pel seu origen y la seva obra. Per això he volgut deixar-vos un present sense preu, glorificant, aquí mateix, sor Angela de la Creu.

Conec que la nova beata és considerada un tresor comú de tots els andalusos, per damunt de qualsevol divisió social, econòmica, política. El seu secret, l'arrel d'on neixen els seus exemplars actes d'amor, és expressat en les paraules de l'Evangeli que acabem d'escoltar: 'Aquell qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; en canvi, el qui perdi la seva vida per causa meua, la trobarà.' (Mt. 16,25).

Ella s'anomenava **Angela de la Creu**. Com si volgués dir que, segons paraules del Crist, 'havia pres la seva creu per seguir-lo' (Mt. 16,24). La nova

beata entengué perfectament aquesta ciència de la creu i va exposar-la a les seves filles amb una imatge de gran força plàstica. Imagineu que dalt del mont Calvari hi ha, junt amb el Senyor clavat a la creu, una altre creu "a la mateixa alçària, no a mà dreta ni a l'esquerra, sinó davant mateix i molt a prop". Aquesta creu buida volen ocupar-la Sor Àngela i les seves germanes que anhelien "veure's crucificades davant el Senyor", amb "pobresa, despreniment i santa humilitat" (*Escrips íntims*, Primers Escrips, fol. 1. pàg. 176). Unides al sacrifici del Crist, sor Àngela i les seves germanes podran realitzar el testimoni de l'amor als necessitats.

Efectivament, la renúncia dels béns terrenals i la distància de qualsevol interès personal posà a sor Àngela en aquella actitud ideal de servei que defineix gràficament anomenant-se "expropiada per utilitat pública". D'alguna manera ja pertany als altres, com el Crist, Germà nostre.

Sor Àngela de la Creu, fidel a l'exemple de la pobresa del Crist, posà el seu institut al servei dels pobles més pobres, els desheretats, els marginats. Volgué que la companyia de la Creu s'instal·lés "dins de la pobresa", no aju-

dant de fora estant, sinó vivint les condicions existencials pròpies dels pobres.

La pobresa de la Companyia de la Creu no és purament contemplativa, serveix a les germanes com a plataforma dinàmica per un treball d'assistència a treballadors, famílies sense sostre, malalts, pobres de solemnitat, pobres vergonyants, nenes orfes o sense escola, adults analfabets.

Influència en l'àmbit rural

Aquesta acció testimonial i caritativa de sor Àngela va exercir una benèfica influència més enllà de la perifèria de les grans capitals i va difondre's immediatament en l'àmbit rural. No podia ser altrament, car en el decurs de l'últim terç del segle XIX, quan sor Àngela funda el seu institut, la regió andalusina ha vist fracassar els seus inicis d'industrialització i resta subjecta a mitjans de vida majoritàriament rurals.

Molts homes i dones del camp marxen sense sort a la ciutat buscant una plaça de treball estable i ben remunerat. La mateixa sor Àngela es filla de pare i mare arribats a Sevilla des d'altres pobles per a establir-se a la ciutat. Aquí treballarà uns set anys en un obrador de sabateria.

Avui, el món rural de sor Àngela de la Creu ha presentat la transformació de les societats agràries en societats industrials, a voltes amb un èxit impressionant. Però aquest atractiu de l'horitzó industrial ha provocat, de retop, un cert menyspreu envers el camp "fins al punt de crear entre els homes de l'agricultura el sentiment de ser socialment uns marginats, accelerant en ells el fenomen de la fuga massiva del camp a la ciutat, dissortadament, cap a condicions de vida encara més deshumanitzadores" (*Laborem exercens*, 21).

Tal menyspreu parteix de pressupostos falsos, ja que tants engranatges de l'economia mundial segueixen pendents del sector agrari, "que ofereix a la societat els béns necessaris pel sosteniment quotidià" (ibid).

En aquesta línia de defensa de l'home del camp, l'Església contemporània anuncia als homes d'avui **les exigències de la doctrina sobre la justícia social**, tant en el que concerneix als problemes del camp com al treball de la terra, el missatge de justícia de l'Evangeli que arrenca dels profetes de l'Antic Testament. El profeta Isaïes ens ho recordava suau: si parteixes el teu pa amb el famolenc "llavors brollarà la teva llum com l'aurora... i la teva

justícia anirà davant teu" (Is., Li 8). Crida actual llavors i avui, car la **justícia i l'amor al pròisme són sempre actuals**.

En el transcurs del segle XX, el camp, sortosament, ha canviat algunes condicions que el feien inhumà: salaris baixíssims, vivendes miserables, infants sense escola, propietat consolidada en poques mans, extensions poc o mal explotades, falta d'assegurances que oferissin un mínim de serenitat cara al futur.

L'evolució social i laboral, ha millorat, sens dubte, aquest panorama tristíssim en tot el món i a Espanya. Però el camp segueix essent la ventafocs del desenrotllament econòmic. Per això els poders públics han d'afrontar els problemes urgents del sector agrari. Reajustant degudament costos i preus que el facin rendible, dotant-lo d'indústries subsidiàries i de transformació que l'alliberin de l'angoixosa plaga de l'atur i de la forçosa emigració que afecta a tants estimats fills d'aquesta i d'altres terres d'Espanya; racionalitzant la comercialització dels productes agraris, i procurant a les famílies camperoles, especialment els joves, unes condicions de vida que els estimulin a considerar-se treballadors com els integrats a la indústria.

6 de novembre. Trobada amb el poble basc a Loiola. Record dels fundadors espanyols d'ordes i congregacions religioses

“La violència no és un mitjà de construcció

Estimats germans en l'Episcopat.

Estimats germans i germanes. ¡Lloat sigui Jesucrist! Esqual Herriko kristau maiteok; Pakea zuei, eta zoriana!

Sento una immensa joia, d'haver pogut venir fins a Loiola, en el cor de l'afectuosa terra basca, per posar de manifest l'amor del Papa per a tots i cada un dels fills d'aquesta Església del Crist. Saludo, abans de res el pastor de la diòcesi i altres bisbes presents. En el conjunt del meu viatge apostòlic per Espanya, els bisbes han volgut col·locar aquest encontre significatiu amb els superiors generals i superiors majors de les ordes i congregacions religioses d'origen espanyol.

Era una manera de tributar també homenatge a un gran fill d'aquesta terra, de projecció universal pels seus anhels i realitzacions: Sant Ignasi de Loiola. La figura que més ha donat a conèixer aquest inuènt a tot el món. La que li ha portat major glòria. Un fill de l'Església

que tanmateix pot ésser mirat amb goig i orgull legítim.

En aquest encontre-homenatge al fundador de la més gran orde eclesial hi són associats els altres fundadors de les diverses famílies religioses nascudes en terres espanyoles, i representades aquí pels seus respectius superiors generals. Rebin, tots els seus membres la cordial salutació del Papa. (...)

Loiola és una crida a la fidelitat. No tant sols per la Companyia de Jesús, sinó indirectament també pels altres Instituts. Em trobo aquí amb els superiors majors que avui governen tantes ordes i congregacions religioses. I vull exhortar-vos a exercir amb generós lliurament les vostres funcions de servei evangèlic de comunió, d'animació espiritual i apostòlica, de clarividència en la fidelitat i de coordinació.

Conec que no és fàcil en els nostres dies complir la vostra missió com a superiors. Per això us animo a no abdicar del

vostre deure i de l'exercici de l'autoritat; a exercir-la amb profund sentit de la responsabilitat que us incumbeix davant Déu i davant els vostres germans. Amb tota comprensió i fraternitat, no renuncieu a practicar, sempre que sigui necessari, la pacient correcció; per tal que la vida dels vostres germans compleixi amb la finalitat de la consagració religiosa.

Aqueixes dificultats irrenunciables de la vostra missió són part de la pròpia donació vocacional. El Crist, a qui un dia va escollir com la part millor, segueix fent ressonar en les vostres oïdes les paraules de l'Evangeli que abans hem escoltat: "Si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que **prengui la seva creu cada dia, i que em segueixi**" (Lc. 9, 23).

Signes indicadors en els camins del món, els religiosos **marquen la direcció envers Déu**. Per això fan necessitat imperativa l'oració implorant:

"Clamaren els justos i el Senyor els escoltà" (Sal. 33,18). En un món on perilla l'aspiració a la transcendència, hi fa falta els qui es deturen a pregar, els qui acullen els orants, els qui donen un complement d'esperit a aquest món, els qui es posen cada dia a l'hora de Déu.

Per damunt de tot, el món religiós ha de mantenir l'aspiració perseverant a la perfecció. Amb una renovada conversió quotidiana, per a confirmar-se en el seu propòsit. Quina capacitat enlairadora i humanitzant la de les paraules — autèntic programa — del salm responsorial: "Allunya't el mal i fes el bé, cerca i persegueix la pau. (Sal. 33, 35). Programa per a cada cristià, més encara per qui fa professió de lliurament al bé, al Déu de l'amor, de la pau, de la concòrdia.

Vosaltres, volguts superiors i superiores, estimats religiosos i religioses tots, esteu cridats a viure aquesta esplèndida realitat. És la gran lliçó a aprendre d'Ignasi de Loiola.

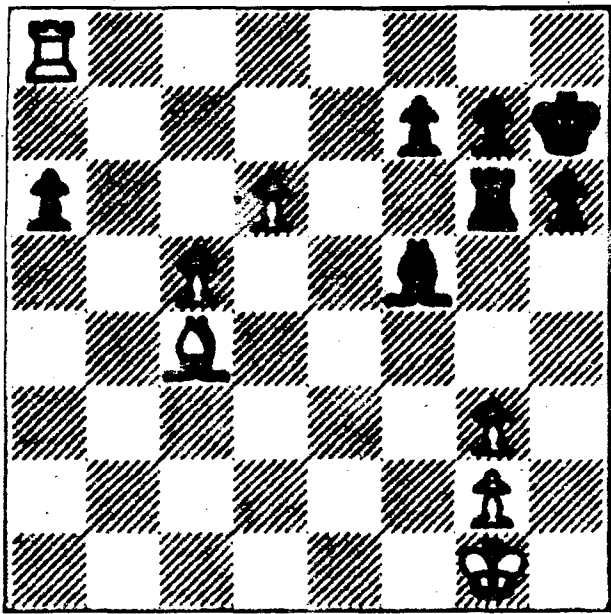
Sou un poble ric en valors cristians, humans i culturals: la vostra llengua mil·lenària, les tradicions i institucions, la tenacitat i caràcter sobri de la vostra gent, els sentiments dolços i nobles plasmats en bellíssimes cançons, la dimensió humana i cristiana de la família, l'exemplar dinamisme de tants missioners, la profunda fe d'aquestes gents. (...)

Voldria dir amb afecte i fermesa — i la meua veu és la de qui ha sofert personalment la violència — que reflexionin mentre van fent via. Que no deixin instrumentalitzar la seva eventual generositat i altruisme. La violència no és un mitjà de construcció. Ofen Déu, a qui la pateix i a qui la practica.

Estimats cristians tots del País Basc. Desitjo assegurar-vos que teniu un lloc en les meves oracions i afecció. Que faig meves les vostres alegries i penes. **Mireu endavant, res no volgueu sense Déu, i mantingueu l'esperança.**

escacs

per Jaime Mora

Diagrama 38.
Blanques juguen i guanyen

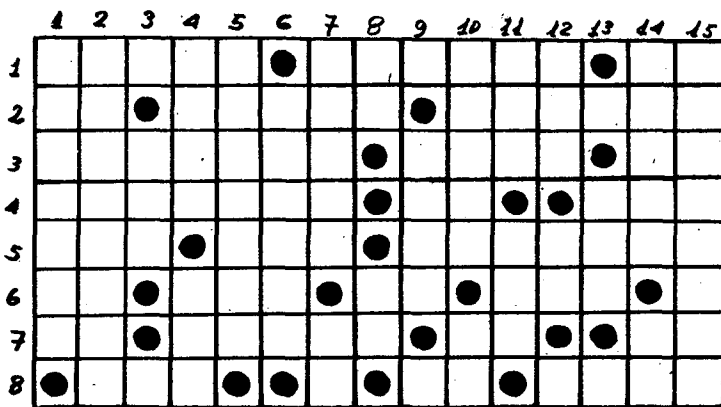
Un altre exemple de desviació.

Solució
al Diagrama 37

1. Te3-e2 Negres abandonen.

encreuats

Per Rosa Collell

Aquella que elegeixen en els concursos de bellesa. Vocals. Vocal. 13- Consonant. (En castellà i plural nom de lletra. Cent. 14- (Al revés, olor. Gos. 15- Nom de Déu.

SOLUCIÓ

Horitzontals

1- Patriarca. La burra que va parlar. En les cartes, el número u de totes. 2- Metall fi. Títol dels reis d'Egipte. Oli consagrat pel bisbe al matí del Dijous Sant. 3- En Anatomia, el nom d'un múscle o tendó. Nascuts. (Al revés, sa, no malalt. 4- Figura mitològica que acompanya el trono de Déu. Nom d'home. Prega. 5- (Al revés. El que ho pot tot. (Al revés, riu de Lleó. Vocals. 6- (Al revés, pronom datiu. Sigles d'un partit nacionalista català. La meva. Senyal internacional per a demanar socors. Consonant. 7- Membre de l'home per agafar

les coses. Patria d'Ulises. Aliment. Consonants. 8- Vocals. Vocal. Oficines de l'Església i estat on viu el Papa.

Verticals:

1- El pare de la Mare de Déu. 2- Rei que regnà després de la matança dels nens innocents. 3- Cent. (Al revés, número. Vocal. 4- (Al revés, sortejo. Vocals. Amurallament. 6- Esposa d'Isaac. 7- Elemental, necessari. Nom de lletra. 8- Vocals. La meva. 9- Cinquanta. Nena gran. Cinc. 10- Compleig ordres. Aliment. 11- Allò que tenen els artistes. No nou. 12-

Verticals

1- Jacob. Balaam. As. 2- Or. Faró. Crisma. 3- Aquiles. Nats. ob. 4- Quenub. Ot. Ora. 5- ued. aec. iau. i. a. o. 6- il. E.R.C. (Esquerre republicana de Catalunya). Ma. S.O.S. T. 7- Ma. Itaca. Pa. CH. - 8- Uoi. e. Vaticà. 11- Art. Usat. 12- Mis. i. o. i. 13- S. Oes. C. 14- Amora. Ca. 15- Sebath.

Horitzontals:

filatèlia

Per Enric Graupera

1.ª Exposició Filatèlica nadalenca

El Club Filatèlic Mataró conjuntament amb l'Associació de Pessebristes de Mataró i l'Associació d'Antics Alumnes Maristes de Mataró, organitzen la 1.ª Exposició Filatèlica Nadalenca, amb el tema d'honor que serà "EL NADAL".

L'exposició tindrà lloc a "Les Voltes de Santa Maria" en el

Casal Cristià, carrer de Sant Francesc d'Assís, n.º 25.

L'exposició es podrà visitar del 24 de desembre del 1982 fins el 2 de gener del 1983.

Dins el recinte i durant el dia 26 de desembre, matí i tarda i el 27 solament a la tarda, funcionarà una estafeta postal temporal amb matasegell especial per aquesta manifestació.

Aquest concurs està obert a tothom, essent l'inscripció gratuïta i limitada.

L'exposició estarà dividida d'acord amb les següents categories: Infants de 12 a 14 anys; Juvenils de 15 a 18 anys i Adults a partir dels 19 anys.

Es podrà obtenir sobre de primer dia dedicat al pessebre i també una tarjeta postal que ha estat realitzada per l'artista de

la nostra ciutat PARES DE MATARÓ.

Els pessebristes de la nostra ciutat celebren ja el 54 aniversari i per tant cal una mica d'explicació.

El seu punt més edificant és el pessebre monumental, en que tan l'aigua, com la llum, els colors, les figures, la música i la fantasia juguen perfectament a més d'una acurada explicació sobre la vinguda de Jesús.

També tenen una secció, en la que els infants poden anar-hi a aprendre de fer els pessebres amb guix, fustes, pintures i un llarg etc.

A més del monumental pessebre, també s'exposen molts pessebres petits però amb una de detalls que fa pensar com es pugui fer tanta meravella, és molt sorprenent el que cada any son diferents.

Es molt bonic i val la pena anar-ho a veure.

Per si alguna persona desitja informació sobre l'exposició filatèlica religiosa pot dirigir-se als següents membres de la comissió organitzadora: Sr. Joan Sera tel. 790 46 04, Germà Pascual Artigot. tel. 796 11 00 y al Sr. Lluís M.ª Gallifa tel. 790 18 07.

Des d'aquest balcó tant obert de CATALUNYA CRISTIANA desitgem als organitzadors de l'exposició filatèlica religiosa un gran èxit.

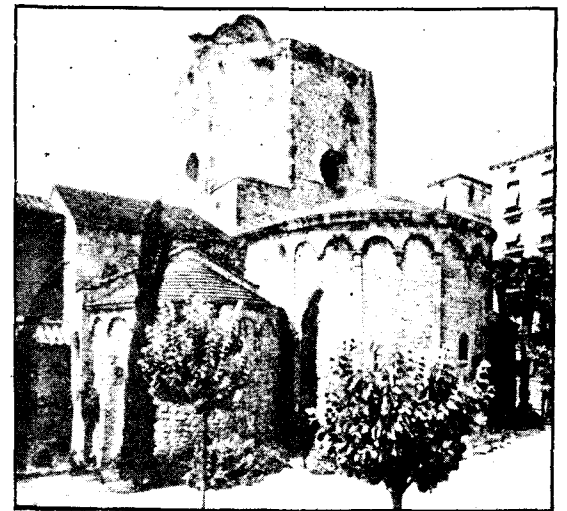
Pel sol fet de participar tindrà dret a un record especial de la mostra.

Horaris. 24 de desembre: Inauguració. 25 i 26 de desembre: d'11 a 2 i de 6 a 9. del 27 al 31 de desembre. de 7 a 9 del vespre. 1 i 2 de gener d'11 a 2 i de 6 a 9.

trencaclosques

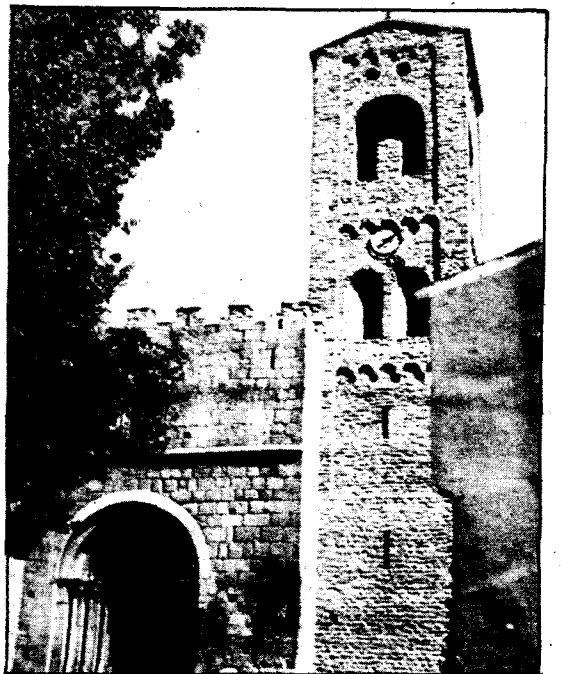
Solució al trencaclosques del n.º 162:

Església parroquial de Sant Pau del Camp. Barcelona.

Solució al trencaclosques del n.º 163:

Façana del monestir de Cornellà de Conflent.

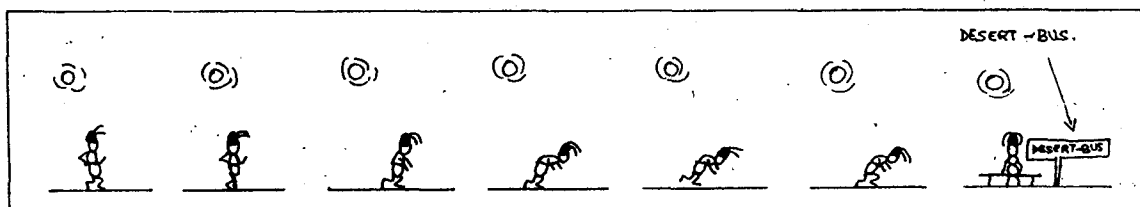
Respostes premiades

N.º 162: Germanes caputxines del Diví Pastor, c/. Zurbano, 3, 2on., 3.ª Sabadell (Barcelona).

N.º 163: Montserrat Ribe Jover, c/. St. Josep, 13, Corbera de Llobregat (Barcelona).

FORMIGUITIS

PER: JOAQUIM. E. D.

Setmana del 21 al 27 de novembre del 1982

DIUMENGE 21, PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

9.49 APERTURA I PRESENTACIÓ
10.00 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.30 AQUESTA SETMANA
15.15 NOTICIES
15.30 ULISES 31
16.05 VIST I NO VIST
16.30 LES DESVENTURES DEL SHERIFF LOBO
17.30 EL TREN
18.30 BLA, BLA, BLA
19.00 EL JOC DE LES ERRATES
19.15 AVANÇAMENT ESPORTIU
19.30 TAL COM SONA
20.00 MÓN SUBMARI
21.00 NOTICIES
21.15 PROXIMAMENT
21.30 VIST I NO VIST (Segona part.)
22.30 EL SEU TORN
23.30 ESTUDI ESTADI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 MISSA
11.30 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
12.30 CATALUNYA RECUILL
14.00 CITA AMB...

CIRCUIT ESTATAL

15.28 APERTURA I PRESENTACIÓ
15.30 ELS MEUS RECORDS DE NELSON
16.30 ELS GRANS DESERTS
17.30 LA PORTA DEL MISTERI
18.30 BUSTER KEATON
19.00 ZARABANDA
20.00 REESTRENO
21.30 VIDUA PERO MENYS
22.00 LLARGMETRATGE. Homenatge a Ingrid Bergman: "Arco de triunfo". (1948)
00.10 COMIAT

DILLUNS 22, PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 AMB SOLERA
16.05 A DALT I A BAIX
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 ZECCHINO D'OR
19.30 ANIMALS, ANIMALS, ANIMALS
20.00 POBLE DE DEU
20.30 CONSUM: "La bossa i la vida"
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "Un marido ideal", de Oscar Wilde.
24.00 TELEDIARI
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 OPINIÓ
16.00 TOT-I-MÉS
17.30 ARA, NOTICIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENODELA
19.30 EVOCACIÓ
20.00 LOS MUMINS
20.10 DINKY DOG
20.35 ALCORES
21.35 AMB "H" DE HUMOR: "La caja de las sorpresas". (1966)
23.30 D'AVUI A DEMÀ
00.15 COMIAT

DIMARTS 23, PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 ESPANYA SENSE ANAR MÉS LLUNY
16.05 A DALT I A BAIX
18.30 APERTURA I PRESENTACIÓ
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 ZECCHINO D'OR (II part.)
19.30 EL FOLL MÓN DELS PALLASSOS
20.00 UN MÓN PER A ELLS
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.35 DINASTIA
23.35 TELEDIARI
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 DR. CAPARRÓS: METGE DE POBLE
16.00 DIALEG
17.00 ART FLASH
17.30 ARA, NOTICIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENODELA
19.30 FORMULA TV
20.00 ROBINSON
20.30 OPERA
23.00 FET A MA
23.30 D'AVUI A DEMÀ
00.15 COMIAT

DIMECRES 24, PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 VEIENT-LES VENIR
16.05 A DALT I A BAIX
18.30 APERTURA I PRESENTACIÓ
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 ZECCHINO D'OR (III part.)
19.30 A PEU, EN BICI, EN MOTO
20.00 ENCONTRES EN LLIBERTAT
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Verde es el peligro". (1947)
23.35 TELEDIARI
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 TERCENCI A LA FRESCA
16.00 DOSSIER
17.00 NO VAL A BADAR
17.30 ARA, NOTICIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENODELA
19.30 MUSICA I MUSICS
20.00 EL CARRO DE LA FARSA
20.45 ESTUDI OBERT
23.30 D'AVUI A DEMÀ
00.15 COMIAT

DIJOURS 25, PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 DE PELICULA
16.05 A DALT Y A BAIX
18.30 APERTURA I PRESENTACIÓ
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 DABADABADA
20.00 L'ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.35 BONA NIT
22.35 SEQUENCIES DEL MÓN
23.35 TELEDIARI
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 LA NOSTRA GENT
16.00 VOSTÈ PREGUNTA
17.00 REPOSICIÓ
17.30 ARA, NOTICIES

CIRCUIT ESTATAL

18.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
19.00 TELENODELA
19.30 EUROPA EN JOC
20.00 BARRERAS
20.30 L'ULL DE LA MENT
21.30 CINE CLUB
23.30 D'AVUI A DEMÀ
00.15 COMIAT

DIVENDRES 26, PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 VEUS I FORMES
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 ALTRES COSES
17.00 L'ALTRE CARA DE L'ESPORT
17.30 OFICIS PER AL RECORD
18.00 NOSALTRES
18.30 TOM I JERRY
19.00 VOSTÈ, PER EXEMPLE
20.00 ESPAI XX
20.30 VAL MÉS PREVENIR

21.00 TELEDIARI
21.35 UN, DOS, TRES...
23.00 VIURE CADA DIA
23.30 PARK AVENUE, 79
00.25 TESTIMONI
00.30 TELEDIARI
00.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

14.28 APERTURA I PRESENTACIÓ
14.30 TENNIS
19.00 COMPETICIÓ
19.30 LA CLAVE
23.45 D'AVUI A DEMÀ
00.15 COMIAT

DISSABTE 27, PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 XOCOLATA DESFETA
11.00 PALLASSOS
11.30 GENT D'AQUI
12.30 A CAN 80
14.00 VISUAL
14.30 MIRAMAR
15.00 CATALÀ DE PRIMERA MA

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 CONCERT
13.30 MIRAR UN QUADRE
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 BIBLIOTECA NACIONAL
15.00 NOTICIES
15.35 D'ARTACAN I ELS TRES MOSQUEPERROS
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Fort Apache". (1948)
18.25 APLAUSO
19.00 L'HOMME EUROPEU
20.00 VERITAT O MENTIRA
20.25 FUTBOL: Real Madrid-Barcelona.
22.30 NOTICIES
22.45 INFORME SETMANAL
23.50 FESTIVAL OTI
01.30 DARRERES NOTICIES
01.35COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

14.58 APERTURA I PRESENTACIÓ
15.00 TENNIS
18.00 ESGRIMA
19.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA!
20.00 ESTRENOS TV: "Las aventuras de Nellie Bly". (1979)
21.55 TEATRE REIAL
23.45 SCORPIO
01.30 COMIAT

MEDICUS MUNDI

(Organització no Governamental d'assistència tècnica-sanitària en el Tercer Món)

Necessita personal ja alliberat de les seves ocupacions professionals, que desitji col.laborar en activitats voluntàries i gratuïtes amb responsabilitat.

Les professions que en principi interessarien, són:

- 1.- Bibliotecàries.
- 2.- Tècnics de classificació i arxiu (fotografia, diapositives, etc.)
- 3.- Periodistes i escriptors.
- 4.-Dibuixants.
- 5.- Experts en propaganda i publicitat.
- 6.- Traductors.

No és indispensable la possessió de títol. L'experiència acumulada és igualment útil.

Es indiferent sexe i edat.

Els interessats poden dirigir-se a les nostres oficines del carrer del Rosselló, 223 (Fòrum Vergés), els dilluns i dimecres de 6 a 8 de la tarda.

Dr. Ramon Masnou,

bisbe de Vic

LA FAMÍLIA CRISTIANA

Un llibre bo dels bons. Cent temes sobre la família, tractats amb l'estil planer i amb la vigoria prou coneguda del Dr. Masnou. Diu el que s'ha de dir, amb claredat i finor.

Preu 250 ptes.

Editorial CASALS -

Casp, 79 - Barcelona

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya
Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

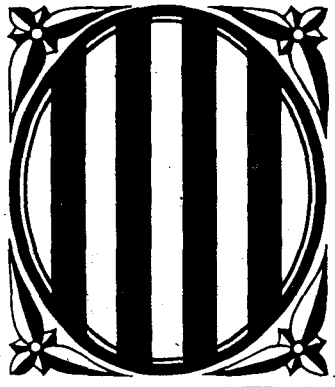
que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

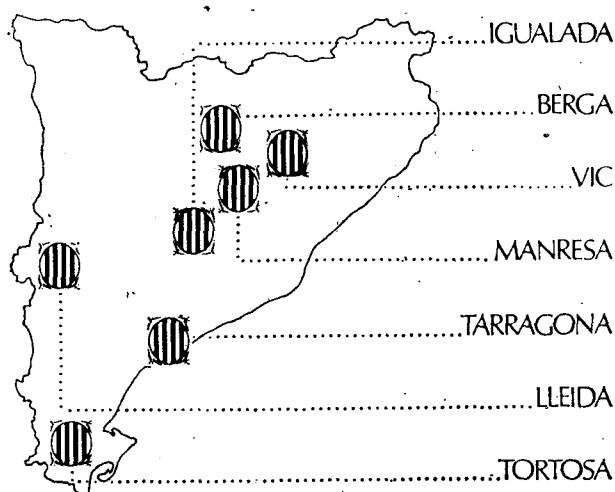
CATALUNYA CRISTIANA, C/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

SÒL INDUSTRIAL

PER A LA PETITA, MITJANA I GRAN INDÚSTRIA

POLÍGONS TOTALMENT URBANITZATS

POLÍGONS EN FASE D'URBANITZACIÓ:

Olot, Vilafranca del Penedès,
Palau de Plegamans i Mollet del Vallès

L'Institut Català del Sòl disposa de set polígons situats en zones de Catalunya de reconeguda dinàmica industrial, amb un total de 700 Hes., urbanitzats amb gran qualitat i dotats dels serveis bàsics, disponibles per a la seva adjudicació immediata obeint a una política de descongestió i descentralització industrial.

TIPUS DE PARCEL·LA

S'ofereixen parcel·les per a la petita, mitjana y gran indústria, sense limitació de grandària. Tenim solucions per a la petita indústria des de 400 m² construïts.

CONDICIONS DE VENDA

- Parcel·les per edificació aïllada de 1.200 Pts./m² a 1.800 Pts./m².
- Parcel·les per edificació entre mitgeres (petita indústria) de 2.200 Pts./m² a 2.700 Pts./m².
- 40% de l'import total a l'adjudicació i la resta en quatre pagaments semestral, sense interès.
- Possibilitat d'allargament dels terminis de pagament fins a cinc anys.
- Preus especials per a grans superfícies i per instal·lacions d'interès general.

DRET DE SUPERFÍCIE

Utilització del Sòl mitjançant el pagament d'un cànon anual del 10% del valor en venda.